70.287

MARIJI
o stotoj godišnjici ukazanja
u Lurdu

DOMINIKANSKI FIL. - TEOL. ZBOR
„AKVINAC"
DUBROVNIK

LURDSKA PORUKA

Razmatranja za svibanjske pobožnosti

o. B. M.
franj. trećoredac

232.931:248.1

Br.pr. 10/58.

I M P R I M A T U R

Split, dne 6.II.1958.

+ Dr. Frano Franić
biskup, ap. administrator

+++----------

Izdali Trećoreci Sv.Franje u Zagrebu-Sv.Ksaver.
Umnoženo na provincijskom ciklostilu u 350 primjeraka.
Odgovara o.Dinko Filipi, Jandrićeva 21 - Zagreb.
Z A G R E B 1 9 5 8.

8----------

PREDGOVOR

Slijedeće su stranice napisane bez želje da budu originalne: Ne samo one, na kojima su izneseni povijesni događaji, kojima nitko ne može ništa dodati ni oduzeti, nego ni one, na kojima sam pokušao dati sintezu i bilancu svega što se nalazi u pojmu: L u r d (Lourdes).

Nigdje posebno ne navodim djela, kojima sam se služio, nego evo popis onih, iz kojih je ovo što slijedi, velikim dijelom jednostavno prepisano.

1) De apparitionibus Virginis Immaculatae.-Romae, Academia Mariana Internationalis, 1956.

Sadrži (što se tiče Lurda):

Truhlar P.Carolus S.J.: Principia theologica de habitudine christiani erga apparitiones.

Laurentin prof.René: Les apparitions de Lourdes.

Trochu Mgr. Francis: Sainte Bernadette, la voyante de Lourdes.

Beleney Mgr.Joseph: Guérisons miraculeuses de Lourdes.

Debedan Mgr.Georges J.: Lourdes, centre de vie theologale ou cité de l'Immaculée, cité de Dieu.

2) Kritična povijest događaja lurdskih, prikazanja i ozdravljenja.-Francuski napisao dr.Juraj Bertrin, sveuč. prof. u Parizu. Prigodom 50-godišnjice lurdskih prikazanja s francuskoga preveli, uvodom i bilješkama popratili o.o. kapucini na Rijeci.-Rijeka 1908.

3) S.Pruvost: Lurd (Divote Nasabjelske Špilje).-Ukazanja, čudesa, ustanove. Podijeljeno u 32. poglavlja za mjesec svibanj. Autorizovani prijevod s francuskoga od Ivana I.Maračića vojn.superiora u m.-Zagreb 1931.

4) Sveta Bernardica Subiru.-Prema najboljim francuskim izvorima priredila "Dobra Štampa" u Slav.Požegi.- Slav. Požega 1937.

5) Hrvati u Lurdu.-Putne uspomene.-Prvo hrvatsko narodno hodočašće u Lurd god.1908.-Napisao Ivan Nep.Jemeršić. Zagreb 1909.

6) Dr.Ivan Merz: Najnovija čudesa u Lurdu.-Zagreb 1924.

7) P.R.Bernard,O.P.: Le mystère de Marie.-4. Edition. Desclée de Brouwer, 1954.

8) Časopisi: "Gospa Lurdska"; "Blagovest"; "Etudes".

9) Ad.Tanquerey: Pregled duhovnog bogoslovlja.- Preveo Ćiril Kos, svećenik.-Zagreb 1957.

Ne donosim nikakvih posebnih primjera. Jer, prvo: Sam je Lurd jedan veliki i sjajni primjer. Koga on ne uspije "povući" (exempla trahunt,kažu), teško će se naći neki drugi, koji bi na nj djelovao. - Drugo: Redovito su primjeri u svibanjskim pobožnostima takvi, da odvraćaju pažnju slušatelja od misli i pouka iznesenih u propovijedima. Pogotovo je teško, tj.nemoguće, naći primjere, kojima bi se moglo podcrtati misao velikog primjera - Lurda. O ozdravljenjima i čudesima -glavnim primjerima,što bi se mogli navesti u vezi sa Lurdom- dosta je rečeno u samom izlaganju činjenica.Bilo kakvi drugi primjeri,bez direktne veze sa Lurdom,mogli bi samo oslabiti efekat glavnoga.I to u toliko većoj mjeri,koliko bi bili"zanimljiviji".

Split, 11.veljače 1958.

Predvečerje svibnja:

POZDRAV MARIJI

Kao lani i preklani i već toliko godina u mjesecu svibnju, skupljamo se i ove godine oko Tvojih oltara, slika i kipova, o Marijo. Ali ove godine to činimo s posebnim raspoloženjem, sjećajući se, da se je upravo navršilo 100 godina, od kada si se udostojala staviti na trnje ružina grma u Masabjelskoj (Massabielle) Špilji u Lurdu "svoje noge drage".

Sto godina čudesa, milosti, ozdravljenja, obraćenja... Sto godina od kada je božanska Providnost našla jedan novi način, da nam pokaže Tvoje neizrecivo Materinstvo. Sto godina odkad Ti, Majko Božje milosti, na jedan novi način radjaš Isusa u dušama i u svijetu.

Kakva stogodišnjica, kakav jubilej! Kako je u ovih stotinu proteklih godina divna i bogata Tvoja žetva ne samo u Lurdu, nego i po cijelom svijetu. Ta kao od šale osvojila si, naša Gospo Lurdska, naše crkve i kapelice, raskršća i kuće vjernika. Zar po špiljama podignutim Tebi u čast širom svijeta ne slušaš jednako žarke molitve i vapaje, zar ne dijeliš jednako obilje milosti kao i u Lurdu?

Čestitamo Ti, dakle, Majko naša, na sjajnom uspjehu, na Tvojoj divnoj pobjedi!

Pa ipak, eto, Tvoj pogled kao da je još uvijek jednako tužan kao u danima Tvog zemaljskog života.(Plinije Trajanu). Gledaš u nas s ljubavlju, ali nam se čini, kao da nas ne poznaš. Zar je zbilja potrebno, da Ti se predstavimo? Ta mi ovdje sakupljeni, mi smo romari Hrvati, djeca onih, što su dolazili u davnim stoljećima (sjećaš li se, Marijo?), iz daleke Hrvatske u Vječni Grad, da vide lice Tvoga Sina, utisnuto na Veronikinom rupcu. Zabezeknuti i zadivljeni, kao ono Alighieri u raju pred svetim Bernardom, stajali su oni pred "slavom starodavnom: Gospodine moj, Isukrste Bože, takvo li je dakle bilo lice Tvoje?"(Raj,31). Lice navlaš slično Tvojem, o Marijo.

Moramo li reći još nešto, da nas prepoznaš?

Valjda nas se sjećaš sa Tvoje Bistrice, iz Sinja, iz Olova, sa Trsata, Dobroga, Trškog Vrha, Žežlja - i tolikih drugih Tvojih velikih i malih svetišta širom naše Domovine. Ah, toliko puta tamo "hodočastimo" s nabijenim naprtnjačama i torbama...Ovaj put ne dolazimo s punim "ruksacima", ne visi nam o ramenu "brodsak", nismo spremili u svoje novčanike što je moguće više stotinjarki... Dolazimo Ti bez sportskih ambicija, bez želje za izletom...

Nosimo sa sobom samo teret naših duša! Po njima se je slegla magla i prašina, zaprljalo ih je svakojako blato. Nije to toliko teret bolesti i neimaštine, ili tjelesne bijede, koliko teret grijeha: oholosti i zavisti, zaboravi na "jedino potrebno", tjelesnosti i taštine, starog našeg jala i mržnje ...

Eto, nije moguće, da nas grijeh ne zaprlja. Njegova su vrela posvuda: Reklama što kriči po svim izlozima i zidovima, po danu i po noći, knjige i moda, novine i kino-dvorane, radilišta i gradilišta, mjesta odmora i zabave po planinama

i morskome žalu - posvuda, po selima i gradovima. A jao, tu je i najobilatiji izvor svih grijeha, naše jadno srce. Mutna se bujica pokvarenosti lijepi za duše poput odvratne smole.

Zar je onda čudno što s takvim pouzdanjem dolazimo k Tebi, bijela Lurdska Djevice? Ta na Tvoju je riječ poteklo vrelo. Vrelo je čudotvorne vode na Tvoju riječ poteklo iz zemlje, a i iz Tvog Srca, preko Tvojih ruku, vrelo milosti i duhovnih dobara. Ono pere i liječi sve prljavštine i sve boli - tijela i duše. Nije nam moguće poći u Lurd, da se okupamo u čudotvornoj vodi, a znamo, da nije to ni potrebno, zar ne, Marijo? Tvoji kipovi s očima podignutim k nebu i sklopljenim rukama, opasani plavim pojasom i s ružom na nogama, poplavili su svijet. Oni su znak Tvoje prisutnosti medju nama, prisutnosti zabrinute majke. A gdjegod si Ti - tu je Lurd, "gora slave Božje" (Pijo XII.). Gdjegod si Ti - tu je čudotvorno vrelo, tu je milost očišćenja. Gdjegod si Ti - tu je "središte bogoslovnih kreposti" (Radio Monte-Carlo u emisiji od 4.VII.1954.). Gdjegod si Ti - tu je Tvoj Sin i Tvoje prečisto Srce....Bezgrešna, Bogorodice!

Recite, braćo i sestre, čime da vas još predstavim Mariji? Ah, možda ovog časa ni ne mislite na to, a ipak ima u svima nama nešto vrijednije od romarske hrvatske krvi, nešto ljepše od grijeha; nešto po čemu nas Marija mnogo lakše i sigurnije pozna. To je činjenica, da smo mi Njezina djeca.

Materinstvo milosti dalo je i nama, kao i svim vjernicima prije lurdskih ukazanja, spoznaju Isusa Krista i sposobnost da možemo u Njemu rasti. Marijino nam je Materinstvo milosti dalo nadalje milost očišćenja i kajanja, te jedinstvo sa Isusom po vjeri i Euharistiji. Svojim je ukazanjima u Lurdu Marija htjela potvrditi i ojačati ono, što je Njezina glavna dužnost prema nama: da u nama rodi Isusa i tako nas same rodi za Boga. To je Ona učinila pozivom na molitvu i pokoru - prastarim istinama, Evandjeljem Sina Božjega.

S ovoga stanovišta promatramo Lurd i sve čudesne događaje u njemu: Kao djelo Marijinog Majčinstva Milosti, kao djelo Majke Božje Milosti. Ono što je započela u času Utjelovljenja kao Majka Sina Božjega, - Marija nastavlja u Lurdu, obnavljajući žar naše vjere i ljubavi ponovnim pozivima u blistavim čudesima. Jer kad Joj je dobri Božji andjeo donio vijest, da će postati Majkom Riječi Božje, Ona je pristala da bude Majka cijeloga Krista. A cijeli Krist, Christus totus (sv.Augustin), to nije samo Isus iz Nazareta, nego smo to svi mi s Njime, cijela ljudska obitelj, jer smo svi "stvoreni u Njemu" (Ef 2,9).

Da li vam se čini nevjerojatnom ova nauka svetaca i učitelja Crkve?

Ako je sv.Apostol mogao reći: "U Kristu Isusu ja sam vas rodio Evandjeljem" (1 Kor 4:14,15) - onda to može reći i Marija sa neisporedivo više prava. Ma koliko da je Apostol zbog svoje "brige za sve Crkve" (2 Kor 11,28) na neki način otac cijeloga kršćanstva, ipak Mariji mnogo više nego li njemu pristaju riječi: "Djeco moja, koju opet s mukom radjam, dok se Krist ne oblikuje u vama" (Gal 4,19). Ne, ni apostol Pavao, ni bilo koji drugi svetac ne može za sebe tražiti onu ulogu,

koju ima Marija. Ona je naime naša Majka zbog naše povezanosti s Isusom i bitne ovisnosti o Njemu. A služimo se eto riječima sv.Pavla, jer one tako divno pristaju Mariji, jer je on (Apostol) dobio zadatak, da u svoj živoj stvarnosti propovijeda i objavi svijetu otajstvo našega utjepovljenja u Isusa Krista. Svetom se Apostolu, sužnju Isusa Krista, utječemo, kad hoćemo pokazati, da su sve svete duše jedno mistično tijelo sa Isusom Kristom. Sveti nas Apostol uči, da "po milosti nismo samo neka vrsta političke zajednice, povezani sa Isusom, kao što je zakonski organizirano mnoštvo gradjana neke države povezano s njezinim šefom. Izmedju ovoga i gradjana postoji neka izvanjska povezanost... Nego mi sačinjavamo jedno tijelo po uzoru na naravno tijelo, jer Isus kao glava oživljuje nas kao udove duhovnim i tajanstvenim vezama. Intimnom i neizrecivom povezanošću punine milosti, koju ulijeva u naše duše, On lije samu svoju mističnu bit u cijeli organizam."(Chardon, La croix de Jesus).

Tako ne govori samo o. Chardon (Šardon) nego s njime i svi, koji dublje zalaze u Božje planove. U Kristu stanuje sva punina božanstva bivstveno, a takodjer i sva punina milosti.(Kol 2,9; 1,19). To još nije sve. Shvatimo i ovo: I mi smo sami sadržani u ovoj punini, i u nama je svima Krist: "Sve i u svima Krist"(Kol 2,10). Zato zaključimo sa Apostolom:"Mi smo tijelo Kristovo"(1 Kor 12,27).

I samo se sjetimo riječi, kojom sâm Spasitelj potvrdjuje nauku Apostola i svoje Crkve o našem jedinstvu s Njime: "Ostanite u meni i ja u vama... Koji ostaje u meni i ja u njemu, on rodi mnogi rod... Ostanite u mojoj ljubavi"(Iv 15).

Ovo naše utjelovljenje u Krista i Njegov život u nama uvodi nas u srce one misli, koju danas ističemo, a cijeli nam je Lurd sa svojim bogatim dogadjajima tako divno osvijetljuje. Zar iz ovih nekoliko riječi ne vidite, kako Marijino Materinstvo sasvim prirodno prelazi s Isusa na nas? Majka Isusova, takodjer je i Majka Milosti. Oni zazivi u Litanijama sasvim su opravdano stavljeni zajedno: Majko Kristova - Majko Božje milosti. Marija je prirodna Majka Isusova, a po milosti je i naša majka, majka svih nas, svih kršćana, koji nismo drugo, nego nadopuna Krista. S nama je Krist potpun, Christus totus.

Božansko Marijino Materinstvo došlo je do nas u živoj stvarnosti mističnoga tijela Kristova, kao živo i realno Materinstvo milosti.

Gledajmo je tako i u Lurdu. Ukazanja su samo jedan novi izraz njezine majčinske brige za nas. Čudesno je vrelo još jedan način, kojim Marija želi da u našim dušama rodi i osnaži svoga Isusa - dajući nam tjelesno zdravlje. Nebrojena su čudesa u Lurdu nastavak one skrbi, koju je Kristova Majka pokazala za svoju djecu već u Kani Galilejskoj, na svadbi siromaha... U kratko: Marija preko Lurda lije u naše duše milost i čini nas djecom Božjom. Lurd je sa svime, što se je u njemu dogodilo i što se dogadja, produženje i nastavak onoga, što je Majka Božja činila, dok je pod svojim srcem nosila Riječ, one brige, koju Mu je posvećivala, dok je živio u nazaretskoj zabiti, one strepnje, kojom je pratila Njegovo propovijedanje i sav rad u pogibeljnoj židovskoj stvarnosti, onog sažaljenja, kojim je sudjelovala u Muci. Preko Lurda dovikuje nam najglasnije i najdjelotvornije:

"Djeco moja, koju ponovo s mukom radjam, dok se **Krist** ne oblikuje u vama." U nama Ga radja i hrani, nad Njim bdije i strepi, jer kršćanin to je "upravo sam Krist nastanjen u čovjeku"/Olier/.

Zato slušamo savjet sv.Roberta Bellarmina:"Pristupimo sa pouzdanjem prijestolju milosti Kristove."

Pristupamo Ti evo, Marijo, i molimo: Olakšaj naše terete, očisti naše duše. Gledaj u nama ono, što je Tvoje i Tvojega Sina. Daj da na koncu ovoga mjeseca, nakon promatranja, sa žarkim molitvama, Tvoje pojave u Lurdu, osjetimo slatku sigurnost, da smo Ti i mi predani od Isusa: Evo Ti sina; evo Ti kćeri. Daj da doživimo u svojim dušama, kako se ispunjuje Isusova molitva i obećanje:"Spoznat ćete, da sam ja u Ocu i vi u meni i ja u vama"(Iv 14:10-20).

Čuj, dakle, Marijo: Isus u nama i mi u Isusu, i zajedno s Njime i s Tobom u Ocu sada i u vječnosti!

Ta milost nad milostima dana nam je po Tebi: Hvala Ti!

Naša Gospo Lurdska, Majko Kristova, moli za nas!

Prvi dan:

LURD: SVETO MJESTO

Dogadjaji, o kojima ćemo govoriti i razmišljati slijedećih dana i sedmica, imali su za pozornicu jedno malo mjesto: Lurd (Lourdes). Do pred sto godina bio je taj gradić malo poznat i u Francuskoj: o njemu su jedva vodili nešto računa djaci po školama. Učeći zemljopis svoje zemlje i njezinu administrativnu podjelu, došli bi i do departmana (departement) Visoki Pireneji. U ovome je bio Lurd glavno mjesto. U vrijeme ukazanja je brojio oko 4.000 stanovnika.

Povijest mu je stara i zato burna, bogata dogadjajima. Za vrijeme provala iz Azije, u doba seobe naroda, različiti su ga narodi osvajali, pljačkali, razarali i ponovo zidali. Tome ga je izlagao sam njegov položaj na medji i prolazu izmedju Francuske i Španjolske. Poslije su ga osvojili Saraceni iako ga je branila tvrdjava sagradjena na strmoj klisuri. Saracenima ga je opet oteo Karlo Veliki. U vrijeme stogodišnjeg rata bili su ga osvojili Englezi.

To su najvažniji dogadjaji iz povijesti Lurda. Ima li u svemu tome nešto, po čemu bi se dalo zaključiti, da je to mjesto posebno odabrano od Boga? Spomenuti nam dogadjaji daju naslutiti, da se je u Lurdu tokom njegove mnogostoljetne povijesti dogodilo teških tragedija, mnogo privatnih i javnih nesreća i junaštava, - a ipak nam ništa ne da ni izdaleka naslutiti, da je to mjestance bilo preodredjeno, da u jednom od najnaprednijih i najoholijih stoljeća postane "srcem Crkve". Ma koliko gradjanima Lurda povijest njihova grada davala pravo, da budu ponosni, ima mnogo i premnogo gradova i gradića ne samo u Francuskoj, nego po cijeloj Evropi, pa i širom naše Domovine, koji imaju za sobom život

jednako star, bogat i dramatičan. Pa ni onaj dogadjaj,što se rado navodi, da je Lurd već davno bio "une ville d'apanage marial", Marijino vlasništvo, jer su kroz stoljeća gospodari tvrdjave plaćali danak i bili vazali Gospe od Puy-a(Pü-a) - ništa naročito ne govori. Ta tolika su druga mjesta, tvrdjave i plemićki dvorci bili vazali i dužnici slavnih svetišta, samostana i crkava. U mnogim je drugim mjestima postojao, baš kao i u Lurdu, prastari običaj, da se vjernici svaki dan sakupljaju u crkvi i mole zajednički krunicu. U mnogim se je drugim mjestima svaki dan, a ne samo subotom - kao u Lurdu - svečano pjevalo Salve Regina, bilo je Djevici posvećenih oltara, koje su redile i kitile djevojke članice društava pod Marijinim imenom i zaštitom.

Po svojoj prošlosti i svome životu ne bi dakle Lurd nikada došao na glas, mi ne bismo vjerojatno o njemu ništa znali. Ništa se u njemu nije isticalo, po ničem se nije moglo zaključiti, da će postati jedno od onih slavnih mjesta, koje Bog posebno odabire, da ga ljudi u njima časte i slave. Ipak ga je odabrao Bog, i odonda se u njemu dogadjaju takve stvari, lijepe i neobične, kao nigdje drugdje na svijetu. Tako da za nas, danas, Lurd više i nije mjesto, nego pojam bogat značenjem. Kad se spomene ime:Lurd, odmah pred očima naše duše iskrsne vitki zvonik bazilike i kip u Špilji sa čudotvornim vrelom, oduševljene mase vjernika i čudesa, ali sve tako značajno i nesvakidašnje, da moramo o tome posebno razmisliti. U jednu ćemo riječ staviti sadržaj i značenje ovoga imena: Lurd je sveto mjesto.

Što to znači? Što znači riječ "sveto" za vjernike,što za nevjernike.

Tko nije u svom životu doživio u sebi djelovanje svetoga? Ta to je jedan od naših najelementarnijih osjećaja i doživljavanja. U sebi nosi i uključuje nešto, što nije od ovoga svijeta te snažno budjenje i uzbudjenje naših osjećaja. Tako se ne osjeća samo vjernik, kad pristupa presvetoj Euharistiji, ili kad moli pred slikom prečiste Djevice. I ljudi bez vjere često osjete, kako u njihovu dušu prodire nešto iz jednoga drugoga svijeta, kako ih obuzimlju misli i osjećaji, koji nemaju veze s njihovim svakodnevnim radom, ciljevima i željama. Nema zdravog i normalnog čovjeka -vjerovao on objavi Božjoj ili ne- koji se tako ne osjeća, na pr. pred tajnom smrti ili radjanja novoga života, kao i u susretu sa nekim stanovitim ljudima, ili dolaskom na neko mjesto. Pred takvim ljudima, dogadjajima i mjestima čovjeku se lako dogodi da izgubi svoj mir, za koji je mislio, da je nepokolebiv. Bili su ga potpuno obuzeli neposredni doživljaji, sva mu je pažnja bila zaokupljena time, kako će zaraditi svoj svakidašnji kruh, kako će sačuvati svoje zdravlje, na koji bi način mogao imati što veću korist od ljudi s kojima živi. Ne misli da je sposoban za bilo što drugo, osim da stječe i uživa. Potpuno je neosjetljiv za sve, što bi njegovom životu moglo dati viši i vječni smisao. Njegov je svijet jednostavan, dade se njime ravnati i rukovati, nema u njemu nikakvoga otajstva, nikakve tajne. Život je takvom čovjeku sav usmjeren prema dobitku i uspjehu, druge ljude gleda kao drugove ili suparnike na istom putu. Ciljevi su za sve dobro uočeni i točno odredjeni,dade ih se postići na ovome svijetu.

Kako se može čovjek, koji živi u takvome svijetu zanimati za pitanja vjere, kakvog interesa može za nj imati obećanje jednog drugog života? Čini mu se, da je izmišljeno i nekorisno sve što vjera uči, jer dobra koja nas čine sretnima, ne ovise o ničem drugom, nego o radu i vještini svakog pojedinca i o okolini u kojoj živi.

Pogledajte u oči ljudima, s kojima se susrećete na ulici: većina je takvih. Svijet, u kojem živimo, dobrim je dijelom takav: nastoji u svojoj duši odsjeći i baciti iz sebe svaki smisao za sveto, te po mogućnosti poklanjati što manje pažnje svemu što dolazi iz drugoga svijeta. Čitavu našu tehničku i industrijsku civilizaciju mnogi shvaćaju tako, kao da bi ona imala ljude osloboditi od svega što je sveto, ili podsjeća na sveto, jer je to, kako kažu, ostatak primitivnog straha. Dok su ljudi bili primitivni, bojali su se prirodnih pojava, jer ih nijesu znali protumačiti, ali danas, kad vladamo prirodom, ne treba se ničega plašiti. Sve znamo protumačiti, svime možemo ili ćemo moći vladati, pa čak i samim udesom života.

Evo usred ovakvog svijeta pojavljuje se Lurd. On je za cijeli svijet ono, što jedan čovjek može biti drugome ili nekolicini, koji se s njime sretnu. Kad se medju ljudima ovoga svijeta pojavi jedan, koji zaista živi od Boga, oni su ne samo začudjeni, nego se osjećaju izazvani, ugroženi i osudjeni. Možda nije onaj rekao ni jednu riječ, ili je možda rekao sasvim obične stvari, nešto banalno, vladanje mu je jednostavno, ali iz onoga što je rekao izbija sigurna i nepobitna prisutnost Živog Nevidljivog; njegovo vladanje pokazuje ljubav, koja nije od ovoga svijeta. Život takvog čovjeka kao da izvire iz drugih vrela, usmjeren je prema drugim ciljevima: Nije to ni interes ni posao ni dobitak ni karijera. Njega se ne da staviti u nikakve okvire ljudskih interesa, ne može ga se svesti ni na jednu formulu ljudske, zemaljske sreće. On je svjedok jednog drugog svijeta, drugog života za sve s kojima se sretne.

Nešto je takvo Lurd za cijeli svijet. Sa svojim piscinama i redovima bolesnika punih nepokolebive vjere, sa svojim procesijama i molitvama, koje podižu mase do ganuća ekstaze. Na tom komadu zemlje jedan drugi svijet prodire u ovaj naš materijalni i tjelesni, pokazuje se jedna druga ljubav. Lurd znači otvoreni dolazak nevidljivog svijeta na ovaj naš vidljivi, otvoreni izazov, otvoreni napadaj. Sama je Mati Božja došla, da kao "dobro uredjena vojska" izravno napadne ljude potpuno uronjene u ovaj materijalni svijet, da ih trgne iz ovozemaljskog mira i sigurnosti.

Lurd dovikuje ljudima, da izvan zatvorenog polja svakodnevnih zanimanja i borbe postoji jedna druga zona, drugi svijet svježine i radosti, za koji se treba zanimati, za koji treba živjeti, ako hoćemo zaista biti ljudi. Čudotvorno vrelo - nije li znak one vode, što teče u vječni život preporadjajući duše, koju nam je davno dao Sin Božji? Ozdravljenja - kao u Evandjelju - vode zdravlju duša. Ispovjedaonice i oltari svima pokazuju apsolutnu potrebu onih vrednota, što ih Evandjelje stavlja za temelj našeg prinosa vječnom spasenju: Molitve i pokore. Tako je

imao pravo F.Mauriac, kad je pisao:"Lurd je kutić svijeta... gdje nam sve na svakom koraku pokazuje naš konačni cilj." Naš je konačni cilj sam Bog, triput sveti, sama Svetost. I Lurd je posvećen od Njegove naročite prisutnosti; eto zašto kažemo: Ovo je mjesto sveto.

Zaista, mnogim je ljudima, koji su lutali daleko od Boga, upravo Lurd pokazao, kako je skupo plaćeno kidanje svetoga, svih onih veza, što nas drže uz naš Početak i Cilj. U Lurdu su došli do saznanja da je čovjek ograničen na ovaj svijet gol, opljačkan, siromašan... Tamo su se mnogi počeli zanimati i za druga pitanja, ne samo za tijelo, počeli su stjecati druga bogatstva, njegovati drugu ljubav.

A što je vjernicima Lurd pokazao? Što nam pokazuje? Ako je za nevjernike izvor, s kojeg se razlijeva miris onoga svijeta i razumijevanje za njegove tajne, onda je to još daleko više za vjernike. I za nas je Lurd vrata, na koja ulazimo u tajne onoga svijeta, dublje u njih ronimo, odlučnije im se predajemo. Potiče nas, da se s novom odlučnošću damo na djela pokore i molitve, da življe pregnemo vršiti stare i pomalo nam dosadne zapovijedi o radu za vječni život.

Mi smo svijesni dogme o stvaranju i uzdržavanju svijeta. Od početka ovaj svijet postoji po Bogu i u Bogu. Tako i mi, kao dio ovoga svijeta, postojimo po Bogu i u Bogu, u svim našim djelima, u svim poslovima, pothvatima, radostima, i pokretima duše i tijela. Lurd nam jasnije pokazuje prisutnost Božje moći na ovome svijetu. Ni jedan ljudski napor, ni jedan uspjeh ne daje nam pravo, da se bunimo proti Bogu, nego nam naprotiv pokazuje, kako se u svemu što poduzimamo, u čemu uspjevamo ili doživljujemo poraz, izvršuju Božji planovi i Njegova sveta volja. Ova vjera preobražava i naše najjednostavnije čine i najneznatnije poslove u odnos ljubavi prema Gospodinu, čini od svakog časa našeg zemaljskog života momenat vječne vrijednosti.

Oživimo dakle ovu vjeru pred nogama Djevice Lurdske. I mi, iako daleko od tog svetog mjesta, uberimo plodove, koje beru hodočasnici: Odlučno i slobodno ispovijedanje i priznavanje vjere u našem radu i životu. Majčinska briga, kojom je Marija stavila svoje noge na sveti komadić naše zemlje, neka učini, da se na naše duše izlije posvećenje. Da bude posvećen ne samo život redovnika i redovnica; vjernih žena i starica u njihovoj jednostavnosti, nego takodjer i ljudi zauzetih za tudje dobro, o čijem radu i uspjehu ovisi život obitelji i naroda. Molimo se, da za sve takve Lurd bude snažni bat, koji će razbiti koru pogibeljne sigurnosti, u koju su se zavili, te pomutiti onaj neslavni mir duše, zadovoljne sobom i s ovim svijetom. Neka se preko Lurda na cijeli svijet izlije obilje svjetla: Na vjerne duše, da se nauče posvećivati svoj život, svaki svoj posao, trpljenje i radost, da ustraju u dobru, jer nema kršćanstva bez moralne vjernosti. Zatim i na duše koje lutaju, koje su otrgnute od zajednice svetih, koje su sakate i siromašne, a da možda nijesu ni svijesne toga; da otkriju u sebi i u svijetu nove izvore, da progledaju i vide "zaboravljenu dimenziju" - onu što ih jedina može povezati sa Vječnim, dovesti Bogu.

A Ti Gospo Lurdska, Sveta Marijo, moli za nas!

Drugi dan:

BERNARDICA DO UKAZANJA

Upoznali smo se sa svetim mjestom, posvećenim, jer ga je odabrala Božja moć i dobrota, i jer je na nj stupila noga Bezgrešne te ne odlazi s njega do danas, nego stoji nevidljiva, dijeleći milijunima ljudi milosti za tijelo i za dušu.

Danas ćemo se upoznati s onom malom pouzdanicom Bezgrešne, **kojoj** je Ona povjerila svoju objavu, koja je bila dostojna da je gleda svojim očima. Već vam je poznata, zar ne? To je mala Bernardica, danas sveta Bernardica. Njezina je "uloga u Lurdskim dogadjajima tako važna, da je i ona morala postati predmetom potankih istraživanja."(Cassagnard). Mi ćemo je promatrati više kao uzor i malo remek-djelo Božje, nego kao "predmet istraživanja".(Vidjet ćemo, koliko je Bernardica od ovoga trpjela u svome životu.)

Zašto je samo mala djevojčica Bernardica gledala presvetu Djevicu? Zašto je nisu vidjeli toliki drugi, koji su to tako žarko željeli? Zašto se nije otkrila nikome iz onih golemih masa svijeta, što su se okupljali oko Špilje za vrijeme ukazanja i poslije, do danas? - Ne, odabrana je jedna nepoznata, neuka i siromašna djevojčica, izgubljena u mnoštvu. Pa zašto je nebeska rijeka, koja je imala takvo značenje za cijeli svijet morala proći kroz tako uski kanal? Tako značajna pouka za svijet, predana je tako neznatnom stvorenju.

Pogledajmo, kako je Bl.Djevica postupala i u slučaju ove objave po jednom planu, kojega se je Bog oduvijek držao u svojim objavama ljudima.

Kadkog je Bog htio nešto javiti svijetu, nije to činio pred mnoštvom, sa znakovima i djelima, što izazivaju čudjenje. "Kraljevstvo Božje ne dolazi da pobudi pažnju" - govorio je Isus (Lk 17,20). Govorio je uvijek jednom čovjeku, ili malom, zatvorenom krugu ljudi.

Gledajte Božju objavu od početka. Kad je odlučio da ponovo **otvoreno** zahvati u zbivanje medju ljudima, odabrao je Abrahama. Odvojio ga je od kuće njegova oca i sve rodbine, te je s njim govorio, dok je kao starac boravio u tudjoj zemlji. Zatim se je javljao Mojsiju i Prorocima, uvijek u samoći svetog šatora, nekoga brda ili pustinje. Kad je napokon došao čas, da nam progovori po samom svome Sinu, On se je pojavio na zemlji i naviještao Blagu vijest ponizan, poslušan do smrti, podložan zakonu boli i smrti kao jedan od nas. Kad je na koncu Utjelovljena Riječ ostavila ovaj svijet, koji se nije obratio, povjerena je bila, odabranoj grupi dvanaestorice svjedoka dužnost, da svijetu navijesti spasenje. Sve su od reda bili to neznatni i nepoznati ljudi.

Tako vidimo, da svemoguća riječ Gospodina svega dolazi ljudima tako lomnim putevima, donosi nam se u tako krhkim posudama. Zašto to? - U tom se planu i načinu očituje neizrecivi Božji obzir prema ljudima. Bog se ne nameće poput zemaljskih vladara, nego nam svoju riječ predaje sredstvima, koja malo znače na ljestvici naših ljudskih vrednota. Ne dolazi pred nas sa nasiljem, nego na nas djeluje iznutra, preko ljudi na kojima nema nikakve zemaljske sile. Svi su svje-

doci Božji - od Proroka do Božanskog tesara iz Nazareta, od galilejskih ribara do Asiškog siromaha - bili ponizni i siromašni. Bog se ljudima daje i pokazuje na ljudski način.

Ovaj nam Božji plan pokazuje još nešto: Bog ne će da nas spasi iz daleka, da nam dadne gotovo spasenje, nego nam daje sredstva da sami s njima radimo i iskoristimo ih. Ovo ćemo osvijetliti sa jednim primjerom. Zamislimo siromašnu obitelj bez stana. Neki joj bogataš želi pomoći. On to može učiniti na dva načina. Prvi je, da jednostavno dade kuću. Tako bi postao dobrotvor siromašne obitelji. Ali bi mogao postupati i na drugi način: Tako da sam traži zemljište i materijal za gradnju, te dodje i sam radi zajedno sa siromašnom obitelju. U ovom bi slučaju kuća bila mnogo draža siromasima, jer su je i oni pomogli graditi. A dobrotvor bi postao prijatelj. - Tako Bog postupa s nama. Naše je spasenje naš posao, a zaista je djelo Božje ...

Presveta Djevica ne izlazi iz okvira općih Božjih planova i postupaka. Sva prožeta od svoga Sina, našeg i Njezinog Gospodina i Spasitelja, sva je obuzeta Njegovim mislima, željama, namjerama i planovima. Kad treba da svijetu donese poruku s neba, to čini onako, kako je nekoć i On činio: ponizno koliko je samo moguće. Daje svijetu objavu preko siromašne, nepismene djevojčice, tako da njezino djelo dolazi svijetu zaista kroz uski kanal.

Gledajmo stoga izbliza samo ovo stvorenje, da se možemo diviti Božjoj svemogućnosti, i da se naučimo kakvi moramo biti, ako želimo, da u nama donese ploda Božja milost.

Rodjena 7.I.1844, kao da je Bernardica bila odmah od Marije uzeta pod posebnu zaštitu. To pokazuje ova zgodica s njezina krštenja: Kuma, Bernarda-Marija Casterot (Kasteró), tetka novorodjenčeta, htjela je svom kumčetu dati svoja imena. Zaista, slijedećeg je dana novorodjena kći obitelji Soubirous (Subirú) bila u općinskom matičnom uredu registrirana sa imenima svoje tetke i kume: Bernarda-Marija. Medjutim je kod krštenja župnik Forge (Forž) izmijenio red imena, pa je dijete krstio kao Mariju-Bernardu. Ali kuma, korektno i savjesno čeljade, o tom je odmah povela računa, te je od župnika tražila, i još kako odlučno, da i u crkvene matice unese red imena, kako je zapisan i na općini. Ipak je župnik ostao pri svome. Dijete je zapisano onako, kako je kršteno: Marija-Bernarda. Htio je na taj način staviti ovo dijete pod posebnu zaštitu nebeske Majke.

Ali je u obitelji Soubirous bio jak utjecaj tetke Bernarde-Marije Casterot, pa je djevojčica pune 22 godine nosila dražesno ime: Bernardette - Bernardica. Tek kad je primila redovničku koprenu, našla je i svoje puno krsno ime: Marija Bernarda.

Medjutim je ovo dijete dobilo mnogo veću milost, nego što je to bila zamjena imena: Imalo je zaista kršćanske roditelje. U njihovoj se je obitelji ljubomorno čuvao običaj zajedničke molitve i vršenja vjerskih dužnosti. Pa ni onda, kada se je obitelj našla u bijedi, nije se čulo mrmljanje: siromaštvo je bilo prihvaćeno kao poslano od Boga, kao Božja volja.

Ova je sveta volja odredila, da Bernardica proživi godine svoga djetinjstva u siromaštvu, - a to je bilo jedno od "zvanja" takodjer i Bezgrešne Djevice... Kao što se je

Majka Sina Božjega morala nastaniti u štali, tako su i Bernardičini roditelji "jer su bili siromašni", morali se liti iz jednoga mlina u drugi (Franjo je Soubirous bio po zanimanju mlinar), praćeni sve većom bijedom napokon su se nastanili u mračnoj kući, koja je nekoć bila dio tamnice, te je i poslije zadržala to ime: Tamnica (cachot -kašo) Ta je kuća imala i malo dvorište, u kojem su stanari čuvali malu zalihu djubra. Kao da se morala ispuniti proročkova riječ:"De stercore erigens pauperem-Iz blata podiže siromaha".

U tom su žalosnom stanu djeca bila začudo vesela. O tom svjedoči čovjek, koji je Soubirous-ovima iznajmio "tamnicu":"Nikad, nikad ne biste čuli djecu vikati da su gladna. Koliko sam puta vidio Bernardicu, Ivana-Mariju i maloga Justina gdje se smiju i skaču - s praznim trbuhom."

Ipak je Bernardica i te kako trpjela. U šestoj je godini počela bolovati od astme; u jedanaestoj je izmaknula koleri, ali je zbog nje zaostala u rastu. Njezina je tetka i kuma Bernarda-Marija Casterot izjavila 1878. godine:"Bernardica nije bila jaka. Bolovala je od astme, a takodjer i od lupanja srca."

Nije bila poštedjena ni od moralnih muka. Ta ipak je opažala siromaštvo svojih roditelja, vidjela je koliko su poniženi zbog stana, kako trpe, kad nisu mogli dati svojoj djeci, da do sita jedu. Tajna je i velika bol njezina srca bila u tom, što je nijesu smatrali sposobnom da uči vjeronauk, te tako nepismena djevojčica nije mogla primiti svetu Pričest.

Providnost je uredila još jedan mali detalj iz njezina djetinjstva, kojim je postala slična Mariji. Poput Majke Božje, i Bernardica "abiit in montana", pošla je u planine. Nekih tri kilometra daleko od Lurda čuvala je stado ovaca u selu Bartrès (Bartrés), kod dobro stojećeg gazde. Vrlo rano naviknuta na bijedu, tu je imala barem dovoljno hrane.

Sve se je znanje male pastirice sastojalo od Očenaša, Zdravomarije, Vjerovanja... To je bilo dosta: Kraj nekog stabla načinila je od kamenja "oltar", objesila sliku Majke Božje te tu prebirala zrnca svoje jeftine krunice. Čuvajući stado, sačuvala je u svojoj duši bistrinu onog gorskog vrela, na kojem se napajala njezina jagnjad. Nije doduše znala napisati A ni pročitati B, ali nije znala ni što je grijeh. Ovaj "zli svijet" ničim je nije zaprljao.

Sama nježna i sitna, voli sve maleno i nježno, kao što je bilo jedno slabašno janješce u stadu, koje je čuvala; "Ovo je najmanje. Volim sve što je maleno".

Nije ni slutila, da je ona sama jedno takvo janješce u velikom ljudskom stadu, odabrano od Boga i Njegove Majke. Istinu je rekao o njoj neki svećenik, da je "Bernardica u svojoj četrnaestoj godini, sa svojim narječjem, tako različitim od francuskog jezika, ne znajući katekizam, samu sebe smatrala za zadnje od sve djece njezine dobi." Tako je o njoj mislila i sva njezina okolina. Ali se s time nije slagala Ona, "kojoj je naslada boraviti sa djecom ljudskom". I Ona takodjer voli "sve što je maleno".

7.siječnja 1858. Bernardica je navršila 14 godina. Odlukom Pija IX. "Pape Bezgrešnog Začeća", proglašena je ta

godina jubilarnom, svetom, godinom javnih molitava i pokore, s nakanom "da bi po svem svijetu dobro nadvladalo zlo".

Presveta se je Djevica spremala da dodje od ljudi zatražiti to isto: Molitvu i pokoru. A u dalekim Pirenejskim brdima živjela je, eto, nepoznata djevojčica, čija je nevinost i poniznost takodjer bila spremna da poruku primi i prenese svijetu.

O kad bi i naše duše bile tako spremne da je prime! Kad bismo i mi mogli ponoviti za sebe one riječi, što ih je mnogo godina kasnije rekla o sebi Bernardica:"Kako li sam zadovoljna, klicala je, kako sam zadovoljna! Gospodin kapelan je rekao,.da nema grijeha, doklegod ne ćemo da ga počinimo. E, pa ja nisam nikad htjela učiniti grijeh,dakle nisam nikada sagriješila!"

Daj nam, Marijo, milost, da Tvoju Bernardicu nasljedujemo u pokori, kad je nismo slijedili na putu nevinosti!

Naša Gospo Lurdska, Majko prečista, moli za nas!

Treći dan:

PRVI SUSRET

Ovih slijedećih dana pratit ćemo u korak malu Bernardicu. S njom ćemo gledati Nebesku Majku, s njom primati pouke i rasti u pobožnosti prema Majci lijepe ljubavi.

Zadnjih dana mjeseca siječnja 1858. ostavila je Bernardica stado u Bartrès-u, i vratila se svojim roditeljima u Lurd. U "tamnici" je našla poznatu bijedu, ali je ipak duboka radost ispunjala njezino srce: Bila je primljena u školu čč. sestara. Njezina je duša već pripravna da primi Spasitelja u Pričesti, ali ne može utažiti glad svoje duše, dok ne nauči katekizam.

11.veljače pošla je iz "tamnice" zajedno sa svojom sestricom Marijom, koju su zvali Toinette (Toanét), te sa jednom djevojčicom iz susjedstva, Ivankom Abadie (Abadí). Stisnula je oštra pirenejska zima, a u siromašnim kućama nije bilo drva. Stoga su se djevojčice uputile prema rijeci, da uz njezinu obalu nakupe suhog granja. Bernardica je jedina imala na nogama čarape; uza sve siromaštvo roditelji su joj ih priskrbili, jer je bila nježna i bolježljiva. Sa svojim domaćim rupcem na glavi (capilé - kapilé), ispod kojega su slobodno virili uvojci kestenjaste kose, imala je ozbiljniji izgled nego li njezine drugarice, koje su hodale bose, samo sa drvenim cokulicama na nogama. Siromašna djeca nisu znala, da se je iz nebeskog dvora uputila sama Kraljica neba i zemlje,da ih dočeka u Masabjelskoj špilji s one strane Gave.

Oko podne tri su se prijateljice nalazile na trokutnoj livadi, omedjenoj Gavom i kanalom mlina de Savy. Na toj je livadi nedavno bilo posječeno više stabala,pa

se je lako moglo nakupiti naramak suvaraka. Ali Bernardica kao da je već u duši čula tajanstveni poziv, htjela je poći dalje do samotne hridi Masabjel, u kojoj se nalazila pećina, tada još djevojčici jedva poznata. Upravo pred špiljom trebalo je prijeći potok. Bernardičina sestra i Ivanka bile su brže, te za čas prijedjoše plitki kanal i uputiše se niz Gavu. Uzalud ih je Bernardica zvala, da je prenesu, da se ne mora izuvati. "Ti si razmažena pa uvijek samo zanovijetaš. Ako ne ćeš preko, a ti ostani gdje jesi", odgovorila je Ivanka na njezino dozivanje.

Vrijeme je nekako oko podnevnog pozdravljenja. Bernardica je sama. Uzalud je bacala u vodu kamenje - nije mogla preko, trebalo se izuti. Dok se je izuvala začuje najedanput šum kao od jakog vjetra. Odmah se ogleda na sve strane: nigdje ni traga vjetru. Pomisli da joj se to samo pričinilo, pa nastavi s izuvanjem. Ali odmah začu isti šum. Uplašena brzo usta, pogleda uz rijeku i niz rijeku: sve je mirno. Samo tu na desno, s druge strane kanala, nekoliko koraka od nje, na ulazu u samu špilju granje divlje ruže se savijalo kao pod udarcima jakoga vjetra.

U isti čas, dok je začudjena promatrala ružin grm, pomoli se iz nutrinje špilje zlatni oblak, "zlatno svijetlo", govorila je kasnije Bernardica, ili "svijetlo poput sunca na zemlji". Usred zlatnog oblaka "blagog svijetla", bila je Gospodja (la Dame).

Gledajmo i mi pažljivo očima svoje duše, da se i u naše srce i cijelo biće utisne Njezin prečisti lik onako živo i zauvjek, kao u dušu Bernardice!

"Bila je mlada i lijepa, kakve ljepote nisam nikada vidjela na zemlji. Gledala me je, smiješila se i pozivala me, da joj se približim bez straha. I zaista ja se nisam ništa bojala, jer mi se činilo da nisam znala gdje sam bila". Tako je kasnije govorila Bernardica.

Gospodja se bosim nogama doticala mahovine i grma divlje ruže; noge Joj bijahu ukrašene zlatnim ružama. U rukama je držala krunicu. Plavi se pojas isticao na bijeloj haljini; na sjajnom su licu blistale divne plave oči, a smješak je bio neizrecivo mio. Glava Joj je bila pokrivena koprenom, pod kojom se je teško moglo zamijetiti kosu.

Nikakvim usporedjivanjem ne će moći kasnije biti Bernardica zadovoljna, nikada ne će smoći riječi, da opiše ljepotu nebeske pojave. Samo jedanput je rekla, kad su je pitali kome je slična: "Malko sliči gospodjici X..." Bila je to djevojčica od desetak godina. Inače je jednostavno ponavljala: "Bila je mlada i lijepa..."

Kad ju je dakle Bernardica prvi put ugledala onog znamenitog jedanaestog veljače, i nesvijesno je posegnula za svojom krunicom i pala na koljena. Bila je zanesena od nebeske ljepote. Kasnije je pripovijedala: "Gospodja me je pustila, da sama molim krunicu. Ona je sama doduše prebirala zrnca krunice medju svojim prstima, ali nije ništa govorila. Samo je nakon svake desetice skupa sa mnom govorila: "Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu..."

Da, to je jedino, što je mogla govoriti nebeska Gospodja. Očenaš sa svojim prošnjama pristaje nama, koji putujemo prema nebeskoj domovini usred svakojakih pogibelji, ali ne Njoj, koja u kući Očevoj posjeduje i uživa

sva dobra Njegova kraljevstva. -"Zdravo Marijo" nije takodjer mogla moliti, jer Ona bijaše glavom ta, koju pozdravljamo milim andjeoskim pozdravom. - Naprotiv Joj ništa nije smetalo, da glas svoje hvale sjedini sa jednim zemaljskim glasom, te dade hvalu Presv.Trojstvu, koje Ju je okrunilo za Kraljicu neba i zemlje.

Moleći tako krunicu je bila u zanosu, a kad je završila, Gospodja se uz osmijeh pozdrava rastala sa svojom malom odabranicom. Povukla se prema nutrinji špilje, a za Njom i "blago svijetlo" poput zlatnog oblaka na zapadu, pošto sunce već zadje.

Bernardica je još klečala sva obuzeta dojmovima vidjenja, kad su se vratile natrag k špilji njezine dvije pratilice. Videći je gdje kleči u to doba i na tom mjestu, nijesu mogle, a da se malo ne našale. Pozvaše je, takodjer malo kasnije, neka se požuri, da se na vrijeme vrate kući. Na njihovo je dozivanje Bernardica prešla potok, ali nije osjetila hladnoću vode. "Bila je mlaka kao ona, kojom se pere sudje"- govorila je kasnije.

Kad su djevojčice nakupile tri mala naramka suvaraka, zajedno su se opet vraćale u grad. Putem je Bernardica pitala ostale, da li su što vidjele u Masabjelskoj špilji. "Ne, ništa, odgovore one, ali zašto nas to pitaš?" - "Ah ništa" - reče Bernardica na oko mirno, kao da se zaista nije bilo ništa dogodilo.

Kad je susjedova Ivanka odmakla naprijed, a Bernardica ostala sama sa sestrom, počela je ova toliko navaljivati pitanjima, da joj je konačno ispripovijedala sve što se je bilo dogodilo, dakako, uz uvjet, da nikomu ništa ne kaže. Ali tko bi mogao prisiliti dijete da šuti, i još žensko dijete! Čim su došle kući, ispripovijedi ona sve što joj je bila Bernardica povjerila.

"To su utvare, draga kćeri, - reče ozbiljno gdja Soubirous. Tebi se je pričinilo, da nešto vidiš, a nisi vidjela baš ništa. Izbij odmah iz glave sve te misli, pa da nisi više išla k Masabjelskoj špilji."

Ništa nije moglo biti Bernardici teže od ove zabrane. Ako i prisili svoje noge, da je ne nose natrag na mjesto vidjenja, da li će moći i pokušati da izbriše iz svoga srca i duše sliku Gospodje? Nije mogla a da ne ponavlja u sebi sve potanko što je vidjela na slatkom liku. Na večer, kad se je obitelj sakupila oko stola, prelila se Bernardičina duša u bujici suza. Prije i poslije jela obavljalo se je zajedno molitvu u ovoj kršćanskoj obitelji. Iza svršene molitve tri puta bi se ponovilo zaziv:"Marijo bez grijeha začeta, moli za nas, koji se k Tebi utječemo!" Iza prvoga zaziva provali Bernardica glasno u plač."Što ti je,dijete moje?" - pitala je majka zabrinuto. "Ništa mi nije, majko, ali ćutim potrebu da plačem." - Zar je onda čudno, da je Bernardica te noći uzalud čekala san: Nije mogla zaspati. "Neprestano mi je dolazio na pamet tako dobri i ljubezni lik Gospodje. Uzalud sam se nastojala sjetiti onoga, što mi je govorila moja majka. Ja nisam mogla vjerovati, da je ono bila utvara."

Tako je prošao prvi dan ukazanja, prvi nijemi i tako rječiti susret Nebeske Kraljice i male, siromašne i nevine Pastirice.

Dva slijedeća dana, u petak i subotu, uzalud se je majka Soubirous trudila da svojoj kćeri izbije iz glave misao na Masabjel (Massabielle) i sve što je bila tamo vidjela. Zabrana da ne smije ići onamo, bila je za poslušnu djevojčicu to teža muka. Ne, ništa je nije moglo pokolebati u njezinom uvjerenju: Ona je vidjela sasvim dobro i sasvim jasno. Potpuno je razgovijetno čula, kako Gospodja s njom ponavlja: Slava Ocu ... iza svake desetice u krunici. Nikako to nije mogao biti andjeo tmine, kako je to govorila majka, koji ju je htio prestrašiti. Kako bi djavao mogao slaviti Presv.Trojstvo? Istina, neuka djevojčica nije mogla navoditi razloge, ali više od njezinog razuma govorilo je njezino srce. Ako je moguće obuzdati misli, da li je moguće spriječiti i ugušiti osjećaje,što su se u njoj razbudili?

O Marijo, majko Spasiteljeva i majko naša, neka i nas obuzme jednaka ljubav prema Tebi! Ovaj kip, oko kojega se mi sakupljamo, još Ti je manje sličan od onoga mramornog u Lurdu, nad kojim se je zgražala Bernardica, ali nas ne zanosi kip ni slika, nego nas privlačiš Ti, Majko Božje milosti!

Daj dakle i nama, dok promatramo Tvoja ukazanja, one milosti, kojima si tada zauvijek obasula Tvoju vjernu Bernardicu. Nauči nas, prije svega, pobožno i sabrano stavljati na sebe znak svetoga križa. Čujmo, kako Bernardica i nas opominje, kao onu djecu u sirotištu Oloron(Oloron), znamenujući se pred njima velikim znakom našega spasenja: "I vi uvijek ovako činite. Tako je činila Bl.Djevica od svoga prvog ukazanja." Gledajući u duhu Tebe, Marijo,kako se križaš, molimo: "Od čela do srca, od lijevog do desnog ramena, neka me svega obuzme, da grješni čovjek u meni osjeti, kako je ojačan, preporodjen i uzdignut."(Daniel-Rops).

Nauči nas zatim pobožno i ponizno prebirati zrnca Tvoje krunice. Neka nam preko nje opet i opet zasja u duši Tvoj prečisti lik. Onda kad nas napadne djavao, ili zamami tijelo, ili zanese blještavilo svijeta, da pobijedimo s Tvojom pomoću, Bezgrešna Gospo Lurdska.

Da nakon pobjede možemo s Tobom ponavljati čistom dušom i čistim usnama:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu, kako bijaše u početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova.-Amen.

Četvrti dan:

DRUGI SUSRET

Tako je Bernardica ugledala prvi put "u pukotini stijene" lice Nebeske Golubice. Njezino je srce bilo ranjeno i ta će rana prestati krvariti i zacijeliti se tek u vječnosti, kad se zauvijek nadje uz svoju Majku. Medjutim, kakva bi za nju bila radost, kad bi sada mogla poći k špilji! Ali je majčina zapovijed stroga: Ne smiješ više ići onamo! Poslušnost čini, da u srcu živo krvari rana, koju drži

svježom slatki unutrašnji glas, što poziva nježno i neodoljivo:"Hajde k Masabjelskoj špilji."

Kad smo u stisci, svi postajemo domišljati, pa i djeca. Što Bernardica nije mogla sama, pokušala je preko svoje sestre. Nagovarala ju je, neka joj od majke isprosi ono, što se sama nije usudjivala moliti. Ali majka ni da čuje. Molbama se je pridruživala i susjedova Ivanka Abadie - no uzalud.

Ipak je majka Soubirous pod svojom strogošću skrivala drugačije misli i osjećaje. U nedjelju 14.II. poslije objeda reče osorno djeci:"Pa dobro, idite, ali pazite da se vratite za večernji blagoslov, inače znate, što vas čeka! - Dobra je žena mislila, da će na taj način najbolje izliječiti svoje dijete od "tlapnje", kako je sama govorila. Bila je potpuno sigurna, da Bernardica ne će ništa vidjeti u špilji...

Bernardica odmah podje iz kuće sa sestrom. Pridružilo im se desetak djevojčica, kojima je Marija već bila ispripovijedila prvo vidjenje. Jedna se od njih mudro dosjeti, da bi bilo dobro ponijeti sobom blagoslovljene vode, jer je majka Soubirous govorila o djavlu, koji se znade kadgod ružno našaliti s ljudima. Bernardica je bila uvjerena, da tu nije djavao po srijedi, ipak posluša savjet i naoruža se bočicom svete vode.

Brzo su stigle do Masabjelske pećine. Bernardica klekne prema grmu divlje ruže, nad kojim se je bila ukazala Gospodja, te počne moliti. Nakon nekoliko časaka zatrese se od uzbudjenja i povika van sebe od radosti:"Evo je,evo je!"- Na to odmah mala Marija Hillot (Ijó) pruži Bernardici bočicu i reče:"Poškropi je brže bolje!"- Kad je to učinila, reče svojim malim drugaricama:"Ništa se zbog toga ne srdi, nego još odobrava glavom i smješi se svima nama."

To je tako djelovalo na prisutne djevojčice, da su odmah sve kleknule. Bilo im je dosta vidjeti Bernardicu, pa da i na njih prijedje neobično uzbudjenje: Klečala je nepomično, preobražena od neke nezemaljske svjetlosti,tako da se je sva promijenila. Djeca nisu mogla shvatiti što se to dogadja. Većina ih je jecala u plaču, a jedna usklikne:"Joj, ako Bernardica još umre!"- Na to joj se približe i počnu je dozivati, ali ona je bila nepomična, gluha za sve što se je dogadjalo oko nje, sva zanesena u ono što je gledala.

Tada iz susjednog mlina dodjoše dvije žene, jer su čule kako djeca zapomažu. Bile su to sestra i majka mlinara Nicolau (Nikoló), čiji je mlin bio blizu. Kada su one vidjele Bernardicu u svetom zanosu, približe joj se s poštovanjem, te je pokušaju dozvati k sebi. Uzalud! Bernardica nije ništa čula ni vidjela. Sve njezine duševne moći i tjelesna osjetila bijahu usredotočena u ukazanje. Gospodju Nicolau obuze strah, pa otrča da dozove svoga sina. Bio je to mlad čovjek od 28 godina. On dodje sa podrugljivim smješkom na usnama. Ali čim ugleda Bernardicu, prodje ga svaka volja da se podruguje: odmah je bio uvjeren, da Bernardica vidi nešto s onoga svijeta. Dugo je promatrao Djevojčicu prekrižívši ruke. "Nikada u životu, govorio je poslije, nisam vidio prizora, koji bi jače djelovao na

mene. Uzalud sam navodio razloge. Sve mi se nekako činilo da nijesam vrijedan dotaknuti se toga djeteta." Tek na ponovne molbe svoje majke uhvati nježno Bernardicu pod ruku, te je odvede, upravo odnese do svoga mlina.

Tu je Bernardica došla k običnoj svijesti. S lica joj nesta zanosnog svijetla, a obli ga neka tuga. Ta kako i ne bi: Promjena je bila i odveć nagla. Najedanput je"pala s neba na zemlju"...

Dok je odgovarala na mnoštvo pitanja, što su joj postavljale djevojčice i mlinarevi, dodje njezina majka.Mala je naime Marija bila žurno otrčala kući, i kad je došla počela samo gorko plakati. Medjutim je putem čula pripovijedati o vidjenju i ukazanju, te se njezina zabrinutost naglo pretvori u srdžbu. Dok je došla u mlin uspjela je pribaviti i komad dobre šibe... Kad je ugledala Bernardicu, povika srdito:"Što, nesretnice, ti hoćeš, da nam se svi rugaju!?...Ja ću ti već pokazati, kakva su to vidjenja i pripovijesti o Gospodji." I zamahne svojom šibom. Ali je mlinarica zaustavi:"Za Boga, što činite? Što je učinila vaša kći, da s njom tako postupate? Vaše je dijete pravi nebeski andjeo, razumijete li? Nikad ne ću zaboraviti ono, što se dogodilo kod špilje."

Na te riječi odusta majka da tuče Bernardicu. Ali, slomljena i sama od ganuća, briznu u plač. Kad se je smirila, uze za ruku kćer, te se s njom vrati kući.

Tako je eto i drugi susret prošao bez i jedne riječi. Ali je Bernardica već vršila onaj zadatak, koji joj je bila namijenila Presveta Djevica: Postala je Njezin svjedok.

Lurdska se objava ne može nikako mjeriti s objavom, što nam ju je Bog dao po svom Sinu Isusu Kristu, Apostolima i Prorocima, ali imade s njom neke sličnosti. Imamo pravo da je promatramo u velikom okviru Isusove objave.

U Evandjelju nam je dano uzorno i savršeno svjedočanstvo: Ono Sina Božjega, koji svjedoči za Oca. Bernardičino je svjedočanstvo prožeto svojstvima, koje je imalo ono Isusovo, odatle mu sva njegova vrijednost.

Da dakle shvatimo svjedočanstvo male kćeri Soubirousove, pogledajmo iz bliza, kako je Isus svjedočio za Oca.

Njegovo svjedočanstvo ima tri svojstva: To su: Jakost, čistoća, jasnoća.

Jakost pred svakojakim teškoćama i zaprekama. Zar nije morao biti jak, kad je govorio o svome Ocu pred lukavim i zlim farizejima? Kakva li mu je jakost bila potrebna,kad je morao za svoje riječi i nauku podnijeti muku križa?

Da, Božji svjedok mora biti jak... Kod Isusa se divimo Njegovoj jakosti, kojom je svjedočio za Oca i Njegovo Kraljevstvo, koje nije od ovoga svijeta. Ali Njegovo svjedočanstvo ima još dva svojstva, dublja, ako hoćete, i intimnija od jakosti.

Čistoća. - Čisto je sve, što nije ničim pomiješano. Što možemo naći da je pomiješano s Isusovim svjedočanstvom? Možda neki osobni interes? Ili taštinu i oholost? - Ne, On govori jednostavno i potresno:"Moja nauka nije moja, nego onoga, koji me je poslao. Tko hoće da čini Njegovu volju, poznat će, je li ova nauka od Boga, ili ja sam od sebe go-

vorim. Tko govori sam od sebe svoju slavu traži. Tko traži slavu onoga, koji ga je poslao, on je istinit i nema u njemu nepravde"(Iv 7:16-19). Ili na drugom mjestu, drugi put:"Ništa ne činim sam od sebe, nego kako me je naučio Otac, onako govorim." - O nedostiživa čistoćo svjedočanstva, što ga je Bog došao dati sam o sebi! Ništa nije nadodao onome, što Mu je Otac zapovijedio da objavi ljudima.

Napokon jasnoća. Ničim nije zamagljeno, tako da gledajući svjedoka ljudi imaju dojam, da gledaju i slušaju onoga, u čije ime nastupa i govori. Više nego li u riječima, jasnoća se svjedočanstva odražava u nastupu, djelima, kretnjama, pogledu, u svem načinu bivovanja. Svjedok više kaže s onim što radi i što jest, nego li s onim što govori. Tako možemo shvatiti riječi sv.Ivana:"Riječ je tijelom postala, i prebivala medju nama, i mi smo vidjeli Njegovu slavu"(Iv 1,14). Takodjer i one druge riječi: "Što je bilo od početka, što smo čuli i vidjeli svojim očima, što razmotrismo i ruke naše opipaše o riječi života; i život se javi i vidjeli smo i svjedočimo, i javljamo vam vječni život, koji bijaše kod Oca i javi se nama"(1 Iv 1:1-3). - Sam se Isus poziva na bistru jasnoću svojega svjedočanstva:"Tako sam dugo s vama, pa me još ne poznaš, Filipe? Tko vidi mene, vidi i Oca"(Iv 14,9).

Smijemo li usporedjivati Bernardičino svjedočanstvo sa Isusovim, pa kazati:"Tko vidi Bernardicu - vidi Mariju"? - Možda je to prenagli skok, pa se sjetimo jednog drugog svjedoka. On je iz Evandjelja, ali nije Bog. To je Preteča sv.Ivan Krstitelj. Na njemu takodjer vidimo ona svojstva, bez kojih nema svjedoka ni svjedočanstva: Jakost, čistoću, jasnoću. Kakva jakost u njegovom nastupu prema narodu i Farizejima, osobito prema razbludnom kralju! Kako li je čisto njegovo svjedočanstvo, kako se povlači, pošto je pokazao Krista: Ništa nije nadodao ni oduzeo rasvjetljenjima, što ih je primio odozgo. - Napokon, iz cijelog njegovog života zrači ono, što je učio. Ne samo da propovijeda pokoru, nego je ona njegov život. Propovijeda blizinu Onoga, koji ima doći. A kad je On došao, ponizuje se pred Njim, nestaje, tako da njegovo vladanje i njegov život svjedoči snažnije i uvjerljivije od njegovih riječi.

Od svega toga naći ćemo mnogo i u Bernardičinom svjedočanstvu. I njezino je svjedočanstvo bilo jako, čisto i jasno. Već smo nešto od toga vidjeli u ova dva prva susreta sa nebeskom Gospodjom. Već je morala trpjeti, tj. biti jaka; već je imala prilike da reče samo istinu; već se je na njoj odrazila jasnoća svjedočanstva. Osobito kod ukazanja svi su osjećali: Tko vidi Bernardicu, vidi Mariju. Sva je tako obuzeta od Bezgrešne, da se sama ne može ni prekrižiti. "Htjela sam načiniti znak križa, ali nijesam mogla. Ruka mi je pala...Vidjenje se je prekrižilo. Tada pokušah i ja... i mogla sam." - To je bilo za prvog ukazanja. Tako će biti i poslije, i ne samo za vrijeme ukazanja, nego uvijek... "Kako se vi to križate?"-pitat će je. "Ne znam kako, činim kao Gospodja..."

Naučimo se i mi, kršćani, biti svjedoci. To je naša dužnost. Možda ne moramo svjedočiti pred mnoštvom svijeta za Isusa, kao sveti Ivan; možda ne moramo biti svjedo-

ci Marijine moći i dobrote pred velikim masama, kao što je morala Bernardica. Ali ako moramo biti svjedoci Isusovi i Marijini pred samo jednim čovjekom, - da li smo za to sposobni? Jaki? - Da, možda je i u naše pohadjanje crkve i primanje sakramenata, u naše prebiranje krunice i križanje pomiješan otrov taštine i sebičnih namjera...

Tko je vidio Isusa, mogao je vidjeti Oca. Tko je vidio Krstitelja, mogao je vidjeti Spasitelja. Tko je vidio Bernardicu, bio je uvjeren da je u njezinom vladanju vidio odraz Marije.

Morali bismo zaključiti: Tko vidi kršćanina, vidi Isusa; tko vidi kršćansku, vidi Mariju...

Ali budući smo svijesni, da to o sebi teško možemo reći vapijemo Tebi,

Naša Gospo Lurdska, Majko prebistra, moli za nas!

Peti dan:

PRVE RIJEČI

Nakon drugog ukazanja u Lurdu se je mnogo govorilo o vidjenjima male Bernardice. Zar je to čudno? Zamislite zabitni gradić sa 4.282 stanovnika, zabačen medju visokim brdima, daleko od velikog prometa... Nalazi se doduše na raskršću važnih puteva, ima u njemu osim jednostavnog puka, koji je gotovo listom organiziran u pobožnim bratovštinama, takodjer i tanki viši sloj: Liječnika, činovnika, učitelja, oficira. U Lurdu je vrhovni sud departmana, odio vojske, financijski ured, žandarska straža, velika bolnica i razne škole. Upravitelji i namještenici ovih ureda i ustanova bijahu uglavnom slobodouman svijet, kako je onda bilo u modi, a prema vjeri ponajviše indiferentni.

Ali kao što se uvijek dogadja, tako se je dogodilo i tada u Lurdu: O neobičnim su dogadjajima najviše govorili ovi, tzv. slobodoumni ljudi, tobože bez predrasuda. Jasno je odmah, kako su oni mogli primiti i tumačiti dogadjaje s obala Gave: Smijali se, rugali i sve zajedno pripisivali zagrijanim glavama. Da, oni su odmah osjetili, da je ugrožen njihov malogradjanski mir. Pojava o kojoj se je počelo govoriti, kao da je bila osobni izazov njihovim uspavanim savjestima, utonulim u kakvu)takvu materijalnu sigurnost i blagostanje.

Ipak se je našlo takvih, koji su htjeli iz bliza vidjeti sve o čemu se je toliko pripovijedalo, pa su pohadjali obitelj Soubirous. Medju onima koji su se htjeli točno o svemu informirati, bijahu i dvije žene: gdja Millet(Mijé) i gdjica Antonija Peyret (Pejré). One su u srijedu navečer 17.II. pokucale na vrata "tamnice" Soubirous-ovih. Upravo su prispjele kad je majka grdila Bernardicu, jer ju je opet počela moliti, da je pusti k špilji. Pronalazila je svakakve razloge da svoju kćer spriječi u njezinom naumu, i da joj dokaže, kako nema smisla tamo ići. - Spomenute gospodje

prihvate priliku, da uvjere majku, kako bi upravo njezin postupak mogao biti pogibeljan za zdravlje njezine kćeri. "U ostalom, završe one, iskreno Vam kažemo, da uzimate na sebe veliku odgovornost. Tko zna ne protivi li se Vaš postupak Božjoj namisli?!" - Tim su riječima dirnule najosjetljivije mjesto jedne skroz na skroz kršćanske duše, kakva je bila gdja Soubirous. Uzbudjeno uhvati obje žene za ruke, te reče:"Jao meni izgubit ću glavu! Čini mi se, da me vi varate... Ja vam povjeravam svoju kćer. Vidite u kakvim sam mukama... pazite na nju!"

Tako se dogovoriše, da će gdja Millet i gdjica Peyret drugi dan otpratiti Bernardicu do špilje.

Prije nego je svanulo jutro bile su one kod Soubirous-ovih. Najprije su pošle sa Bernardicom u crkvu, slušale Misu, da svoj polazak stave pod Božju zaštitu, zatim se uputiše prema špilji. Tek se danilo.Na ulicama nigdje ni žive duše. Jedna je od žena nosila blagoslovljenu svijeću, a druga sakrila pod svoj ogrtač papir, pero i tintu.

Do špilje se nije moglo više doći kanalom, jer je mlin bio popravljen, te je voda slobodno tekla. Zato podjoše duljim putem kroz šumu. Bernardica je pošla trkom, vučena nekom neodoljivom silom u srcu, te je stigla prije svojih pratilica. Kad su one došle do špilje, djevojčica je već klečala i molila krunicu. One zapale svijeću, te kleknu kraj nje.

Malo časaka zatim klikne Bernardica od radosti:"Dolazi, dolazi! Eno je tamo!" Tad se pokloni do zemlje sjajući od sreće. Dvije žene nisu vidjele ništa drugo osim grma divlje ruže i tamnog otvora špilje. No gledajući djevojčicu bile su uvjerene, da ona vidi tajanstvenu Gospodju. Cijelo je Bernardičino držanje to pokazivalo, osobito izražaj njezina lica. Čas se molila, čas smješila, - potpuno je bila u vlasti nečega izvan nje. Poput ogledala odražavala je nevidljivu pojavu. Ali toga puta nije bila u zanesenju (ekstazi). Bila je cijelo vrijeme pri svijesti kao i prije ukazanja, te je slobodno općila sa svojom okolinom.

Gospodjica Antonija pruži Bernardici pero i papir veleći:"Zamoli Gospodju, ako nam želi što kazati, da nam to izvoli napisati." - Bernardica uze pružene joj stvari ,te podje prema ružinom grmu. Obadvije odmah podju za njom,ali im ona okrenuvši se, dade znak da ostanu gdje jesu. Zatim se podigne na prste i obim je rukama držala pero i papir. Neko je vrijeme tako stajala; a vidjelo se, da sluša riječi, koje dolažahu iz otvora špilje. Najednom spusti ruke, duboko se nakloni i podje na prijašnje mjesto.

"Što ti je rekla Gospodja?" - zapita gdjica Antonija. Bernardica odgovori:"Nasmješila se i kazala mi: Ono što vam imam reći nije potrebno da vam napišem. Nekoliko časaka zatim dodala je: Budi tako dobra, pa dodji ovamo redom kroz petnaest dana." - "A što si ti odgovorila?" - "Ja sam odgovorila, da hoću." - "A zašto Gospodja hoće da dodješ?" - "Ne znam ništa. Nije mi kazala." - "Zašto si nam, doda gdja Millet, dala znak da ostanemo, kad smo pošle za tobom?" - "Zato, da izvršim nalog Gospodje." - "Upitaj je, da li joj možda nije drago što sam ovdje." - Na to Bernardica podigne oči prema špilji i vraćajući se reče:"Gospodja veli: Ne, slobodno možete biti ovdje." - Malo poslije reče Ber-

nardica gdjici Peyret:"Antice, gospodja te u ovaj čas gleda." - "Upitaj je, reče ova ganuta, ima li što protiv toga, da mi dolazimo s tobom ovamo kroz ovih 15 dana." - Na to pitanje dobila je Bernardica odgovor:"One mogu doći, a još i drugi. Želim ovdje vidjeti mnogo svijeta."

Na povratku one su još ispitivale Bernardicu:"Jako si dugo razgovarala s Gospodjom. Što ti je još rekla?" - "Rekla mi je: Obećajem ti, da ću te učiniti sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom." - "Jesi li je pitala kako joj je ime?" - "jesam, ali je Ona smješeći se spustila glavu i nije mi ništa odgovorila."

Kad su se vratile Bernardičinoj kući, gospodje su izvijestile majku, što se je dogodilo, pa zaključe:"Ah, sretne li Vas, koja imate ovakvo dijete!"

I mi se za čas zaustavimo, da bolje upoznamo ovo dijete, koje je postalo predmet neobične pažnje i ljubavi Majke Božje. Ona u svojoj nevinosti tako odražava Nebesku Kraljicu, da je i mi moramo još bolje upoznati i žarče zavoljeti.

Prvi i drugi put za vrijeme ukazanja -vidjeli smo- Bernardica je bila čudnovato promijenjena. Došla je u stanje, koje se u duhovnom bogoslovlju naziva ekstazom. Sveta nam povijest pokazuje mnogo primjera i slučajeva takvog zanosa, u kojem je pojedinim ljudima, još dok su bili u ovozemnom životu, bilo dano, da na neki način živo dožive Boga i da Ga uživaju. Tako nam pripovijeda prorok Ezekijel u osmoj glavi svoje knjige:"Došla je na me ruka svemogućega Boga... Duh me podiže gore medju zemlju i nebo i odnese me u vidjenjima božanskim u Jeruzalem..." - Prorok je Danijel imao slično vidjenje u zanosu na rijeci Tigrisu: "Ja, Danijel, jedini sam imao ovu prikazu...ostavila me je snaga, lice mi se nagrdilo i sva mi je snaga isčeznula. Tada sam čuo zvuk glasa njegova i ...pao sam onesviješćen."(Dan 10:7-9). - U Novom Zavjetu čitamo o vidjenju sv.Petra (Dj Ap 10: 9-11). A sv.Pavao govoreći o svojim vidjenjima kaže:"Znam čovjeka u Kristu, da je taj prije 14 godina, da li u tijelu ne znam, da li izvan tijela ne znam, Bog zna, bio odnesen do trećega neba. I znam, da je taj čovjek, da li u tijelu ili izvan tijela ne znam, Bog zna, bio odnesen u raj i čuo neiskazane riječi, kojih čovjeku nije slobodno govoriti."(2 Kor 12:2-4).

Katolička je tradicija vrlo bogata ovakvim pojavama, a najpoznatiji su im svjedoci i tumači sv.Terezija Velika i sv.Ivan od Križa.

Sv.Terezija kaže ovo:"Na vrhuncu zanosa izgube se duševne moći, jer se sasvim sjedine s Bogom, te onda ne vidi i ne čuje i ne osjeća... Dok traje (ovo posvemašnje preobličenje duše u Boga) nije svijesna ni jedna moć, i ne zna što se ovdje zbiva. To mora biti nešto, što mi ne smijemo razumjeti, dok smo ovdje na zemlji. Barem Bog ne će da mi to razumijemo, a mora da nismo za to ni sposobni. To sam vidjela sama na sebi."(Život,gl.20.)

Takve su se vanredne pojave opažale na Bernardici za vrijeme ukazanja. Ipak ne redovito. Evo u trećem vidjenju, koje smo upravo opisali, Bernardica je bila za sve vrijeme potpuno prisebna i svijesna.

Što možemo dakle reći o tom? Ono što je rekao sveti Pavao, pošto je izbrojio sve vanredne milosti (karizme): "Starajte se za najveće darove. Ja ću vam pokazati još mnogo izvrsniji put"(2 Kor 12,31).

Koji su to najveći darovi? Koji je to najizvrsniji put? To je put poniznosti, strpljivosti, podlaganja Božjoj volji u ljubavi. To je kraljevski put svetoga Križa, put ljubavi prema Bogu iznad svega, a prema bližnjemu kao prema samom sebi. Odličniji i sigurniji od zanosa i ekstaza, proroštva i dara jezika i liječenja i svih neobičnih darova, što ih Bog može dati ljudima.

Taj je sigurniji put pokazala Marija Bernardici. Eto, medju prvim riječima, što ih je progovorila odabranom djetetu, naviješta joj: "Učinit ću te sretnom; ali ne na ovom svijetu..." Kao da kaže: "U ovom životu i na ovom svijetu ići ti je uskim putem odricanja. Moraš prihvatiti ludost Križa."

To Ona poručuje i svima nama. Kao što nije morala Bernardica biti u stanju zanosa, da čuje i razumije te riječi, ne moramo ni mi. Možda nam ih Presv. Djevica šapne u molitvi, možda u poslu ili za vrijeme kušnje, možda čak i u časovima, kad nam je srce uzburkano od napasti: "Dušo draga, ne čekaj i ne traži svoju sreću na ovom svijetu. Ovdje ti valja prihvatiti trpljenje i nositi križ... upravo sada, upravo u ovom: Da podneseš tu odvratnu osobu; da se ne buniš protiv Bogu radi te bolesti; da odbaciš onu napast oholosti, taštine, sjetilnosti."

Primimo takva nadahnuća kao što je Bernardica primila onu poruku u trećem ukazanju. Ona su dokaz majčinske brige Marijine i očinskog Božjeg staranja za nas.

Nemojmo iskušavati Boga čak ni onako bezazleno, kao one dvije pratilice Bernardičine: Ono što nam Bog progovara u tišini savjesti, ne tražimo još i pismeno. Njegova je riječ napisana u sv. Knjigama i u Predaji Crkve, a posebni poticaji i nadahnuća dolaze izravno našoj savjesti. Sveti nas Apostol opominje: "Blizu ti je riječ, u ustima tvojim i u srcu tvojemu, to jest riječ vjere, koju propovijedamo"(Rim 10,8). - Ovu je riječ Marija došla potvrditi i na nju nas podsjetiti. Primimo je dakle spremno, kadgod se oglasi. Divimo se Božjim darovima i Božjem djelovanju u svecima onda kad je izvanredno, ali za sebe ne tražimo i ne čekajmo ništa takvo. Dok putujemo u području vjere, naše se zasluge uvećavaju poniznim prihvaćanjem Božje volje u svemu što se dogadja u svijetu, u nama i oko nas.

"Oče....budi volja Tvoja!"

Naša Gospo Lurdska, Majko prečista, moli za nas!

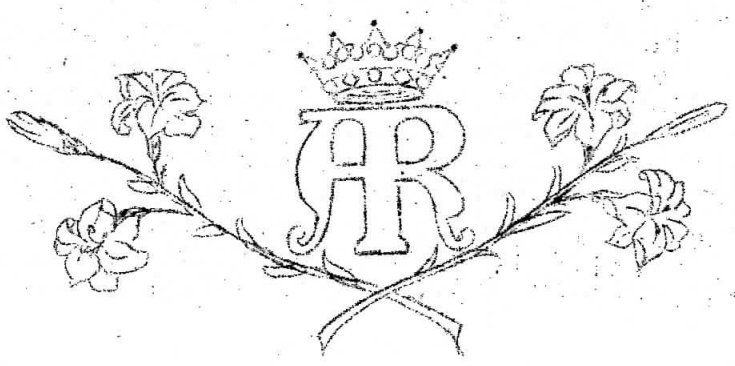

Šesti dan:

"DJAVAO OBILAZI KAO LAV"

Za vrijeme zemaljskoga života našega Gospodina, sotona je pokušao na različite načine omesti, dapače i uništiti Njegovo djelo. Zar je čudo, da se je pojavio i u Lurdu? Ta slutio je da mu se sprema veliki i teški udarac. Vidio je kako se je počeo odvijati jedan nebeski plan, po kojemu će Marija učiniti, da Njezin Sin i Bog ponovo zavlada u premnogim dušama. Što je dakle prirodnije za"ubojicu ljudi od početka", nego da se sam umiješa? To je i učinio za vrijeme četvrtog ukazanja.

Bernardica je bila obećala Gospodji -čuli smo jučer- da će dolaziti k špilji redom kroz 15 dana. Njezini su roditelji bili zbog toga u nemaloj neprilici. Teško je bilo dobrim ljudima, što je svijet svratio na njih svoju pozornost. Nisu se oni stidjeli svoje vjere, ali napokon, tko je ta tajinstvena Gospodja, što se pokazuje njihovoj kćeri? Dolazi li ona s neba ili iz pakla? Uživimo se u njihov položaj i nemojmo gledati s našeg stanovišta i iz našeg vremena pošto se je sve što se je tada dogadjalo davno razbistrilo i pokazalo istinitim. Danas bi netko mogao reći (pogotovo nakon strahota zadnjeg rata): ta nije ništa čudno u tom, što neka djevojčica pripovijeda, da je vidjela nadnaravnu pojavu. Naši su živci toliko napeti, da lako mogu podleći i vidjeti ono, što i ne postoji...

Pred sto godina nije nitko mogao što takvo reći, ni kao predpostavku. Pogotovo ne u tihom pirenejskom gradiću, gdje su ljudi mirno obavljali svoje poslove i svoje dužnosti na svježem gorskom zraku. Oni su doduše voljeli jezive priče, pa su se tih dana i Bernardičini roditelji sjetili svih aveti, o kojima se je toliko toga pripovijedalo, osobito u vezi sa Masabjelskom špiljom. Ona je oduvijek u puku pobudjivala strah. Nisu li i ta ukazanja u vezi s onim, što se od starine pripovijeda? U svojoj tjeskobi odlučiše dobri supruzi Soubirous da se posavjetuju sa tetkom Bernardom-Marijom. Bijaše to najstarija sestra Soubirous i, kako već znamo, Bernardičina krsna kuma. Njoj su se utjecali za savjet u svim teškim prilikama.

Tetka i kuma Bernarda dobro je promislila stvar, a onda im savjetovala, da se ne protive Bernardici, ali neka svakako nastoje sami stvar iz bliza pogledati, da bi mogli bolje prosuditi, što je na stvari. "Pogriješili smo, reče, što to nismo još prije učinili." Tako je obiteljsko vijeće jednoglasno zaključilo, da sutra treba Bernardicu otpratiti do špilje.

Slijedeći je dan bio petak, 19.veljače. Kad je Bernardica došla sa svojim roditeljima i tetkom na mjesto ukazanja, već se tamo bilo sakupilo jedno stotinjak osoba. Bernardica je odmah kleknula na svoje obično mjesto, i uzela u ruke krunicu. Njezin je znak križa na početku molitve bio takav, da su bili dirnuti svi, koji su vidjeli. Odmah se je pojavila Gospodja, a Bernardicu obuze zanos (ekstaza). Lice joj je divno zablistalo kao preobraženo, oči joj sjale poput dragulja, a tijelo bijaše nagnuto na-

prijed, kao da će sada na poletjeti. Njezini su je gledali sa udivljenjem, ali i s velikim strahom. "Moj Bože,nemoj mi uzeti moje dijete" - klikne majka Soubirous. Neki je drugi glas povikao:"Kako je krasna"! A sve su oči bile zalivene suzama gledajući neobični prizor.

Vidjenje je trajalo jedno pola sata, a onda je Bernardica došla k sebi. Puna radosti i još pod dojmom nebeskog vidjenja podje majci i tetki. One je prime za ruke, te je svu sretnu nježno odvedu kući.

Putem im je Bernardica pripovijedala o svome vidjenju. Nitko od prisutnih nije bio ništa primijetio, osim male pastirice, kojoj kao da je Bog dao neka nova osjetila, pomoću kojih je vidjela i čula pojave i stvari onoga svijeta. Ona je pripovijedala:"Čuli su se neki strašni glasovi, činilo se da dolaze iz utrobe zemlje, a dopirali su sa strane Gave. Ti su se glasovi medjusobno križali, optuživali i udarali jedan na drugi, kao vika mnoštva, koje se medjusobno svadja. Jedna je strana nadvikivala drugu, vikali su puni bijesa, da je probijalo uši: Bježi, bježi! Na ovu viku, koja je sličila nekoj prijetnji, podigla je Gospodja glavu i, gledajući prema obali, nabrala je malko svoje obrve. Na taj jednostavni mig, svi se oni glasovi prestrašiše i razbjegoše na sve strane."

Kao nekoć Kristu, kao nekoć Njegovoj presvetoj Majci, tako se je dogadjajo, dogadja se i dogadjat će se i svima vjernicima. Djavao vreba i obilazi kao lav, želi ugristi barem za petu, ako ne može za vrat ili srce. Stari zlikovac nije mogao mirno gledati našega Spasitelja, dok je za nas vršio djelo spasenja u svom zemaljskom životu, nije eto mogao ostati miran ni onda, kad je Marija došla da svijetu povrati prvašnji žar vjere. A djavao ne bi bio djavao, kad bi mirno gledao, kako se u nama razvija i raste Božji život, život božanske vjere, ufanja i ljubavi. Neprijateljstvo metnuto na početku izmedju stare zmije i blagoslovljene medju ženama nastavlja se u svakom od nas. Sjetimo se onog, što smo govorili prvoga dana ovog mjeseca o Marijinom majčinstvu ne samo što se tiče povijesnog Krista, nego takodjer i mističnoga Krista, tj. svete Crkve. "Neprijateljstvo ću staviti izmedju tebe, Zmijo, i Žene, izmedju tvoga potomstva i Njetina..." Budući smo i mi sretni potomci blagoslovljene Žene, budući smo i mi Njezina djeca, ne može nas mimoići sudbina borbe sa sotonom...

Sjetimo se stoga, kako nas on napada i kako se imamo s njim boriti. Pogledajmo mu otvoreno u oči. Nemojmo biti kao oni sramežljivi kršćani, kojima se čini, da je nesuvremeno govoriti o djavlu. Kadgod čujemo i od ljudi koji misle da su "pobožni":"Ta danas govoriti o djavlu usred XX-og stoljeća, - ipak je malo odviše. Nismo više djeca..." Sveto nam Pismo jasno govori o postojanju sotone, opaki nam svijet i odveć jasno, pokazuje, da je "in maligno positus".

Kršćanin ne smije nikada zaboraviti riječi sv.Apostola:"Naša borba nije protiv krvi i tijela, nego...protiv opakih duhova u uzdušnim visinama"(Efž 6,12). Tako isto ni opomenu sv.Petra:"Vaš protivnik djavao obilazi kao ričući lav, i traži koga bi proždro"(1 Petr 5,8).

Bog je tako dopustio u svojoj velikoj Providnosti, jer ne upravlja dušama samo direktno, nego i preko drugotnih uzroka, puštajući ovima stanovitu slobodu u djelovanju. Tako dopušta i djavlu, da nas napada. Ali ovaj "neprijatelj ljudske naravi", kako ga točno zove sv.Ignacije, nikad ne može izravno napasti samo svetište naše duše, ne može direktno utjecati na našu volju, razum i slobodu. Medjutim je on dovoljno lukav. Kao u početku, tako i sada: ne bira sredstva, ostaje zauvijek ubojica, lažljivac, onaj zli. Makar je uvjeren u beskorisnost svojih napora, ipak ustrajno hoće ono što ga je upropastilo: Svoju nezavisnost, odbija da se podloži Bogu; odatle njegova vječna, beskrajna muka. A mi smo često i odviše neoprezni, tako da on zavlada i našom slobodom, postane gospodar naše volje, prevari i naš razum. Kako on to postizava? Tako da djeluje na naša osjetila, osobito na fantaziju. (Sam nam je Krist pokazao i opisao njegovo djelovanje. Vidi: Lk 10-8; Mt 8-13-12). Sotona je majstor svoga zanata, pa često bezazlenim fantaziranjem znade uzbuditi dušu i dovesti je u stanje takve klonulosti i mlitavosti, da joj se čini nemoguće oprijeti se zlu i grijehu. A po grijehu sotona postaje gospodar situacije - duša je njegova.

Iako je velika moć djavla, iako njegova lukavost pronalazi neprestano nova sredstva, kojima nas zavodi, ne treba ga se ipak previše plašiti. "Vjeran je Bog, koji ne će dopustiti da budete kušani većma nego što možete podnijeti, nego će s kušanjem učiniti povoljan svršetak" (I Kor 10,13). K tome ne smijemo ni u svakoj napasti i kušnji odmah gledati vraga, jer:"Svakoga kuša i mami vlaštita požuda"(Jak 1,14). Ipak možemo redovito dosta lako prepoznati vražje papke u napasti, jer su gotovo uvijek njegovi juriši na dušu iznenadni, dugotrajni, baca dušu u žalost, bezrazložnu tugu, navodi nas na misli i želje, koje su daleko preko naših sila i mogućnosti.

Što nam je dakle činiti, kad u svojoj duši osjetimo takve porive, za koje smo sigurni, ili barem imamo ozbiljnog razloga misliti, da dolaze od sotone? Sam nam je Isus pokazao lijek:"Ovaj se rod izgoni samo molitvom i postom." A sveci i zaista pobožni kršćani nam pokazuju svojim živim primjerom čudesno djelovanje ovoga lijeka. Da, ništa tako lako ne natjera u bijeg buntovnog andjela, kao ponizna molitva... Dobro je zvati u pomoć sv.Mihovila i andjela čuvara, ali nikad ne zaboravimo zamoliti za pomoć Presv.Djevicu. Njezin ga mig tjera u bijeg. Ona ne prestaje svojom nogom gaziti glavu oholoj zmiji, i zadaje joj samom svojom pojavom najljući strah.

Osim molitve imamo još i sakramente, preko kojih u naše duše izravno dolazi milost Božja. Osobito sv.Pričest, koja nam daje samog Isusa. On je potpuno pobijedio sotonu i zli svijet, njegova saveznika.

Uz ovakve pomoći i pomoćnike možemo zaista poslušati savjet sv.Terezije pa prezreti djavla. "Ako je Bog s nama, tko će protiv nas? Može on lajati, ali ne može ugristi, osim ako mu se nerazborito i presmiono približimo te mu padnemo u šake. Može lajati, ali ne ugristi; nego samo onoga, koji to sam hoće."

Molimo se na koncu od srca Mariji: O Majko naša, Ti vidiš pogibelji, koje nam prijete, mnogo bolje od nas. Odvrati od nas kao što si odvratila od Bernardice kod slavne špilje one, koje dolaze od nevidljivih duhova tame. Na Tvoj mig - oni bježe. Neka Ti stoga ne bude teško upotrijebiti Tvoju moć, da od nas otjeraš naše najljuće neprijatelje - paklene duhove.

Naša Gospo Lurdska, Djevice moguća, moli za nas!

Sedmi dan:

MARIJA NAS UČI MOLITI

Danas ćemo promatrati malu pirenejsku pastiricu - Marijinu odabranicu - u petom ukazanju. I danas će nam, kao i jučer Bl. Djevica dati po njoj jednu pouku. Ne će to biti zapravo ništa nova, kao što nije nova ni Njezina pouka o našem odnosu prema nevidljivom neprijatelju naših duša. Marija je samo potvrdila ono, što je već davno učio Njezin Sin. Nije Bernardici dala nikakvu novu objavu o molitvi, ali zar nije pobožno djevojče žarče i usrdnije molilo, nakon što je bilo s neba potaknuto?

Neka se i s nama tako dogodi: Pošto vidimo, kako je sama Marija učila Bernardicu moliti, nek poraste naše "znanje" u molitvi, da se molimo pouzdanije, ustrajnije, žarče i pobožnije nego do sada.

Čujte najprije što se je dogodilo u petom ukazanju.

Bila je subota, 20.II. Bernardica ne bi mogla, sve kad bi i htjela, zaboraviti obećanje što ga je dala Gospodji, da će naime kroz 15 dana dolaziti k Špilji. Ali je i narod već na sva usta govorio o svemu, što se dogadja na Masabjelu. Osobito su se ljudi mnogo zanimali nakon posljednjeg ukazanja, kad se je saznalo za sadržaj vidjenja, kako je naime Gospodja otjerala vragove. Zato je slijedećeg dana u zoru Bernardica našla kod Špilje prilično svijeta: Skupilo se 5-6 stotina ljudi.

Kad je medju njih stupila pobožna djevojčica, svi su zašutjeli s dubokim poštovanjem. Bernardica je klęknula na svoje mjesto bez ikakve zabune, kao da je sama samcata. Uzela je u ruke krunicu, te počela moliti. Bilo je oko 6 i po sati. Nije trebalo dugo čekati. Brzo je bila u zanosu. Ponekad se je činilo da njezina usta govore, a zatim, kao da sluša. Iako nisu ništa vidjeli, svi koji su je vidjeli bijahu sigurni, da se razgovara sa nevidljivim bićem, koje joj se ukazalo. Nisu nikako mogli znati o čemu se vodi razgovor, ali su na sjajnom licu Bernardice vidjeli odraz nebeskoga svijetla. Gledajući svoje dijete tako preobraženo, kliknula je gdja Soubirous: "Nisam više pri sebi. Čini mi se da snivam: ne poznam više svoju kćer." Svi su ostali bili jednako zadivljeni i nisu ni malo sumnjali, da se pred Bernardicom nalazi Gospodja, kao što

ne sumnjamo, da je na svodu nebeskom sunce, iako ga ne vidimo, ali vidimo zid, što ga osvijetljuju njegove zrake.

Ipak se je našlo, osobito medju t.zv. slobodoumnim svijetom takvih, koji su se prezirom smješkali. Za njih je to bio jedan od onih slučajeva živčane napetosti i oboljenja, koje je nauka već toliko puta ispitala i opisala. Medjutim pustimo za sada ove na miru. Naskoro će najvidjeniji medju njima od najodlučnijih protivnika postati najvatreniji branitelji ukazanja, i najpobožniji štovatelji Marijinog Bezgrešnog Začeća. Ovi će porugljivi indiferentisti postati prvi dragocjeni plijen Kraljice nebeske vojske.

Poslije je Bernardica pripovijedala, kako ju je Gospodja u ovom vidjenju naučila riječ po riječ jednu posebnu molitvu, koju da ima moliti za sebe, za svoje osobne potrebe. Koja je to molitva - ne znamo. Bernardica ju je ponijela sobom na drugi svijet... I nije to toliko ni važno, da bismo znali njezine riječi. Ova su prva ukazanja prije svega imala pripraviti samu Bernardicu na daljnje pouke i objave, zato se ne ćemo čuditi, što je izjavila, da joj nije dozvoljeno drugima očitovati riječi molitve, koje ju je naučila Presveta Djevica.

Medjutim dok je Marija tako odgajala svoju malu učenicu i pripremala je za otkrivanje većih tajni, mislila je takodjer i na nas. Ne smijemo zaboraviti, pravo baš kod ovog ukazanja ističe S.Pruvost, da su namjere Majke Božje bile šire i općenitije. Bernardica je orudje u djelu milosrdja, koje je Majka milosrdja htjela izvršiti na zemlji.

Sjetimo se dakle, što je i što mora molitva biti za nas. Tko nas može bolje naučiti moliti od Božanskog Spasitelja, Marijina Sina?! Idimo u Njegovu školu.

On je sam molio. Sveto Evandjelje ističe:"Erat pernoctans in oratione Dei.- Proveo je noć u molitvi Božjoj." Što li je po cijele noći molio On, koji je rekao učenicima:"Kad molite, nemojte mnogo govoriti"? Ili nas je možda htio poučiti, da molitva može biti duga i s malo riječi? Bez sumnje, jer molitva nije ni mnogorječivost ni krasnorječivost.

Kako ćemo dakle moliti? Jer moramo moliti: Veže nas jasna zapovijed Gospodinova, a iz iskustva znamo, da se bez molitve ne možemo sačuvati čisti od ovoga pokvarenoga svijeta, da ne možemo dobiti milost, niti je sačuvati, a kamo li povećati. Molitva je tako vezana uz svaki kršćanski život, da smo to bolji kršćani, što bolje znamo moliti...

Evo što nam Isus kaže:"Molite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se. Jer svaki koji moli prima, i koji traži nalazi, i koji kuca otvorit će mu se. Tko će od vas sinu svome, ako ga zamoli kruha, dati kamen? Ili ako zamoli ribu, zar će mu dati zmiju? Ako dakle vi, premda ste zli, znadete dobre darove davati svojoj djeci, koliko će više vaš Otac, koji je na nebu, dati dobra onima, koji Ga mole?" (Mt 7). Je li mogao jasnije govoriti? Zar je to bezvrijedna molitva, kad se pojavimo pred Bogom kao prosjaci? Ta što i jesmo drugo u tjelesnom i duševnom životu, u naravnom i nadnaravnom redu? Jer "niti je što onaj koji sije, ni onaj koji zalijeva, nego Bog, koji daje da raste..."

Da, kadgod dolazimo k Bogu sa djetinjim pouzdanjem, dolazimo Mu s ljubavlju, da Mu rečemo što nam treba. I takva je molitva znak i poticaj ljubavi, pouzdanja, vjere i čistoće duše... To postizavamo svakom molitvom, pa i onda, kad ne dobijemo tjelesno ili vremenito dobro, za koje molimo. Zato nas Isus potiče, da ustrajno molimo: "Koji od vas, ako ima prijatelja i otide mu u ponoć i reče: Prijatelju, uzajmi mi tri hljeba,...a on iznutra da odgovori: Ne uznemiruj me... ne mogu ustati...Poradi njegova navaljivanja ustat će i dati mu koliko treba. I ja vam kažem: Molite, jer svaki koji moli prima."- Zato se u pokladu vjere nalazi istina: Svaka je molitva uslišana. Zapamtimo: svaka, iako ne na onaj način kako smo mi željeli.

Ali ne dolazimo pred Boga samo da prosimo. Molitva nema samo taj smisao. Čujmo opet Isusa: "Oče, zahvaljujem Ti što si me uslišao"...tako je rekao, kad je uskrisio Lazara. I kad je umnožio kruh, zahvalio je Bogu. A kakva li je bila ona zahvala, kad je prvi put dao ljudima svoje Tijelo za jelo, na Zadnjoj Večeri? - I naša je molitva osim prošnje još i zahvala. "Što imaš a da nisi primio?" Sve, u redu naravi i milosti, imamo od Boga. Budući smo dakle sve primili: Hvalu uzdajmo Gospodu Bogu našemu, jer je dostojno i pravedno. Crkva ne može, a da ne nasljeduje primjer Isusov i opomenu sv.Pavla: "Na svemu zahvaljujte (Bogu) jer je ovo volja Božja."

I u ovoj molitvi, zahvalnoj ,mora naša duša imati glavnu ulogu. S kakvim li je osjećajima Isus zahvaljivao Ocu? Kako li je gorjela Marijina duša, dok je pjevala svoju zahvalnu pjesmu: "Veliča duša moja Gospodina..." U toj se školi učimo moliti; u školi Isusa i Marije. - Kakva li se je molitva dizala svake večeri iz Nazaretske kućice, nakon sitnih dnevnih briga, obiteljskih radosti i žalosti! Kad bi što više naših obitelji bilo takvih, da se navečer iz njihove sredine diže k nebu živi plamen prošnje i hvale u zajedničkoj molitvi. A i inače, onaj lijepi izraz, što posvuda slušamo svaki dan: Hvala Bogu, - ispunimo sadržajem, da bude svijetla varnica, što se svakog časa diže prema nebu.

Kad tako svim srcem, dušom i ustima rečemo: Hvala Bogu - i onda kad posao ide od ruke, i onda kad ne ide baš nikako, i onda kad moramo nešto trpjeti - tada naša zahvalna molitva dobiva još jednu vrijednost, još jedno značenje: postaje zadovoljština.

Ta toliko smo puta uvrijedili Božje Veličanstvo služeći se Njegovim darovima i dobrima. To je nepravda, koju moramo zadovoljiti, koliko nam je samo moguće. Molitva se zadovoljštine sastoji u poniznom priznavanju grijeha i pogrešaka, i u junačkom prihvaćanju neugodnosti i kušnja, koje nam Bog pošalje. "Srca skrušena i ponižena, Bože, ne ćeš prezreti": - može biti sadržano u jednom: Hvala Bogu, - i onda, kad smo zaneseni promatrajući Božje Veličanstvo i Njegova silna djela, kao i onda kad nešto učimo, kao i onda kad nas snađe neka teška nesreća, kao i onda, kad se igla, mjesto u rad, zarine u prst, ili vrela voda poprska ruku...

A duša koja je tako nevina, da nema nit je imala ikad na sebi teške krivnje, nek sjedini svoju molitvu sa onom

najnevinijih: Isusa i Marije - za braću grešnike. Jer smo mi jedno tijelo, na kojem ima bolesnih pa i gnjilih, mrtvih udova...

I još jedan cilj i smisao ima molitva: Klanjanje. Sjetimo se poklona Isusovih. Kako li je ono zanosilo srce Sina Čovječjega, kad je nakon napornih dana odlazio na samotno mjesto i ostajao kroz noć u molitvi! Ne, nije bilo mnogo riječi. Sve je bilo rečeno u potpunoj šutnji. Bez riječi se je Isusova duša prelijevala u božanski život: Otac i Njegova sveta volja, Njegov Sveti Duh i Čovjek Isus s licem na zemlji, u najdubljem poklonu. Nebo se je spajalo sa zemljom, utraque faciens unum, od dvojega je postajalo jedno.

Da li smo sposobni ovako moliti? Pokušajte zatvoriti svoje molitvenike, prestanite ponavljati tudje riječi... Pokušajte tako moliti u crkvi, a pokušajte i izvan crkve u Božjoj prirodi. "Hvaljen budi moj Gospodine, sa svim svojim stvorenjima, osobito s gospodinom bratom suncem... sa sestrama zvijezdama i sestrom našom majkom zemljom, i sa sestricom našom tjelesnom smrti..." (Sv.Franjo, Popjevka bratu suncu.)

Takva molitva, naša osobna, zaista uzdignuće pameti i srca Bogu, to je ono što preporadja dušu, to joj daje snagu. Zato: Molite bez prestanka - i bez buke i zvuka riječi. Molite svagdje. A. Carrel preporuča, nek se po modernim gradovima usred buke prometnih ulica podignu dobro izolirani i zaštićeni "otočići mira", gdje bi se ljudi mogli svratiti,da smire svoje živce, dižući k Bogu dušu u molitvi. Molite osobito u crkvi pred živim Bogom. Pa i bez molitvenika,kao onaj seljak u Arsu, koji je cijele sate nepomično klečao pred Presvetim: "Gledam ga, i On me gleda."

A Ti, Majko Marijo, kao što si naučila Bernardicu moliti, nauči i nas! Kao što si nju odgajala i spremala molitvom, tako i nas spremi za gledanje Tvog blaženog lica u vječnosti, gdje će biti trajni zanos hvale i klanjanja.

Naša Gospo Lurdska, Posudo uzorna pobožnosti,
moli za nas!

Osmi dan:

"DODJOH ZVATI GREŠNIKE"

Svojim ukazanjima u Lurdu Marija vrši posao, koji je nekoć vršila na zemlji, posao što ga je za nas najsavršenije obavio Njezin Sin: Uči i liječi - spasava. Kao što je Isus govorio za sebe:"Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike na pokoru" - tako bi isto mogla reći i Marija: "Došla sam u ovu Špilju s nebeskog prijestolja, da zovem na pokoru i obraćenje siromašne grešnike." - U ostalom, Ona je to i rekla svojoj maloj pouzdanici Bernardici, kad ju je u šestom ukazanju opomenula, nek moli za siromašne grešnike.

Nemojmo misliti, da nije i nama upravljena ova Marijina molba i opomena. Kao i Bernardici Ona kaže i svakom od nas:"Moli za jadne grešnike. Ja sam i njihova tužna majka."

Razmotrit ćemo sve okolnosti i način na koji je Majka Božja pozvala Bernardicu da moli za obraćenje grešnika, da bi se i u našoj duši ustalila sveta odluka, da molitvom suradjujemo na djelu spasenja svojih bližnjih. A kome ćemo poći u školu da naučimo taj sveti posao, ako ne i opet Isusu blagoslovljenomu, koji je Spasitelj po svom imenu, svojoj službi i svojoj biti?

U nedjelju 21.veljače još prije izlaza sunca; bilo je posvuda oko Masabjelske Špilje sve puno svijeta. Ljudi su se popeli po hridima gdje se je god dalo stajati, da bi bolje vidjeli, što će se dogositi. Bilo je više tisuća osoba, i to ne samo iz Lurda.

U tom se je mnoštvu svijeta isticao jedan čovjek,vrlo dobro poznat u Lurdu i okolici: Dr.Dozous (Dozú), liječnik. On je bio jedan od onih, što su gledali s visoka, bez trunka vjere, sve što se je pripovijedalo o dogadjajima u Špilji na obali Gave. Dr.Dozous bio je, u ostalom, čovjek,koji nije vjerovao u ništa nadnaravno, pripadao je onim intelektualcima devetnaestog stoljeća, koji su bili i odveć napuhani od napredka znanosti. Slučaj o kojem se je tih dana toliko govorilo u Lurdu zanimao ga je isključivo kao čovjeka znanosti. Činilo mu se, da se radi o neobičnom slučaju živčane bolesti, pa je bio sretan što mu se pružila prilika, da je može proučiti iz neposredne blizine. - Jest, on će zaista sve tako temeljito proučiti, da njegova čestita duša ne će moći odoljeti navali milosti: On će postati jedan od najpouzdanijih svjedoka svega što se je dogodilo u Špilji, a do smrti će ostati živi primjer pobožnosti prema Bezgrešnoj.

Bernardica je došla u društvu jednog člana svoje obitelji. A opis onoga što se je dogodilo tog dana posudit ćemo od riječi do riječi od dra Dozous-a. Sigurno nije nitko onako trijezno kao on promatrao sve što se dogadja.

"Čim je Bernardica došla pred Špilju, poklekla je, izvadila svoju krunicu iz džepa i počela moliti. Njezino se lice odmah preobrazilo, što su opazili svi, koji su bili blizu nje. To je bio znak, da je ona prikazu već gledala.

Dok je lijevom rukom prebirala svoju krunicu, držala je u desnoj zapaljenu voštanicu, koju bi često utrnuo jaki vjetar, što je duvao onkraj Gave. Ali bi je ona svaki put pružila najbližoj osobi, što je kraj nje stajala i tako bi je opet zapalila.

Ja sam s velikom pažnjom pratio svaku Bernardičinu kretnju. Htio sam da je potpuno proučim sa svakog gledišta. Želio sam taj čas znati, kakvo je kolanje njezine krvi i disanje. Uhvatio sam je za ruku i postavio prste na žilu kucavicu. Bilo je udaralo mirno i pravilno, a disanje bijaše lako. Nikakva znaka na djevojčetu, po kojem bi čovjek sudio, da bi živci bili razdraženi, pa da bi na posebni način djelovali na čitavi organizam.

Kad sam pustio Bernardičinu ruku, povukla se ona malo više prema pećini. Odmah sam zatim opazio, da joj se lice

ražalostilo, na kojem je dotad odsijevala najveća blaženost. Dvije suze iskočiše iz njezinih očiju i kanuše niz obraze. Ta promjena, koja se tom prilikom nenadno pojavila na njezinom licu, iznenadila me. Kad je dakle završila svoju molitvu i nestalo tajanstvenog bića, zapitah je ja, što joj se dogodilo kroz dugo ono vrijeme što je bila ushićena.Ona mi odgovori:"Gospodja je za jedan časak svratila s mene svoj pogled, te ga preko mene upravila u daljinu. Kad ga je zatim opet obratila na me, zapitala sam je ja, što ju je ražalostilo. Na to mi je Ona rekla:"Moli za siromašne grešnike i za tako izopačeni svijet." Ali sam se brzo umirila,kad sam opet mogla vidjeti izražaj dobrote i radosti na Njezinom licu. Na to je odmah isčezla.

Ostavljajući ovo mjesto, dodaje dr.Dozous, gdje su svi prisutni bili jako uzbudjeni, vladala se Bernardica kao i uvijek sasvim priprosti i skromno, ne obažirući se na počasti, što joj ih je svijet iskazivao."

Zahvalni smo dru Dozous-u za ovaj opis, ali smo neisporedivo više zahvalni Mariji, što nas sve potiče sa Bernardicom: Molite za grešnike.

Idimo dakle k Isusu, da vidimo što znači moliti za grešnike..."od kojih sam ja prvi,"- priznajmo odmah sa sv.Pavlom. Kako li smo zahvalni Našemu Gospodinu za Njegove riječi:"Milosrdje hoću a ne žrtvu, jer ne dodjoh da zovem pravednike nego grešnike"(Mt 9:10-13). Da se naučimo kako se imamo vladati prema grijehu i grešniku, gledajmo Njega, našeg Učitelja i nedostiživi uzor, kako se je odnosio, kako se odnosi i kako će se do kraja svijeta odnositi prema grešnicima, prema okaljanima, zaprljanima, osramoćenima pred sobom, Bogom i društvom, poniženima - od grijeha. Gledajmo Ga očima svoje duše, s osjećajima s kojima su Mu dolazili grešni ljudi i grešne žene. Molimo Ga za osjećaje, kojima je On sretao i gledao grešnike.

Nikada nitko nije osudio grijeh kao On, niti tko može, niti će moći. Ta samo On može shvatiti svu strahotu i rugobu grijeha. Zato ga je osudio u samom korijenu, na samom izvoru naše volje, naših srdaca i naših osjećaja. "Čuli ste, da je kazano starima: Ne ubij, a tko ubije, biti će kriv sudu. A ja vam kažem, da će svaki, koji se srdi na brata svojega biti kriv sudu... Čuli ste, da je kazano starima: Ne čini preljube. A ja vama kažem, da svaki, koji gleda s požudom ženu, već je učinio s njome preljubu u srcu svomu... Opet ste čuli, da je kazano starima: Ne kuni se krivo... a ja vama kažem, da se ne kunete nikako... nego vaša riječ neka bude: da, da; ne, ne... Čuli ste, da je kazano: Oko za oko i zub za zub. A ja vam kažem, da se ne opirete zlu... Tko te moli daj mu, i tko hoće da mu uzajmiš, ne odbij ga. Čuli ste, da je kazano: Ljubi bližnjega svoga a mrzi na neprijatelja svoga. A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje svoje (činite dobro onima, koji na vas mrze) i molite se za one, koji vas mrze i kleveću, da budete sinovi Oca svoga nebeskoga, koji čini, da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima, i daje kišu pravednima i nepravednima"(Mt 5).

I mi smo osudili grijeh. Zajedno s Tobom, Gospodine, i sa Tvojim svetima, osudili smo grijeh, te smo ga se odrekli. Ali je u nama ostala strašna sposobnost, da opet počinimo ono, za što smo se toliko puta pokajali. Svaki se dan susre-

emo s ljudima, koji se ne stide grijeha, kojima je on poput kruha svagdanjeg, i vode, ili poput zraka, neophodno potreban. Nauči nas dakle, kako ćemo se vladati kad nas svlada grijeh, i što nam je činiti, kad se sretnemo sa grešnim ljudima.

Da upoznamo milosrdno Srce našega Učitelja, sjetimo se najprije onih divnih prispodoba, što ih je govorio, kad su mu se približavali carinici i grešnici. "Koji od vas imajući 100 ovaca, te izgubi jednu, ne ostavi li 99 u pustinji, i ne ide li za izgubljenom, dok je ne nadje... Ili koja žena imajući 10 drama, ako izgubi jednu, ne zapali svjetiljke i ne pomete kuću, i ne traži brižljivo, dok ne nadje ... - Kad pastir nadje ovcu, zove prijatelje i s njima se veseli; a žena, kad je našla dramu, zvala je susjede da se s njom raduju... Tako će biti medju andjelima Božjim radost za jednog grešnika, koji čini pokoru - i nastavi: Neki je čovjek imao dva sina... Ah, kome od nas nije poznata ova prispodoba, koja nam pokazuje Očevu ljubav i Njegovo milosrdje?..."Oče, sagriješih..." A Otac: Sinko - i zagrljaj, i potok suza iz četiri oka i dva presretna srca!

Kako li je u Spasitelju divno zablistala Očeva dobrota, milosrdje i ljubav! Samo se, i opet, sjetimo žene,koja je bila grešnica u gradu, pa Mu pomazala noge mirisavom masti, kad je sjedio u kući Šimuna Gubavoga..."Kome se mnogo oprašta, mnogo ljubi... Idi u miru, vjera te je tvoja spasila." A ona odlazi s osjećajem: O felix culpa, sretnoga li grijeha, koji nam konačno pribavlja veću ljubav. - Gledajmo Ga i u onoj drugoj zgodi. Pred Njim je žena (slabost joj je ime! - znao je On to bolje od Hamleta)."Učitelju, upravo smo je uhvatili u preljubu..." i sline, najstariji najsočnije. A On:"Tko je od vas bez grijeha, neka prvi baci na nju kamen"... Odšuljali su se - najstariji najhitrije... "Ženo, nitko te nije osudio?"-"Nitko,Gospodine." - "Ni ja te neću osuditi. Idi i nemoj više griješiti." Sjetimo se i malog Zaheja, sjetimo se Mateja-Levija. "Danas je došlo spasenje ovoj kući, jer je i ovaj sin Abrahamov." Kako li je zvonio Njegov glas, kad je zvao Levija, a ovaj odmah ostavio svoje mjesto na carinarnici... Sjetimo se Petra i razbojnika na križu... Što li Mu je rekao Petar, kad se je s Njime sastao poslije Uskrsnuća? Kakve rječite suze! - Daj,Gospodine, da takve poteku iz naših očiju i očiju svih grešnika ... A tek onaj razbojnik! "Gospodine,sjeti me se; kad dodješ u svoje kraljevstvo".-"Još ćeš danas biti sa mnom u raju!"

Takav je eto bio na djelu i riječima prema grešnicima Onaj, koji je došao njih zvati na pokoru obraćenja. Ako nam se dogodi bilo što u životu, nikad ne očajavajmo. I Juda je mogao dobiti oproštenje, jadni, nesretni Juda... Zar je samo za Judu uzalud tekla Njegova krv?

O vi djeco, vi nevine duše, nek vam vaša nevinost ne bude povod lude preuzetnosti. Osjetite u sebi spasiteljsku bol zbog duša, koje propadaju. Neka vas obuzme tuga, kao nevinu Bernardicu u Špilji pred Djevicom, radi nekog vašeg rodjaka, koji je izgubljena ovca... Ako nemate nikoga svoga, koji luta poput rasipnoga sina, ne zaboravite na mnoštvo duša nad kojima vlada djavao, jer su se predale grijehu. Za njih namijenite svoje boli, svoje molitve i svoje žrtve.Nek teku suze za sve grešnike!

A mi odrasli, koji znamo otrov grijeha, odlučno ga osudimo i na taj način zovimo Božje milosrdje. Zovimo ga na sebe i na druge s onim osjećajima, s kojima je Isus primao grešne žene, Zakeja, Mateja i razbojnika... Udjimo svi svojim molitvama i kajanjem u one svete planove, koji su nekoć doveli na svijet Spasitelja, a Njegovu Majku ponovno u Špilju na obali Gave: Dodjoh zvati grešnike.

A Ti Naša Gospo Lurdska, Utočište grešnika, moli za nas!

Deveti dan:

JAKOST U SLABOSTI

Istoga dana, 21.veljače, poslije 6.ukazanja pružila se je Bernardici prilika, da javno svjedoči za svoju Gospodju. Bila je nenadano i žestoko napadnuta od najviših predstavnika vlasti u gradu Lurdu. Neobična jakost kojom je podnijela sve napadaje, prijetnje, obećanja i ispitivanja, pokazala je odmah na početku, da je njezino "svjedočanstvo istinito".

Kad spominjemo jakost, tad mislimo na jednu od normalnih kreposti, koja je neophodno nužna za pravi kršćanski život. Ona se odnosi, prije svega, na vršenje zapovijedi, ustrajnost u vjeri i ispunjavanje svojih dužnosti. Jer se pred svime time u našoj duši često bude osjećaji straha i klonulosti, koji idu za tim, da paraliziraju naše napore prema dobru. Jakost takodjer obuzdava smionost, koja bi lako mogla prijeći u nepromišljenost. Prava je krepost jakosti takva, da ide za dobrim, koje je teško ostvariti, a da je pri tom ne pokoleba strah, pa ni strah od same smrti.

Nismo li i mi sami toliko puta osjetili strah od umora i pogibelji? Javljao se je u našoj duši glas razborita čovjeka, koji je navodio sve moguće razloge, od higijenskih do moralnik i Božjih, kako treba čuvati zdravlje, dobar glas; kako nije dobro u ničemu pretjerivati, i sve tome slično. Ali to je bila razboritost po tijelu, kako bi rekao sv.Pavao, tjelesna mudrost. U isto se je vrijeme javljao jedan drugi glas, glas naše kršćanske savjesti, i milosti, koji nam je govorio o dragocjenijim i vrijednijim dobrima, nego što je to sreća, dobar glas, zdravlje, pa i sam život. To su dobra milosti, sjeme vječne sreće. Blago onima, koji uvijek slušaju ovaj drugi glas, te junački zaključuju, da treba žrtvovati ona prva vremenita i tjelesna dobra, poradi ovih drugih, tj.duhovnih dobara milosti. Blago nama, kad bismo radije junački i ustrajno podnosili svako zlo, nego li da budemo nevjerni, te po grijehu učinimo sebe nevrijednima i nesposobnima za vječnu sreću.

Nadalje, nije li nam se dogodilo, da smo se morali boriti sa strahom od kritiziranja i ogovaranja, tj. protiv ljudskog obzira? Strah je to, da će drugi o nama imati loše mišljenje, da će nas ogovarati, možda i klevetati. Ovaj

je strah pogotovo jak, kad nam drugi ljudi prijete, a imaju ne samo mnogo dobre volje da nam napakoste, nego takodjer i imaju i sve što za to treba, sva sredstva, kao što su, recimo, vlast i novac. Ako na nas nije nikad utjecao ovaj strah, ne trebamo ići daleko: pogledajmo oko sebe, da vidimo mnoštvo ljudi i žena, čija je najveća briga da paze, što će o njima reći ili misliti ovaj ili ona, pa isključivo prema tome ravnaju svoje čine, ne mareći da li su zli, nemoralni ili nečasni. To su kukavice: Ne slušaju glasa savjesti i milosti, nego ljude, koji su često gori od njih...

Konačno je tu i strah od prijatelja, da se ne bismo njima zamjerili. Često nam je potrebno više jakosti da bismo izvršili glas svoje savjesti pred prijateljima, nego li pred neprijateljima. I te kako treba da je hrabar i jak, tko se uvijek i svagdje želi više svidjeti Bogu, nego li ljudima, pa bili mu oni i prijatelji.

Govoreći o svjedočanstvu male Bernardice, već smo spominjali, da se je ono isticalo time, što je pokazalo njezinu jakost. I u njezinom smo svjedočanstvu našli nešto od one jakosti, kojom je naš Gospodin svjedočio za Oca i Njegovu nauku. Pogledajmo dakle na djelu malu Pastiricu, da se i mi naučimo, kako treba svjedočiti za Boga i njegovu milost u našoj duši, čak i onda, kad moramo zbog svoga svjedočanstva trpjeti. Neka nas milost Božja po primjeru i zagovoru svete Bernardice učini jakima.

Na prve jače zapreke naišla je Bernardica, kako smo spomenuli, nakon šestog ukazanja, upravo 21. veljače. Ona je već trpjela radi protivljenja svoje obitelji, razdirana u duši od dvije zapovijedi: jedna je dolazila od roditelja, koje mora slušati, druga od nebeske Gospodje, koju ne smije prezreti. Obadvije su zapovijedi jednako snažno odjeknule u Bernardičinoj duši, zato su i onako bolno razdirale njezino srce.

Ali te su je nedjelje čekale nove neugodnosti i još teže kušnje. Grad je sav bio uzbudjen, zato su oni, kojima je bila povjerena dužnost da paze na red, mislili, da je došao čas, kad mogu i moraju posredovati. Možda bi oni sami po sebi i ostali mirni, kao što često čine predstavnici zemaljskih vlasti pred pojavama s onoga svijeta: Bog im se čini nepozvan gost, koji bi im mogao oteti ili pokolebati vlast i moć. Točno onako, kako se je Herod bojao, kad su mu Mudraci javili rodjenje nebeskoga Kralja. - No Bog se je bio odlučio s njima poslužiti, da potpuno utvrdi i dokaže istinitost Bernardičina svjedočanstva. Iako su lako mogli vidjeti da sakupljanje svijeta kod Špilje nimalo ne prijeti sigurnosti carstva, ipak odlučiše da to spriječe. A to će opet najlakše postići, ako spriječe Bernardicu, da više ne ide k Špilji. Uvažena gospoda u gradu: Lecadé, gradski načelnik; Dutour (Dütur), carski odvjetnik; Jacomet (Žakomé), policijski komesar - bijahu uvjereni, da će lako svladati i predobiti siromašno i neuko djevojče.

Prvi ju je pozvao carski odvjetnik Dutour. Bio je to dostojanstven i odlučan čovjek. Kao od šale će on, mislio je, doći na kraj s tom djevojčicom. Ali se je ljuto prevario. Njezina jednostavnost i nježnost učinile su, te se je naprosto rasplinula sva njegova pamet i vještina. Najedan-

put prekine svoje ispitivanje, pa reče:"Obećaješ li mi,da više ne ćeš ići na Masabjel?"-"Gospodine,ja vam to ne obećajem." - "To je tvoja zadnja riječ?" - "Da,gospodine!" - "Onda odlazi...već ćemo mi vidjeti."

Poslije je došao red na g.Jacomet-a,šefa policije. I ovo je bio čovjek, koji se je znao nametnuti. Njegovi su ga podčinjeni jako poštivali. Poljar Callet (Kalé) ovako je o njemu govorio:"Nikad nismo imali u gradu njemu sličnoga... U uniformi, sa svojim dvorogim šeširom - rekli biste, da je general." - Ovaj je tog prvog puta ispitivao Bernardicu preko sata i po. Evo nešto iz toga ispitivanja:"Tko je ta Gospodja?" - "Ja je ne poznam." - "Je li jako lijepa?" - "O da!" - "Kako je lijepa? Kao gdja X...kao gdja Y...?" - "Mnogo više: One se ne mogu s njom usporedjivati!" - "Vide li joj se noge?" - "Ne mnogo; pokriva joj ih haljina i ruže, osim prstiju." - "Ti kažeš,da ti se to pokazuje sveta Djevica?" - "Ja ne znam,da li je to ona. Nije mi rekla." - "Da li si ti rekla tvom ocu i tvojoj majci što si vidjela na Masabjelu?" - "Da,gospodine." - "Što kažu tvoji roditelji?" - "Kažu,da su to utvare i da se ne bih trebala više vraćati na Masabjel."- "Da,kćeri moja,ne treba da više ideš k Špilji. Svak se s tobom ruga, a mnogi misle, da si luda... Ti si se prestrašila, mašta ti se uzbudila, a ta Gospođa, za koju ti misliš da si je vidjela, stvarno ne postoji." - "Ali,gospodine,vidjela sam je više puta...Ne mogu se uvijek varati." G.Jacomet je zapisivao svaki odgovor:"Vidiš li, govorio je, pišem sve što mi kažeš. Jao tebi, ako mi lažeš."- "Gospodine,ja vas nisam prevarila." Na kraju ispitivanja on reče:"Ne, ti ne govoriš istinu.Ako mi ne rečeš, tko te je naveo da ispričaš tu pripovijest,ja ću te goniti kao lažljivku." - "Gospodine,činite što hoćete." - Htio je iskoristiti njezin umor, pa je smesti. "Pogledajmo ispočetka: Najprije si mi izjavila, da je jedna žena, lijepa kao gdja X..." - "Gospodine,ja sam rekla,da je ona ljepša od svih tih dama, koje ste vi spominjali." - "Dobro... Da se je pokazala na dnu Masabjelske Špilje..." - "Ne, na stijeni iznad grma." - "Da je nosila bijelo odijelo, a kosa joj padala odostrag poput vela..." - "Slabo ste me razumjeli; rekla sam, da Joj je sve do čela glava pokrivena velom, koji pada odostrag sve do ispod pojasa... A kosa Joj se jedva malo vidi." - "Da je imala za pasom zlatnu ružu, a noge da su Joj potpuno gole." - "Ne,gospodine, vi ste sve izmiješali. Rekla sam, da su Joj noge bile ukrašene svaka jednom žutom ružom." - I sam umoran,pokušao je g.Jacomet zaključiti ispitivanje:"Do sad sam mirno slušao tvoje budalaštine i podnosio tvoju tvrdoglavost. Vrijeme je da svrši ta komedija. Još jedanput te pitam: Hoćeš li priznati, da je priča o Špilji unaprijed spremljena, i da više ne ćeš ići na Masabjel?" - "Gospodine, rekla sam vam istinu; a Gospodji sam obećala, da ću kroz petnaest dana dolaziti k Špilji." - "Dijete moje, ti si jedna drolja! Nadala si se da ćeš me prevariti, kao što si prevarila dobre žene iz tvoje četvrti, ali si ti za to odveć glupa... Poslat ću po žandare. Spremi se, ići ćeš u zatvor." - A Bernardica:"Tim bolje! Manje ću koštati mog oca, a vi ćete dolaziti u zatvor, da me učite vjeronauk!"

Zanimljiva je stvar, da sve te važne osobe, nisu ni za čas uspjele pokolebati Bernardicu. Čak ni g.Jacomet,koji je svojim podredjenima izgledao kao general, nije ni malo impresionirao djevojčicu. Kad ju je napokon otpustio,rekla je:"Drhtao je, a rese na kapi sve su mu zveckale."

Svi Bernardičini odgovori na dugim ispitivanjima pokazuju njezin prirodjeni zdravi razum, čak i smisao za humor, ali još više djelovanje milosti. Onako slaba i neiskusna,morala je biti brzo smrvljena, a ona se smije i ustrajno pokazuje duševni mir i slobodu, ne samo za ovih prvih ispitivanja, nego i kasnije. Ali nemojmo misliti, da joj je to bilo lako. Od toga je trpjela duševno i tjelesno. Osobito kasnije, kad je morala doći u doticaj s onima, koji su predstavljali ne cara i državu, -odmah je uočila koliko su sitni uza sve svoje uniforme i poze-, nego s onima, koji su predstavljali vlast i moć živoga i svemogućega Boga. Kako li će se tek napatiti straha, kada se sretne (to će biti skoro!) sa lurdskim župnikom Peyramal-om (Pejramalom),kad on, gorostas gromka glasa, počne na nju praskati :"Ti lažeš... Ništa ti ne vidiš!..." Jedna je njezina pratilica priznala: "Drhtale smo pred njim... i postale kao dva zrnca pnosa." - Ali će i pred njim Bernardica ostati postojana i jaka, kao i pred carskim i državnim činovnicima.

Sada već sveta Bernardice, isprosi nam sa svojom i našom Gospodjom od Isusa milost, kojom si ti vršila povjerenu ti zadaću: krepost jakosti. U prilikama u kojima živimo, i mi se susrećemo s ljudima, koji nam se smiju, rugaju, a kadgod čak i prijete. Nek nas nikad ništa ne uspije prisiliti da ne činimo ono, što nam zapovijeda savjest i zakon Božji. Da uvijek budemo toliko jaki, da nas ništa,nikakav strah ni nasilje ne odvoji od ljubavi Kristove.

Naša Gospo Lurdska, Tornju Davidov, moli za nas!

Deseti dan:

RAZOČARANJE I NAGRADA

Slijedećeg dana nakon prvih ispitivanja od strane predstavnika vlasti, tj. 22.II., bijaše Bernardica opet na mjestu nebeskog sastanka. Ali nije onamo došla ravno iz kuće, da ne prekrši zapovijedi svojih roditelja. Cijelo je jutro bila u školi, ali joj je srce bilo kod Masabjelske pećine. Poslije podne se je opet uputila u školu,a kad je došla do zgrade, najedanput je stala: Pred njom je stajala nevidljiva zapreka, koju je uzalud pokušala prijeći više puta. Zabrinuto se je pitala, nije li to stoga, što nije bila vjerna obećanju, što ga je dala svojoj Gospodji, da će naime dolaziti k Spilji redom 15 dana?

Njezina je neodlučnost imala dva pažljiva svjedoka,a da ni sama nije za njih znala. Bijahu to dva žandara,poslana od komesara policije, da je prate u stopu kamo god podje. Kako li su bili zapanjeni ovim prizorom pred škol-

skom zgradom!

Videći da ne može mimoići ni svladati zapreku, vrati se Bernardica natrag, a onda se žurno uputi prema Spilji. U sebi je mislila, da time ne postaje neposlušna, jer je, eto, ozbiljno htjela u školu, ali nije mogla. Nema sumnje, da su nevidljivi Božji andjeli upravljali njezinim koracima. No pratili su je i njezini vidljivi čuvari, tj. žandari. Oni joj se pridruže te je vrlo strogo zapitaju, kamo ide. Ona im odgovori, a da se nije ni zaustavila ni okrenula: "Idem k Spilji!"

Moramo priznati, da su dobri ljudi, i ako vrlo strogi, bili puni poštovanja i vrlo pristojni prema Bernardici. Oni su dobili nalog, te su ga morali vršiti, jer dužnost je dužnost, osobito žandarska...

Kad je djevojčica došla k Spilji, našla je tamo sakupljeno nešto svijeta. U jutro se je bilo skupilo mnoštvo ljudi, ali kad se Bernardica nije javljala, razočarani su se razišli. Oni najustrajniji, što bijahu ostali i čekali, odmah su svratili pažnju odsutnima, te se za čas skupila opet lijepa grupa. Većinu nije trebalo dva puta zvati: Bijahu uvjereni, da je po srijedi prst Božji, te su dolazili da se mole na mjestu ukazanja. Hodočašće je bilo započelo, da više nikada ne prestane.

Bernardica je kleknula i stala moliti, kako je činila i prijašnjih dana. Prošlo je dosta vremena, ali na njoj nije bilo nikakve promjene. Ukazanja nije bilo.

Za siromašnu djevojčicu to bijaše veliko razočaranje. Ona još nije pravo poznavala zakon kušnje, kojem Bog ovdje na zemlji podvrgava one, koje ljubi. Sad je počela shvaćati značenje onih riječi, što joj ih je bila rekla Gospoda u Srećem ukazanju: "Učinit ću te sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom."

Neuka pastirica nije nadalje znala, da su i najozbiljnija i najistinitija ukazanja tek mali dio saobraćaja nevidljivoga svijeta s nama. Nadnaravni naime svijet dolazi k nama i predaje nam se po Utjelovljenju i objavi Sina Božjega, po vidljivoj Crkvi i Sakramentima, po milosti posvetnoj i djelujućoj, a takodjer i po ukazanjima. Ova su, ukazanja, kao jedan uski trak velike rijeke.

Kršćanin mora biti toga svijestan, te mora biti otvoren za sve ove različite načine, kojima nam se otkriva nadnaravni svijet. Mora takodjer stvarima davati njihovu pravu vrijednost, te držati malenim ono što je maleno, djelomičnim ono što je djelomično. Ukazanja su tek mali dio u bogatoj raznolikosti načina, kojima nam se daje i otkriva nevidljivi svijet.

Ipak priznajmo, da bi i nama bilo teško, kao što bi bilo teško i najučenijemu teologu, koji u tančine pozna zakone kraljevstva Božjega i djelovanja milosti, kad bi nam se dogodilo kao Bernardici. Zato se ne čudimo, što je pošla kući vrlo žalosna. Majka joj je došla ususret, te joj Bernardica putem ispripovijedi, što joj se je dogodilo na putu u školu i kako je morala natrag k Spilji.

Još manje nego li Bernardici bili su poznati putevi, kojima se služi Božja milost, gospodinu komesaru policije i njegovim istomišljenicima. Oni su držali, da je sve

što se dogadja kod Špilje obmana i ludovanje, ili u najmanju ruku dobro smišljena prijevara, pa su trljali ruke od veselja i zlobno se smijali. "Gospodja se boji žandara" - govorili su oni. "Vjerojatno će se Ona, ako se u stvar umiješa g.Jacomet, još lijepo predomisliti, pa pobjeći iz Špilje i promijeniti prebivalište." Nisu ni slutili,kako će im brzo dogadjaji pokazati, da se ljuto varaju. To je iskreno kasnije priznao g.Estrade (Estrád) činovnik na poreznom uredu u Lurdu. "Ja sam takodjer bio medju onima,koji su se smijali. Nisam slutio, da ću se domalo s njima rastati."

G.Jacomet, šef policije, osobito je bio izazvan i povrijedjen. Ta prekršilo se je njegovo naredjenje,da naime Bernardica ne smije više k Špilji, a čuo je, da ni Franjo Soubirous više ne brani svojoj kćeri ići onamo. Zato je pozvao u svoj ured oca, majku i kćer, te im ponovio svoje prijašnje prijetnje. Ali je Franjo Soubirous bio hrabar. "Moja kćerka nije još nikada lagala, - reče on. Ako je dobri Bog ili Bl.Djevica zovu, mi se tomu ne možemo protiviti, jer bi nas dobri Bog kaznio." - No policajac je bio neumoljiv:"To su sve pripovijesti - reče. Ako vaša kćerka ne prestane buniti narod svojim pretvaranjem, ja ću vas sve troje baciti u zatvor." - Tada se javi Bernardica:"Bože moj, ta ja polazim onamo sama samcata, ja nikoga ne zovem. A ako tamo dolazi toliko naroda prije i poslije mene, to nije moja krivnja."

Komesar je bio smeten, jer nije znao što bi odgovorio, a ljutilo ga, što ne može naći koji zakon, na koji bi se mogao pozvati.

Opet dan poslije toga, u utorak 23.veljače, skupilo se kod Špilje 200 ljudi. Medju njima bijaše g.Estrade, koji je bio dopratio svoju sestru. Već se je bio počeo stidjeti što je došao, kad li se ohrabri, jer je opazio, da su došli još neki od lurdske gospode: Dr. Dozous, jedan odvjetnik, te zapovjednik tvrdjave i posjednik tla, na kojem se je nalazila Špilja, kapetan Laffite (Lafít).

G.Estrade nam je vjerno opisao prizor, što ga je tada gledao. - Mi već znamo što se je dogadjalo, ipak je dobro, da čujemo iz ustiju još jednog svjedoka, očevidca, koji bijaše došao da vidi nešto, čemu se je smijao, u što uopće nije vjerovao.

"Oko 6 sati došao sam k Špilji. Bilo je tu mnogo žena, koje su klečeći molile, i ja sam se jedva mogao uzdržati od smijeha, videći vjersku prostodušnost ovih kršćana. Za nekoliko se časaka začu veliki žamor medju sabranim svijetom, pa nam rekoše,da je to znak, da dolazi Bernardica. Odmah joj prokrče put, i ona se pokaza. Mi muškarci,služeći se svojim laktima, razmaknuli smo niži svijet i postavili se sa strane Bernardice, koja je, kako smo mi mislili, morala dobro paziti kako se vlada, jer smo mi u nju čvrsto uprli poglede.

Bernardica klekne, uzme u ruke svoju krunicu i duboko se nakloni. Njezino je vladanje bilo posve naravno i bez ikakve zabune. Najedanput, dok je molila, kao da ju je zabliještila neka svjetlost i ona se sva puna uzbudjenja poče nečemu diviti, te se činilo, da se radja na neki novi ži-

vot. Njezine su oči zasjale. Na njezinim se usnama pojavi anđeoski smješak. Neka se milina, koju se ne da opisati, pojavila na cijeloj njezinoj osobi. To više nije bila ona prijašnja Bernardica.

Svi mi muškarci, koji smo se tamo nalazili, sami od sebe i bez razmišljanja skinusmo svoje šešire i duboko se naklonismo, kao najponiznije ženice. Nismo mogli više ni o čemu raspravljati, stajali smo pred jednim nebeskim prizorom. Bernardica je odjednom stajala kao čovjek, koji nešto sluša. Njezine kretnje, njezine crte lica, pokazivale su sve one promjene, koje se javljaju u razgovoru. Sad se smješila, sad se opet uozbiljila ili odobravala glavom, ili je, kako se činilo, nešto pitala.

Bernardica je bila u zanesenju po prilici jedan sat. Prije nego je vidjenje završilo, Bernardica je pošla na koljenima do grma divlje ruže, poljubila zemlju, te se opet na koljenima povratila na svoje prijašnje mjesto. Tada njezino lice zasja još jednim posljednjim žarom, a onda je malo po malo njezin izgled postajao sve naravnijim. Bio je pun ljupkosti, ali jednostavan.

Pošto sam sve to vidio, bio sam sličan čovjeku, koji se budi iz nekog sna. Uzbudjenje me nije ostavljalo i sva se sila misli podigla u mojoj duši. Gospodja sa Špilje bijaše me dotaknula svojom bijelom koprenom, ja sam osjetio njezinu prisutnost i bio sam uvjeren , da je Njezin materinski pogled lebdio nad mojom glavom. O blažena li časa moga života! Bio sam do skrajnosti uznemiren radi toga, što je meni, koji sam se prije svemu oholo izrugivao, bilo dopušteno, da zauzmem jedno mjesto, koje je bilo tako blizu Nebeske Kraljice!

Kad su Bernardicu pitali o onome što joj je Gospodja kazala, rekla je, da joj je objavila tri tajne, no koje se samo nje tiču. Svi pokušaji i zamke, koje su bile postavljene Bernardici da oda to, što joj je objavila Preblažena Djevica, ostadoše bez uspjeha. Bernardica je sve ove tajne ponijela sobom u grob."

I g.Estrade-u smo zahvalni za njegov opis, kao i za njegova iskrena priznanja. Otišao je od Špilje sasvim smeten. Zaboravio je čak, da bi morao pratiti svoju sestru i neke njezine prijateljice, - ali zato sam praćen zauvijek od Kraljice neba.

Još smo više zahvalni Blaženoj Djevici, što se je dostojala pokazati u Lurdu. Neka to još više učvrsti našu vjeru i poveća ljubav. Ali ne zaboravimo riječi Njezina Sina:"Blago onima, koji ne vidješe, a ipak vjeruju." Mi vjerujemo i po vjeri dohvaćamo nadnaravni svijet, koji se je tek nekima pokazao. Vidjenja su prolazni i vanjski znakovi nadnaravnog svijeta. I bez ukazanja i vidjenja postoji "neistraživo bogatstvo slave Kristove", kao i nadnaravni život Marije, anđela i svetaca. Taj život -Krista, Marije i svetih, Božji život-, Crkva u nas izlijeva i bez vidjenja, drugim , od samoga joj Krista predanim sredstvima. Po milosti živimo sa Presv.Trojstvom, Isusom, Marijom i svetima, - iako nam se oni ne ukazuju.

Neka se dakle naš kršćanski život temelji i gradi na onome što traje i ostaje. Ukazanja su rijetka i prolazna;

milost ostaje, ona je trajna; Otkupljenje Kristovo na nas utječe, čisti nas i spasava; Crkva neprestano po svetim sakramentima ulijeva milost u Mistično Tijelo Kristovo. Sa krsnim pečatom zauvijek smo označeni kao Kristovi, Euharistijom u Njemu rastemo...

A hvala Bogu i Mariji, što smo u Lurdu dobili još jedan zalog i izvor vječnog života, za mnoge sigurniji i djelotvorniji od svih ostalih.

Naša Gospo Lurdska,Majko Božje milosti,moli za nas!

Jedanaesti dan:

POKORA! POKORA! POKORA!

Sva su dosadašnja vidjenja bila namjenjena u prvom redu samoj maloj Bernardici. Presveta ju je Djevica spremala i odgajala, da preko nje dade svoju poruku cijelom svijetu. To možemo jasno vidjeti iz dosadašnjeg postupanja Marije, nebeske Gospodje: Bernardicu je naučila jednu molitvu, ali joj je zabranila, da drugima kaže kako glasi. - Rekla joj je tri tajne, te joj strogo zabranila, da ih kaže bilo kome. Obećala joj je, da će je učiniti sretnom, ali ne na ovome svijetu... Rekli bismo sa sv.Pavlom, da je to dar "jezika" za vlastito usavršavanje i osobno posvećenje. Medjutim, Bog će joj po Marijinim ukazanjima dati još veći dar, "proroštvo", za izgradjivanje zajednice, Crkve Božje (1 Kor 14).

Sad je došlo vrijeme, da se proširi značenje ukazanja. Ono sada počinje dobivati svoje pravo značenje: Marija pokazuje svoju majčinsku brigu za cijelu Crkvu, za sve duše.

Evo kako je to učinila prvi put za osmog ukazanja, u srijedu 24.veljače: Bernardica je došla u obični svoj sat u jutro i kleknula na mjestu, što ga je bila sama odabrala. To je mjesto narod uvijek puštao da bude slobodno.Bilo se je skupilo mnogo svijeta, a tome su pridonijele,valja priznati, i prijetnje i proganjanja od strane državnih vlasti...

Poslije kratke molitve, kojom se je Bernardica redovito pripremala za gledanje neizrecive ljepote, Ona joj se pokazala. Kao i obično djevojčica je bila u vanrednom stanju, u zanosu. Iz njezina držanja i izraza lica vidjelo se, da je u razgovoru sa Gospodjom, koju nitko drugi nije vidio. Najedanput se njezino lice rastuži i zastre ga oblak boli. Cijelo je lice dobilo bolni izražaj, i potekoše niz lice krupne suze. Malo zatim ona ustane, spusti se niz kosinu, što je bila pred Špiljom, a na svakom je koraku kleknula i poljubila zemlju. Onda se opet vrati u Špilju, te se još jedanput baci na zemlju. Zatim ustane, i gledajući u prikazu posve se uspravi, kao da joj je htjela biti što bliže. Tako je stajala nekoliko časaka, zatim se spusti prema ljudima i jecajući od plača viknu:"Pokora!

Pokora! Pokora!" - Ona je očevidno samo opetovala riječi, što ih je slušala; bila je samo poslušna jeka i glasnica jednog naloga s onoga svijeta.

Nije moguće izreći, kako su ove riječi i ovaj prizor djelovali na sve prisutne. Nijedno oko nije ostalo suho...

Medjutim se je Bernardica vratila na prijašnje mjesto, a usred mnoštva začuše se glasovi: "Mjesta! Mjesta!" To su vikala dva žandara. Kad su došli do Bernardice, reče jedan od njih: "Dakle što ti tu radiš, mala glumice?!" Ona se nije ni ganula, kao da ih i nema. Lice joj je ostalo jednako blistavo, zaneseno u Onu, koju je gledala. Ljudima od vlasti počelo je biti neugodno. Tada opet jedan od one dvojice, sav smeten, dovikne prisutnima: "Doista krasno! U devetnaestom vijeku ovakve gluposti!" - Ali odmah nakon te mudre izjave vidješe junaci, da je najbolje potražiti spas u bijegu. Bio je zaista posljednji čas, jer je uprav bilo priskočilo nekoliko snažnih radnika, koji su se prvi snašli, da žandare nauče pristojnosti... Jadni žandari, i još jadniji oni, što su ih poslali. Nisu znali, da će njihova ispitivanja, proganjanja, pa i grubi ispadi njihove neuljudnosti jednog dana biti najsigurniji dokaz, da su dogadjaji kod Špilje nadnaravni, kao što je mudri oprez židovskih starješina i njihovo čuvanje groba najsigurniji dokaz Isusova uskrsnuća.

Malo zatim Bernardica je pošla kući sa svojom tetkom, a narod se razišao raspravljajući o svemu, što se bilo dogodilo. Svima su se snažno usjekle u dušu riječi: Pokora! Pokora! Pokora! Žandarska upadica nije nimalo umanjila njihovo djelovanje na sve, koji su bili svjedoci dirljivog prizora.

Nema sumnje, da je Presveta Djevica upravo to htjela, da naime Njezin poziv na pokoru naidje na odjek u dušama ljudi. Na Njezina ukazanja u Lurdu ne možemo gledati odvojeno od "ukazanja" Njezina Sina Isusa. Kristovo je "ukazanje" dvostruko: Prvo je ono u povijesti, drugo je ono, što će se dogoditi na koncu svijeta. Sva druga ukazanja svetaca, Majke Marije, pa i ona samoga Krista Gospodina, ne možemo potpuno razumijeti, ni protumačiti nego tako, da ih povežemo s ovim dvostrukim "ukazanjem", tj. dolaskom Sina Božjega.

U Kristu nam je naime objavljena "tajna sakrivena od vijeka u Bogu" (Kim 16,25). Bog je po prorocima objavio nešto od ove tajne već u Starom Zavjetu, a potpuno nam ju je objavio, kad je došla "punina vremena" (Efž 1,10): "Tajna što je bila sakrivena od vijeka u Bogu, sad se objavila Njegovim svetima, kojima je Bog htio objaviti kako je bogata slava ove tajne...a ta je Krist u vama" (Kol 1:26,27). Ova objava Kristove tajne nazvana je epifaneia, "apparitio", tj. ukazanje. O prvoj objavi i ukazanju ovog misterija čitamo: "Objavila se (milost) dolaskom Spasitelja našega Isusa Krista, koji uništi smrt, a obasja život i neraspadljivost evandjeljem" (2 Tim 10.). Ukazanje je ovdje Utjelovljenje i vanjska, vidljiva djela Utjelovljene Riječi. Ovo će djelo biti konačno završeno drugim dolaskom Riječi Božje na svršetku vremena. Jedan je i drugi dolazak označen riječju epifaneia, apparitio, ukazanje.

Tako nam govori Novi Zavjet i najstarija kršćanska literatura.

A koji je cilj ove objave, ovog ukazanja Kristove tajne, sakrivene od vijeka u Bogu? S obzirom na nas taj je cilj, da postanemo "novo stvorenje" po milosti. Jer nas Apostol uvjerava, da "nam je milost...objavljena dolaskom Spasitelja našega Isusa Krista"(2 Tim 9-10). Cilj je unutrašnja veza sa Presvetim Trojstvom, život s Njim; sve ono što Apostoli i učenici vide na Kristu, sve ono što čuju od Njega vodi k tome: zajednici života s Bogom. "Što bijaše iz početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojima, što razmotrismo i ruke naše opipaše o riječi života; i život se javi i vidjeli smo i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bijaše kod Oca, a javi se nama. Što smo vidjeli i čuli, javljamo i vama, da i vi s nama imate zajednicu. A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Kristom"(1 Iv 1:1-3).

U ovom životu milosti ne služimo se svojim tjelesnim očima, kao kod vidljivih ukazanja. Nadnaravni svijet, koji nam je otkriven po milosti Kristovoj, opažamo i gledamo "očima srca" (Efž 1,18), tj. onom moći iz koje izvire i teče naš nadnaravni život. Gledanje nadnaravnih pojava tjelesnim očima može biti bez gledanja "očima srca", tj. može netko vidjeti, a ne vjerovati. Koliko li je ljudi gledalo samoga našega Spasitelja za vrijeme Njegova zemaljskog života, koliko li Ga je ljudi slušalo, a da ipak nijesu vidjeli ništa nadnaravno, zbog svoga nevjerovanja. "Premda je tolika čudesa činio pred njima, nisu vjerovali u Njega" (Iv 12,37). Zato moramo reći, da nadnaravni svijet mnogo bolje i savršenije dohvaćamo životom milosti, nego li bilo kakvim vidjenjima i ukazanjima. Dapače, članovi i dionici nadnaravnog Božjeg svijeta postajemo samo životom milosti, - a ukazanjima samo onoliko, koliko je gledanje tjelesnih očiju praćeno nadnaravnim krepostima.

Kako dakle praktično dolazimo do toga, da u nama struji nadnaravni život, sam život Presvetoga Trojstva, koji nam je objavljen u tajni Isusa Krista? - Preko Crkve. Jer vidljiva Crkva produžuje objavu misterija Kristova. U Crkvi se nastavlja Kristova objava, On će se u Crkvi i po Crkvi objavljivati i ukazivati svijetu do svoga drugoga dolaska. Vidljiva Crkva ulijeva u naše duše božanski život vidljivim znacima: sakramentima. To je glavni posao Crkve, to je njezina misija u svijetu: Da bude dostojno i efikasno sredstvo Utjelovljene Riječi; da dušama dijeli milost, koju je Krist zaslužio u svom prvom "ukazanju", za vrijeme svoga života na zemlji.

A naša dužnost? Koji je naš posao, što ga moramo učiniti da bi ovo divno djelo Božje imalo uspjeha? Naš je posao, da uklanjamo zapreke, na koje božanski život nailazi u nama: Da svladavamo požudu tijela i očiju i oholost; da se ne damo svladati od pokvarenog i zlog svijeta; da se opiremo nagovaranjima na zlo od strane samog "kneza tame", sotone.

Svu tu borbu i to svladavanje možemo staviti u jednu riječ: Pokora. Ona je dakle bitni uvjet i sastavni dio nadnaravnog života, dok se nalazimo na zemlji. Kao što se ne može održati naš tjelesni život bez zraka ili bez jela, ta-

ko se ni nadnaravni život duše ne može održati bez odricanja i pokore. Spasitelj je znao što govori:"Ako ne budete činili pokoru, svi ćete izginuti." Radi se o vječnoj pogibelji iz koje se spasavamo samo pokorom. Radi se o vječnom životu, što ga stječemo pokorom. "Tko pobijedi (odricanjem, pokorom,trpljenjem), njemu ću dati da jede sa stabla života."

Zar je onda čudno, što Marija svojom prvom porukom u lurdskim ukazanjima poziva svijet na pokoru? U ovom vijeku putenosti, kad su svakojake strasti zavladale premnogim dušama, poziv na pokoru je hitniji od svih poziva u borbu protiv raka i svih bolesti, važniji od svih poziva za borbu protiv gladi i za unapredjenje poljoprivrede i industrije... Radi se o hrani, lijeku i spasu duša.

Ne možemo ni pomisliti, da će nam bez pokore koristiti objava tajne Kristove. Već je to pokora za našu oholost, kad se ponizimo, pa prihvatimo samo tu objavu u Crkvi, kad u njoj, kakva je danas i kakva je bila u povijesti gledamo Krista. Pokoru činimo, kad se služimo sakramentima, tim sredstvima, kojima Crkva na nas primijenjuje Kristovo spasenje. Pokora je prihvaćanje zapovijedi i borba protiv trostruke požude. Pokora je napokon sve ono što moramo trpjeti od prirode, od drugih ljudi, kao i od svojih vlastitih slaboća, bolesti, zlih sklonosti i bijede.

Poslušajmo i zato Mariju i prihvatimo pokoru u cijelom njezinom opsegu. Ako nam nije teško vjerovati, ni vršiti zapovijedi, ni primati svete sakramente, - potražimo i prihvatimo tjelesnu pokoru, trpljenje i odricanje. Svatko tko je toliko sretan, da njegov nadnaravni život ne nailazi na teške zapreke i smetnje, neka prihvati djela tjelesne pokore, neka ih namijeni za sebe i za druge. Na taj način možemo od sebe i od drugih odvratiti Spasiteljevu prijetnju: Ako ne budete činili pokoru, svi ćete izginuti.

Marija se je pokazala u Lurdu da nas podsjeti na ono što tako lako zaboravljamo: pokoru. Neka dakle Njezin dolazak na našu zemlju ne bude bez koristi. Uzmimo k srcu Njezin poziv na pokoru, jer samo uz uvjet da činimo pokoru, možemo se nadati da za nas nije uzalud Krist došao na svijet. Samo ako činimo Pokoru, možemo se nadati, da će nam i Njegov drugi dolazak na svršetku vremena donijeti vječno spasenje.

Naša Gospo Lurdska,Kraljice svih svetih,moli za nas!

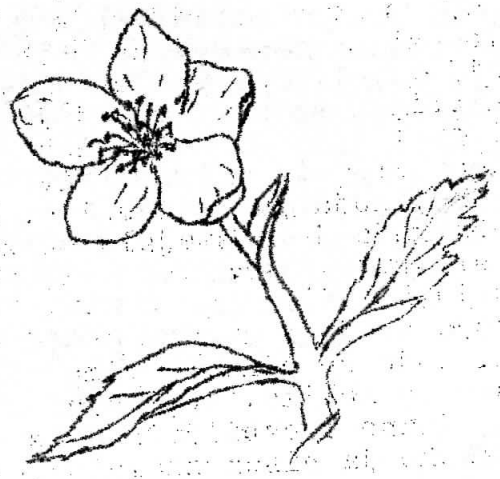

Dvanaesti dan:

"HAURIETIS AQUAS IN GAUDIO"

Četvrtak 25.veljače pao je točno u sredinu onih petnaest dana, kroz koje je Bernardica morala dolaziti k Špilji. Taj dan označuje vrhunac prvoga dijela ukazanja. Bio je to dan kušnje za sve prisutne, za sve, koji su bili uvjereni da se radi o nadnaravnim dogadjajima. Pokazao se izvor žive vode, a Bernardica je bila podvrgnuta neugodnim i ponizujućim vježbama pokore. Pokora, na koju je jučer pozivala u ime Gospodje,postala je za nju aktuelna i stvarna.

Evo kako nam je dogadjaje opisao jedan očevidac,g.Estrade:"Stajala je ona (Bernardica) tu pred mojim očima,lijepa kao andjeo, zanesena u svome vidjenju. Iza kratkog razmišljanja ustane ona i podje do Špilje. Tu razmakne rukama grane divlje ruže i poljubi zemlju s druge strane grma prema Špilji. Onda se povrati kosinom natrag i, pošto se sabere, pade opet u zanesenje.

Na koncu druge ili treće desetice krunice Bernardica opet ustane - bila je smetena. Neodlučno se uputi prema Gavi i podje dva-tri koraka naprijed. No odjednom se naglo zaustavi, pogleda natrag, kao kad čovjek čuje, da ga netko zove. Stajala je, kao da prisluškuje, što joj dojavljuje glas sa Špilje. Zatim dade glavom znak da razumije, te počne hodati, ali ne više prema Gavi, nego prema Špilji, i to prema desnom kutu udubine. Kada je bila prošla tri četvrtine prostora, zaustavi se i počne se ogledati oko sebe,kao da je opazila, da se je u nečem prevarila. Zatim podiže glavu prema Gospodji, kao da je nešto pita, a onda se odlučno sagne i počne prstima dupsti zemlju. Mala se jamica,koju je prstima iskopala, napuni vodom. Bernardica malo počeka, zatim popije malko te vode i njom si opra lice. Ona uze također malo trave, koja je izbijala iz zemlje i stavi u usta. Svima je prisutnima, koji su gledali sve mijene tog neobičnog prizora, bilo vrlo tjeskobno pri duši, i bili su zapanjeni. Kad je ustala da podje na svoje prijašnje mjesto, bilo je njezino lice zaprljano od blatne vode. Na taj se pogled svim prisutnima, koji su bili puni razočaranja i samilosti, izvinuo iz ustiju povik:"Bernardica nije više pri sebi! Jadno je dijete šenulo pameću!"

Bernardica dodje na svoje prijašnje mjesto i nije se opažalo da je imalo uzbudjena, ili da čuje povike koji su joj dolazili do ušiju. Kad su joj lice otrli, ono je zasjalo više nego ikada prije, andjeoski joj je smješak lebdio na usnama i ona bi opet zanesena u nebesko vidjenje...

Nastavila je da mirno i sabrano uživa slasti molitve, obasjana pogledom One, koja ju je ljubila. Napokon oko 7 sati, dakle u doba kada je nestajala ukazanja, Bernardica se prekriži te se uputi u grad, razgovarajući se prijateljski, kako je uvijek običavala.

Na pitanja, koja su joj bila postavljena radi njezinog vladanja i držanja, koje se činilo svima tako čudnovato,odgovarala je: Dok sam se molila, Gospodja mi je kazala vrlo prijateljskim, ali ujedno i ozbiljnim glasom:"Idi na vrelo, napij se i operi." Kako ja nisam znala gdje se to vrelo na-

lazi i nisam znala da to mora biti baš vrelo, uputila sam se prema Gavi. Ali me je Gospodja zaustavila i dala mi znak prstom, neka se vratim k Špilji. Ja sam je poslušala, ali nisam nigdje opazila vode; na to sam prstima kopala zemlju i voda se pokazala. Pustih da se malo razbistri, a onda sam pila i oprala se.

"Jela si trave; zašto je to bilo?" - "Ne znam, na to me je navela Gospodja nekom unutrašnjom silom." - Tako pripovijeda ovaj dogadjaj g.Estrade.

Bio je tu još jedan svjedok, osobito budan : Dr.Dozous. On kaže ovo:"Ja pak, koji bijah ugrabio ponajbolje mjesto, da vidim ovaj znameniti dogadjaj, nisam htio otići sa Masabjelske pećine, dok nisam brižljivo istražio različite djelove tla. Našao sam, da je posvuda vrlo suho, osim na mjestu, gdje bijaše Bernardica iskopala malu jamicu, iz koje je odmah potekao izvor."

Voda što je potekla ispod Bernardičinih prstiju, jedva je ispočetka dostajala, da se napravi jedna vrst kaljuže. Najrevniji su je nastojali odmah zahvatiti, pa su ponijeli sobom uistinu malo zemlje, nakvašene tajanstvenim izvorom, koji je tekao kap po kap iz nepoznatih dubina. Drugi je dan mlaz već bio debeo poput pruta, a za nekoliko dana je narstao do debljine dječje ruke. Nije potrajalo dugo, te je postao vrlo bogat. Od tada neprestano teče. Ne suši se, niti je što manji. Davno je njegova voda stavljena u cijevi iz kojih hodočasnici neprestano piju i zahvaćaju je, a k tome puni 9 piscina (kupaona), koje su sazidane, da se u njima mogu kupati bolesnici. Dnevno daje do 122.000 litara bistre vode.

Zbog neobičnih dogadjaja u ovom (devetom) ukazanju, neprijatelji i nevjernici su bučno slavili pobjedu. Ali samo za kratko vrijeme. Voda, što je potekla na tako neobični način, brzo ih je rashladila, iako se nisu u njoj kupali. Sam izvor i okolnosti pod kojima je nastao, nisu se mogle nikako protumačiti s naravnog gledišta. Naime, izvor se nalazi na takvom mjestu i potekao je na takav način, da ga je mogla dozvati na Božje svijetlo samo jedna sila, koja nije od ovoga svijeta. Tu silu ona gospoda nisu priznavala, pa im nije preostalo drugo, nego da pred neprotumačivim izvorom - zinu. A u tom je položaju čovjek vrlo jadan, ne može ni govoriti ni vikati...

Uzalud su i poslije neki pokušali sve ono što se je dogodilo i što se dogadja baš u vezi sa vodom iz toga izvora, protumačiti na prirodni način. Neodredjena tvrdnja jednog seoskog ljekarnika brzo je pala u vodu: On je naime dao ovu izjavu o čudotvornoj lurdskoj vodi:"Čini nam se, da ne ćemo predaleko zaći, ako ustvrdimo, uzevši u obzir kvalitetu i kvantitetu materije, iz kojih se ova voda sastoji, da će liječnička znanost u kratkom roku možda u njoj pronaći osobitih ljekovitih sastavina, radi kojih će se ista voda moći ubrojiti medju vode, koje sačinjavaju rudno bogatstvo našega kraja."

Ali općinsko vijeće u Lurdu nije nikako bilo zadovoljno s onim "čini nam se" i "možda". Časni su gradski oci htjeli biti na čistu sa svojstvima ove nove vode, jer su neki medju njima već gradili kule u zraku, i računali, koliko bi ta ljekovita voda mogla gradu donositi prihoda -

ako je zaista ljekovita. Zato su odlučili da se obrate na gosp. Filhol-a, jednog od najpoznatijih profesora na fakultetu prirodnih znanosti sveučilišta u Tuluzi (Toulouse-Tuluz), i najuvaženijeg kemičara na jugu Francuske. On je i onako već bio savjesno proučio veći dio mineralnih voda u Pirenejima.

Nakon dva mjeseca stigao je izvještaj i zadao smrtni udarac proročanskim nadama, koje su, i onako s velikom sumnjom u srcu, gojili mudrijaši onoga kraja. Odlični je kemičar pisao ovako:"Iz ove se analize vidi, da je voda iz Lurdske pećine tako sastavljena, te se može smatrati pitkom vodom, sličnom većini onih voda, što se nalaze po brdima, kojih je tlo bogato vapnencem. Ova voda nema u sebi nikakve djelatne tvari, kadre, da joj dade kakvih osobitih ljekovitih svojstava. Može se piti bez bojazni da će naškoditi." A u pismu, kojim je popratio svoj izvještaj, pisao je g.Filhol lurdskom načelniku:"Izvanredni učinci, za koje se tvrdi, da su postignuti upotrebom ove vode, ne mogu se, barem ne u sadašnjem stanju znanosti, protumačiti po naravi soli, što ih je analiza u njoj otkrila."

Ova tvrdnja vrijedi do dana današnjega: Nikakvi sastav, nikakva radioaktivnost ili bilo što prirodno ne tumači izvanredne pojave što se javljaju upotrebom ove vode.

Što ćemo dakle kazati mi, koji vjerujemo, za onu vodu i onaj izvor? Ono isto, što kažemo o svim dogadjajima u Lurdu, o ukazanjima, čudesima, porukama Blažene Djevice: Lurd je privatna objava, dana zato, da nam osvijetli i oživi pred očima stare istine, naviještene i propovijedane od Krista, od Njega samoga zasvjedočene, ali za mnoge mrtve. Djevica nije došla da nam kaže nešto nova. Došla je, da u naše uši, zaglušene od buke svijeta, vikne ono, što više nismo znali ni htjeli čuti; došla je posvijetliti našim očima, da vidimo ono, što više nismo znali ni htjeli vidjeti.

Time što je zapovijedila Bernardici da iskopa vrelo, što čini da još uvijek teče, i što preko njegove vode čini čudesa, doziva nam pred oči vodu, koja je početak našega života u Kristu - vodu krštenja.

I u Starom i u Novom Zavjetu voda je znak i sredstvo čišćenja i milosti. Sjetimo se samo Isusovih riječi, što ih je rekao Samarjanki na Jakovljevom bunaru:"Tko pije od vode, koju ću mu ja dati, neće ožednjeti do vijeka. Nego voda što ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što struji u život vječni "(Iv 4,14). Marija je prihvatila isti znak, da nas sjeti iste nauke i obećanja: Očišćavajuće moći vode onih rijeka što teku u dušama vjernika.

Za ovu su vodu u Lurdu vezana nebrojena ozdravljenja. I to nas podsjeća na Evandjelje. Vidimo naime u Evandjelju, da su duhovne i materijalne bijede u najužoj medjusobnoj povezanosti. Sve zlo svijeta teče, često tajnim kanalima, iz istoga izvora: grijeha. Tako nam čudotvorno vrelo pokazuje, da božanska milost ima istu moć da ozdravlja dušu i tijelo, grijeh i kaznu, koja ga slijedi.

Cilj je evandjeoskim čudesima bio, da priprave duše za milost, da ih dovedu sakramentima, izvorima milosti. Isti cilj imadu i čudesa u Lurdu: Vode nas sakramentima,krštenju, od kojega su preuzela izvanjski znak, te pokori,koju sveti

Oci često zovu drugim krštenjem. Ipak sam lurdski izvor nije sakramenat, nego blagoslovina, sakramental. Ne daje nam milost sam po sebi (ex opere operato), nego nas potiče na vježbe, kojima se u našim dušama učvršćuju vjera i ljubav. Zato je Blažena Djevica tražila od Bernardice sva ona poniženja, da ljubi zemlju, da se umije u blatnoj vodi - sve od reda odvratna i teška djela; kao što je i danas, kažu, voda odvratna u piscinama, nakon što se u njima kroz cijeli dan pere i kupa najljuća ljudska mizerija. Djela poniženja i pokore su ta, kojima zaslužujemo milost; voda je znak, dan nam s neba.

Ako ne možemo prići čudotvornom vrelu u Lurdu, da se u njem okupamo i operemo, ova su nam djela na dohvatu uvijek, svakog dana i svakog časa. Činimo ih, dakle.

Naša Gospo Lurdska, Djevice milostiva, moli za nas!

Trinaesti dan:

"SLIJEPI VIDE..."

Izvanredni dogadjaj sa vrelom potpuno je bio smeo nevjernike u Lurdu, koji su prenaglo počeli slaviti pobjedu, a oživio je vjernike. Ljudi su dolazili sa svih strana sa željom, da se slijedećeg dana nadju na Masabjelskoj špilji. U zoru 26. veljače, bio je petak, tiskalo ih se oko špilje pet do šest tisuća.

Napokon je došla i Bernardica. Nimalo se nije začudila, kad je vidjela, da iz one jamice, što ju je jučer prstima iskopala, obilato teče voda. Poklekla je kraj izvora, pobožno se prekrižila, zatim zahvatila rukom vode i napila se, umila lice, te ga obrisala pregačom. Tek tada podje i klekne na svoje obično mjesto.

Nije trebalo dugo čekati. Brzo je njezino lice zasjalo odsjevom nebeskog Ukazanja. Najedanput -kao i pred dva dana- Bernardica se ražalosti i suze joj kanuše niz lice. Žurno je ustala, pošla nekoliko koraka k špilji, prostrla se na tlo i velikim žarom poljubila zemlju. Odmah se pridigne, i okrenuvši se sakupljenom narodu, dade rukom svima znak, neka i oni učine to isto. Onaj silni svijet odmah se je pokorio nalogu djevojčice, koja je, kako su svi bili potpuno sigurni, samo izvršivala naloge nebeske Kraljice. Sva su se koljena savinula, sve su usne poljubile zemlju! Bio je to nezaboravni prizor za sve prisutne: Nalazilo se ondje ljudi, koji nisu ništa vjerovali, a ipak su sa suzama u očima i bez ikakvog oklijevanja izvršili taj čin poniznosti i pokore. Tog je časa sjeme obraćenja palo u mnoge duše, koje su dotada bile sasvim zatvorene vjeri.

Što se je to bilo dogodilo izmedju Bernardice i njezine Gospodje? To je Bernardica kasnije pripovijedala: "Gospodja mi je kazala: "Poljubi zemlju za grešnike!"

Eto velike brige, koja je Mariju dovela na Masabjelsku

pećinu: Briga za grešnike. Došla je, ponovo ističemo, s istim ciljem, kao nekada Njezin i Očev Sin, na svijet:"Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike na pokoru." Najjednostavnije bismo mogli Lurdsku poruku sažeti u riječi: Bezgrešna dolazi u pomoć grešnicima. - Nije nam dala novu objavu, niti nam je donijela nova sredstva spasenja. Samo nam svraća pažnju na ona, što su nam dana i pokazana u Evandelju. To su: Izvor žive vode, molitva i pokora. I to Njezino upozoravanje opet nije sustavno, nije postupala po utvrdjenom redu, da nam otkrije svoje namjere i želje. Takvim se metodama Bog oduvijek služi u svojim poukama i porukama ljudima. Ni proroci ni Krist ni Apostoli nisu napisali učene rasprave, nisu izradjivali sisteme. Oni su u sam život -poput nenadanih injekcija- ubacivali riječi života. A drugima su, što su imali doći poslije njih, ostavili dužnost, da u svim objavama nadju jedinstvenu cjelinu, da stvore sisteme. - Tako je i sa lurdskim porukama.Djevica je zapovijedila da poteče izvor, a ljudima je ostavila, da praktično urede njegovo iskorištavanje: Poslije je -vidjet ćemo- pozvala svećenike, da joj vode na odabrano mjesto procesije i da joj sagrade kapelu, ali nije dala ni za jedno ni za drugo nikakav plan ili raspored. Pozvala je na pokoru, i dala tek najjednostavnije upute poniznosti i odricanja: Poslije će Crkva učiniti, da Lurd postane zaista mjesto pokore,dobro organiziranim i točno unaprijed predvidjenim djelima poniznosti i odricanja, koja medjutim, zato jer su predvidjena i organizirana, ne gube nimalo od svoje vrijednosti, jer im se ljudi slobodno podlažu i priključuju. Osobito su to djela pokore par excellence: sakramenat ispovijedi i pričesti. Tako će rasti i Lurd poput gorušičinog zrna, i opet kao propovijedanje i širenje Evandjelja...

Ali pogledajmo iz bliza samo čudotvorno vrelo, ili točnije, prvi očevidni dokaz Božje prisutnosti i djelovanja po njemu.

U ono vrijeme živio je u Lurdu neki siromašni radnik, a zvao se Ljudevit Bouriette (Buriet). Bio je zaposlen u nekom kamenolomu blizu grada, kakvih ima mnogo u onim stranama. Pred dvadesetak godina postao je žrtvom teške nesreće: Pogrešnim baratanjem došlo je do eksplozije jednog laguma, te je za čas radniku Ljudevitu Bouriette smrvljeno desno oko, dok je kraj njega njegov brat ostao na mjestu mrtav. Uzalud su liječnici nastojali vratiti vid ozlijedjenom oku. Njime je doduše mogao razlikovati svijetlo od tame, ali nije mogao razaznati nikakve razlike na pr. izmedju stabla i čovjeka.

Čim je čuo da je u Špilji poteklo vrelo, poslao je svoju kćerku, da mu donese vode. Voda je još bila mutna od zemlje. Kad ju je dobio, radnik Bouriette se prekriži, pomoli se, te namaže oko, kojim se nije mogao služiti već toliko godina. Gotovo isti čas vrisne od veselja. Osjetio je da se vid vraća! Nastavio je moliti i vodom trljati oko, te je za čas vidio sve stvari oko sebe čisto i bistro, ne samo lijevim svojim okom, nego i desnim.

Slijedećeg je dana sreo na gradskom trgu dra Dozous-a, koji ga je liječio. Bouriette podje k njemu, te mu svečano izjavi:"Ja sam izliječen!" - Liječnik se je smješkao:"To nije moguće, jer je bolest vašeg oka neizlječiva. Sve se

moje liječenje sastojalo u tom, da vam ublažim boli, a ne da Vam vratim vid." - "Pa Vi me niste ni izliječili, odvrati Bouriette. Izliječila me je Blažena Djevica od Spilje." - Liječnik, čovjek znanosti, trijezna glava, slegne ramenima, šutke izvadi iz svog džepa olovku i bilježnicu, te nešto napisa. Zatim svojom rukom pokrije lijevo Bouriette-ovo oko, a pred desno mu stavi ono, što je bio napisao. "Ako ste sposobni ovo pročitati, ja ću Vam vjerovati, reče liječnik, siguran u svoju pobjedu. - Medjutim se je oko njih bilo sakupilo štogod se je ljudi nalazilo na trgu. Odmah je Bouriette glasno pročitao, ono što je bilo napisano: "Bouriette ima neizlječivu kljenut vidnog živca, i on ne će nikad ozdraviti."

Čim je to radnik pročitao, liječnik se je tako zaprepastio, da mu je bilježnica ispala iz ruke. No on je bio ne samo čovjek znanosti, nego i čovjek savjesti, pa je odmah priznao, da je ovo ozdravljenje moglo nastati samo djelovanjem natprirodne moći. Govorio je:"Ja to ne mogu zanijekati, ovo je jedno čudo, pravo čudo. Moja se narav tome protivi, ali se moram pokloniti pred tako očevidnom činjenicom."

To je u Lurdu bilo prvo od onih dogadjaja, što ih zovemo: Čudo. Bio to dogadjaj iznad naravi, mimo nje ili protiv, uvijek je znak Božje prisutnosti, Njegove svemogućnosti. (Mislimo na pravo čudo!) Zato toliko oduševljava i zanosi vjernike, plaši one koji sumnjaju, a izaziva srdžbu i bijes nevjernika.

Na taj način Bog svjedoči za svoju osobitu prisutnost u Lurdu do danas. "Slijepi vide, gluhi čuju, hromi hode, siromasima se propovijeda Evandjelje." - Zar to znači, da Bog drugdje nije prisutan? Ili smo možda toliko slijepi, da ne vidimo Njegovo svjedočanstvo i dokaz da je tu, prisutan, nego samo u čudesima? Sveti nam je Augustin već davno dao jednu pouku, dostojnu njegova genija. Izuzetak od prirodnog zakona nije veće čudo od samoga zakona: Čudesno množenje kruha, što ga je učinio Isus, nije veće čudo od rasta pšenice na njivi. Čudo pretvaranja vode u vino u Kani, nije veće čudo od zrijanja groždja na trsju po našim vinogradima. Svijet je dobio od Boga svoje zakone, po kojima zrije pšenica i bubri groždje. Sva je priroda svjedok i dokaz Božje prisutnosti, moći i mudrosti. Ali je za jedan dio ljudi teško, gotovo nemoguće, dignuti se preko prirode do promatranja Boga, jer im sve što je prirodno izgleda obično... Od pustog ponavljanja i svakodnevnog gledanja ne vide i ne čuju pjesmu stvorenja u čast Stvoritelju. Zbog toga, zaključuje oštroumno sv.Augustin, jer ljudi ne poznaju Boga preko njegovih stvorova, On je u svom milosrdju odlučio, da izvan prirodnog zbivanja učini djela, koja nisu u sebi veća, nego su neobična, i preko kojih privlači pažnju ljudi, da Ga lakše vide."

O lurdskim čudesima možemo reći isto što i o evandjeoskim. Nije veće čudo iscijeliti jedno bolesno oko, zacijeliti prelomljenu kost ili otvorenu ranu - nego li skladnim razvojem iz početnog zametka izvesti jedan divno izradjeni i za život sposobni organizam. Ipak Bog daje, po učenju

Vatikanskog Sabora, ljudima svih vremena neobične znakove, koje mogu lako razumjeti i prihvatiti.

Možda ni jedno vrijeme od onda, kad je Isus propivijedao, nije tako obilovalo ovim izvanrednim Božjim svjedočanstvima, kao upravo naše. Sam nam Lurd daje nebrojeno mnogo svjedočanstava o takvim dogadjajima. To su najprije čudesna ozdravljenja duše, najvažnija, najtrajnija, najbrojnija, koja su najčešće zadržana u tajni srdaca i napisana u Božjoj knjizi. To su zatim i tjelesna ozdravljenja, koja ljudi lakše vide, koja je lakše dokazati i pokazati, te zato više zanose mnoštva.

Da su čudesna ozdravljenja u Lurdu zaista Božje djelo, potvrdjuju nam za to najpozvaniji ljudi: Liječnici. Prvi od njih već nam je poznat: Nevjerni i čestiti dr Dozous.- Ozdravljenje radnika Bourietta ispitivao je i dr.Vergez (Verže) profesor medicinskog fakulteta u Toulousi, koji se takodjer nije ustručavao u potankom opisu izjaviti, da se radi o čudu. Ovaj će učeni liječnik kroz 25 godina ispitivati sva čudesna ozdravljenja u Lurdu. Ali ne će biti sam. Tokom godina toliko će narasti broj čudesnih ozdravljenja, da će u Lurdu biti podignute posebne ustanove za ispitivanje njihove vjerodostojnosti, a širom svijeta toliko će se pročuti, da liječnici ne će moći ostati mirni, bili oni vjernici ili ne. Oni će dolaziti u Lurd, te se u punoj mjeri koristiti svojim pravom, da mogu sve vidjeti, sve pitati, sve istraživati - kakogod i kolikogod hoće i žele. To će činiti liječnici iz cijeloga svijeta, njih stotine,tisuće, i deseci tisuća... - Ali nemojmo trčati pred dogadjaje, o kojima ćemo morati posebno govoriti.

Vratimo se na ozdravljenje radnika Bourietta i deseto Bernardičino vidjenje. Nevjernici su bili ogorčeni. Kolebljivci su se mučili u duši, i mnogi će se možda tek u času smrti odlučiti, da se prignu pred dogadjajima, kao što je to učinio zamjenik državnog tužioca u Lurdu. Kad je obolio,pozvao je župnika Peyramala, primio svete sakramente umirućih i dao ovu izjavu:"G.župniče, imam nešto da iskažem, i pravo je, da moje riječi čuju svi koji su tu. Nek mi to bude na ponižnje. - Premda sam bio duboko osvjedočen, da se je Presveta Djevica ukazala na Masabjelu -imao sam dokaza za to- ipak se nisam usudio ispovijediti svoju vjeru." Ispovjedio ju je i priznao tek sada, pred smrt, koja ga je imala snaći. - A mi se pridružimo pobožnim vjernicima i radnicima, drugovima sretnog Bourietta. Ovi su bili osobito oduševljeni. Istog dana, kad se je poput munje pronio glas o ozdravljenju njihova druga, oni su poslije svršena posla došli k Spilji, načinili žlijeb za vodu i mali rezervoar. S njima se i mi poklonimo Bogu i Njegovoj presvetoj Majci, koji i nama, daleko od ovih dogadjaja i mjesta na kojem su se zbili, daju iste duhovne milosti i ista duhovna obećanja.

Naša Gospo Lurdska, Posudo duhovna, moli za nas!

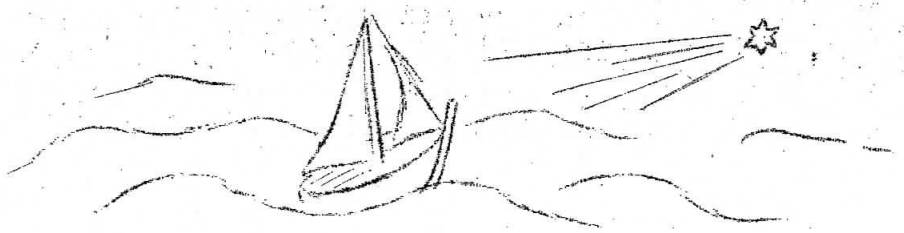

Četrnaesti dan:

PITANJE KAPELICE

Za vrijeme jedanaestog ukazanja dobila je Bernardica od svoje Gospodje jedan nalog, kojega joj je bilo najteže izvršiti od sveg, što joj je do sada zapovijedila. Svjedoci -bijaše to veliko mnoštvo svijeta- nijesu opazili ništa neobično. Jedino je zanesenje trajalo duže nego obično. Kad se je djevojčica vratila kući, reče majci, da joj je Gospodja dala ovu poruku za g.župnika:"Idi k svećenicima i reci im, da mi ovdje sagrade kapelu."

Za sve vrijeme ukazanja Bernardica je bila jedno 5 puta kod svoga župnika, ali mi ćemo se potanko zaustaviti samo na dva posjeta, u kojima je ona nosila poruku od Gospodje, i iz kojih vidimo, kako se je župnik Peyramale (Pejramal) držao prema dogadjajima kod Špilje. U njegovom se je držanju odražavalo mišljenje Učiteljstva Crkve, na koje se je, u ostalom, župnik brzo obratio.

Bernardicu je samo ponizna poslušnost mogla nagnati da podje u župni dvor. Kad bi morala poći svom vjeroučitelju vlč. Pomian-u, ne bi joj bilo tako teško. Ili da je sada tu nekadašnji župnik iz Bartrès-a (Bartrésa), onaj što je rekao jednog dana, gledajući sa svog prozora Bernardicu:"Gledajte ovu malu! Kad bi Sveta Djevica zaželjela da se nekom na zemlji ukaže, sigurno bi odabrala dijete,kakvo je ovo ovdje." - Ali jao! Vlč.je Ader već davno ispunio želje svoga srca, ostavio župu, i povukao se u neki strogi zatvoreni samostan. Zato nema druge: Sirota mala Bernardica mora poći samom lurdskom župniku Peyramalu.

Kad mi gledamo samo sliku toga vrijednog svećenika, razumijemo strah povučene djevojčice. Gromada od čovjeka, svojom vanjštinom odgovara surovim pirenejskim brdima. Njegova je strogost svima dobro znana, a strah pred njim ne ublažuje ni to, što svi znadu, da ima zlatnu dušu. To opet najbolje zna njegova sestra, jer su ormari za jelo i odijelo u župnom dvoru uvijek prazni... Lurdski je župnik pravi otac siromaha. Ipak je vrlo strog, znade tako viknuti, da se odrasli preplaše, a kamo li ne će jadno djevojče.

Medjutim je župnik budno pratio sve što se je dogadjalo oko Špilje. U srcu je gojio potajnu nadu, da je Presveta Djevica odabrala baš njegovu župu, da se javi svijetu, i bio je presretan na samu tu pomisao. Ali mu je razboritost nalagala, da se drži potpuno po strani, kao da ništa ne vidi, ne zna i ne čuje. Ni njega, kao ni jednog drugog svećenika, nije se do sada moglo vidjeti kod Špilje. - Ta neprijatelji bi vjere u tom odmah vidjeli dokaz, da se radi o "popovskoj prijevari". Pobožni se je svijet bio već počeo pomalo i ljutiti na taj oprez, i na tu rezerviranost od strane svećenika. Sad će medjutim župnik Peyramale morati reći što misli.

Kad je Bernardica došla u župni dvor, on je upravo šetao po vrtu ispred kuće i molio svoj brevijar. Djevojčica mu se bojažljivo i ponizno približi. Svećenik prekine molitvu, te je zapita tko je, i što želi. - "Ja sam Bernardi-

ca Soubirous", - odgovori ona. - "A to si ti, reče župnik ozbiljno. O tebi se, jadno moje dijete, pronose neke čudnovate pripovijesti. Dodji sa mnom!" - On podje naprijed i povede je u sobu. - "Dakle da vidimo, što želiš od mene?" - "Gospodja od Špilje mi je naložila, neka kažem svećenicima, da želi, da joj se sagradi kapelica na Masabjelskoj hridi. To je posao zbog kojega sam došla." - "Tko je ta Gospodja od Špilje?" - "To je vrlo lijepa Gospodja, koja mi se prikazuje na Masabjelskoj hridi." - "Dobro, ali napokon, tko je ta Gospodja?... Da li je iz Lurda?... Poznaš li je ti?" - "Nije iz Lurda, niti je ja poznam." - Gospodin župnik je planuo:"Što, pa mi još od nepoznatih osoba donosiš takve poruke?" - "Oh, g.župniče, Gospodja koja me šalje,nije slična drugim gospodjama." - "Što time misliš reći?"-"Hoću reći, da je tako lijepa, kako mislim da su u nebu lijepi." - "A nisi nikada pitala tu Gospodju kako joj je ime?" - "Jesam, ali kad je to zapitam, sagne glavu i nasmiješi se, ali mi ništa ne odgovori." - "Ona je dakle nijema?" - "Ah ne, da je nijema, ne bi mi mogla reći neka idem k Vama." - "Dobro, pripovijedaj mi, kako si na nju naišla."

Pošto je župnik sjeo, ponudi i Bernardici da sjedne. Ona bez zabune, uvjerena u istinitost onoga što govori, počne opisivati sve, što je vidjela i doživjela u Špilji od prvoga ukazanja. G.Peyramale poče i protiv svoje volje ćutjeti "neodoljivi čar ove nevine duše, bistre i jasne kao gorska jezera, kao ona modra gorska jezera,u kojima se odrazuje plavetnilo neba." Tu je došlo potpuno do izražaja ono svojstvo, o kojem smo već govorili: prozirnost, jasnoća. Kroz njezine riječi, lice i cijelo držanje neodoljivo je izbijalo nešto s onoga svijeta. I to ne samo kad je bila u zanesenju kod Špilje, nego evo i u ovakvim prigodama,kao što je bila ova kod župnika.

G.Peyramale bio je vrlo ganut.I on je vidio jasno, da je zaista po srijedi nebesko ukazanje. Ali to nije smio pokazati. On je bio čovjek, koji se nije tako lako povodio za osjećajima. Zato, kad je djevojčica prestala pripovijedati, on je ozbiljno upozori, neka odviše ne vjeruje toj Gospodji, neka se ne brine za njezine čudnovate poruke.Govorio joj je, da je sigurno postala žrtvom kakve tlapnje. Nakon što je čas šutio, ustao je te se uzšetao po sobi. Onda se zaustavi pred Bernardicom i reče: "Za svaki slučaj odgovorit ćeš Gospodji, koja te je poslala, da lurdski župnik ne običava raspravljati s osobama, koje ne pozna; da zahtijeva, prije svega, da dotična Gospodja kaže svoje ime, a naročito neka dokaže, da joj to ime pripada. Ako ta Gospodja ima pravo na kapelu, razumijet će već moje riječi. Ako ih ne bude razumijela, tada joj reci, neka slobodno više ne šalje poruke u župni dvor."

To je bilo 27.veljače, poslije jedanaestog ukazanja.

U razboritom držanju župnika Peyramala pokazala se sva mudrost i sav oprez, kojima Crkva prima neobične i čudesne pojave. Potpuno sigurna da već posjeduje božansku istinu, nema što novoga čuti. Ako Duh Sveti odluči negdje i nekada progovoriti karizmatičkim pojavama, ona to prima jednako radosno kao i oprezno. Jer koliko izvanredni Božji zahvati mogu dušama koristiti, toliko i podmetnuti ili umjetno izazvani mogu nanijeti štete. Treba dakle čekati i

promatrati sa onom mudrošću i oprezom starog Gamaliela: "Ako je od ljudi ova osnova ili ovo djelo, propast će;ako li je od Boga ne ćete ga moći uništiti." (Dj Ap 5: 38,39). Nešto je slično savjetovao i lurdski župnik svojim kapelanima:"Ako su prikazanja istinita i ako potječu s neba,Bog će nas znati već u svoje vrijeme pozvati. Ako su izmišljena ili ako potječu od duha laži, tada Bog ne treba naše pomoći, da otkrije laž."

K tome, župnik Peyramale nije poznavao Bernardicu.Zato nije mogao znati, prije svega, da li je ona uopće duševno zdrava. Jer se može dogoditi, da je sama duša uzrok svojih vidjenja. To je, uostalom, moguće i kod osoba, koje su u svom običnom životu i radu potpuno uravnotežene. Ustanovljeno je naime, da duša može biti poremećena samo na nekim područjima svoga života, pa eto, kadgod i samo u svojim odnosima sa nadnaravnim svijetom, dok je u svem ostalom djelovanju potpuno zdrava i normalna.

Zatim moramo dodati, da ni sama svetost po sebi ne čuva os zablude. Bilo je nekoć postavljeno ovakvo pitanje: "Da li je moguće, da neki svetac ima objave, koje ne potječu od Duha Svetoga, nego se radjaju od vlastitog mišljenja i rasudjivanja, u koliko je razum zahvaćen pobožnim osjećajima i ispunjen mišljenjima o nekoj stvari, koja pobudjuje na pobožnost, te misli da mu govori Duh Sveti, a medjutim se teško vara?" - Papa Benedikt XIV je odgovorio:"Može se dogoditi, da neki svetac iz misli i slika fiksiranih u njegovoj fantaziji drži, da mu je nešto objavljeno od Boga, što zaista nije od Boga objavljeno."

Stoga je jasno, da se ne može ovako zaključivati:Radi se o zaista svetoj osobi, koja je ponizna, poslušna, ustrajno goji ljubav prema bližnjemu itd. - dakle je istina ono što tvrdi da joj je objavljeno. - Nema sumnje, osobe, koje su proglašene svetima, bile su zaista takve, tj.svete,.a ipak su bile podložne zabludi, mogle su pogriješiti, osobito što se tiče vidjenja i zanosa.

Kad sve to znamo, nemojmo strogo suditi župnika Peyramala, kao što su ga sudili njegovi župljani. Ali se naučimo biti oprezni, kadgod se sretnemo s osobama, koje tvrde, da im se je javio Isus, Bl.Djevica, ili nekoji svetac. Nitko nije pozvan da o tome sudi i daje praktične savjete, kao biskupi i svećenici. U svemu što se odnosi na Boga i spas duše oni imaju zadnju riječ, jer im je Isus prije svoga odlaska s ovoga svijeta predao svoju učiteljsku vlast, Crkva ih je za tu službu spremila dugim odgojem, i Bog sakramentom svetog reda. Imajmo dakle u njih povjerenja...

Osobito moramo biti oprezni, kad naidjemo na osobe, koje pripovijedaju neobične stvari, vidjenja, razgovore sa dušama pokojnika, a ujedno napadaju Crkvu i one, koje je Duh Sveti postavio da njome ravnaju. Neka vjernike ne zavede prividna svetost takvih osoba. Mogu one biti moralno čiste kao andjeli, ali oholost kojom niječu objavljene istine pokazuje, da nisu od Kristova stada, jer ne slušaju Njegov glas. Upornost kojom takve duše odbijaju Krista u Crkvi čini, da imade malo nade u njihovo spasenje. Uza svu možebitnu strogost života i prividnu svetost, one su robovi najtežeg grijeha: oholosti. O njima se često može reći ono, što je netko rekao pred par stoljeća o redovnicama u jednom

samostanu, koje su tvrdoglavo pristajale uz jansenizam: Čiste kao andjeli - ohole kao vragovi.

Zahvalimo dakle Bogu, što nam je u Učiteljstvu Crkve dao nepogrešivo vodstvo na putu spasenja. Ono se je i u slučaju lurdskih ukazanja (to ćemo slijedećih dana još bolje vidjeti), pokazalo dostojno povjerenja: Ni tvrdoglavo, a još manje lakoumno ili lakovjerno.

Naša Gospo Lurdska, Kužo Otajstvena, moli za nas!

Petnaesti dan:

12. i 13. UKAZANJE

Nakon čudesnog ozdravljenja radnika Bourietta Špilja na obali Gave postala je slavna. Sa svih je strana dolazio narod, da udovolji svojoj pobožnosti ili svojoj znatiželji. Svijeće su neprestano gorjele, ljudi su dolazili kroz cijeli dan. Oni, kojima nije bilo moguće doći po svijetlu dana, dolazili su po noći, ili u tihoj samoći ranoga jutra, kao strogi poljar Callet (Kalé). Bio je on službena osoba, pa je morao voditi računa o držanju i naredbama svojih starješina, osobito policijskog komesara Jacometa. Poslije je sam pripovijedao, da je svaki dan vrlo rano dolazio k Špilji, ranije od najranijih, tako da ga nitko nije mogao vidjeti. Otvorio bi vrata službene ograde (kad je ona kasnije, vidjet ćemo, bila postavljena), pa lijepo obavio svoje molitve u tišini i sabranosti. I ako Gospodja još nije bila kazala svoje ime, svi su bili uvjereni, da je to Blažena Djevica Marija.

U nedjelju 28. veljače došlo je iz lurdske okolice mnoštvo svijeta, seljaka, gradjana, pastira iz planine, i svi su se natiskivali na obali rijeke pred Špiljom.

Kad je došla Bernardica, gomile su se svijeta s poštovanjem razmicale, da može proći. Bila je obučena u svoje blagdansko odijelo, jednostavno i uredno. Našlo se je tu i nekoliko vojnika iz tvrdjave. Kad je pod konac ukazanja Bernardica ustala i pošla prema grmu divlje ruže, da bude što bliže svojoj Gospodji, dva su vojnika priskočila da pomognu, kao po nekoj zapovijedi. Idući natraške potiskivali su desno i lijevo sabrani narod vičući: "Hajde, mjesta ovdje, mjesta!" - Gledajući Bernardicu u zanosu, reče jedan vojnik svome drugu tako glasno, da su mogli čuti mnogi od prisutnih: "A onda će još reći meni i tebi, da je prikazanje pusta izmišljotina. Ah, imena mi moga... odsad će imati sa mnom posla svi vrazi kasarne!..." - Pravo primjećuje na ove riječi dr. Bertrin: "Kad bi trebalo dati obavijest vojsci, poslužio bih se priprostim i odvažnim riječima ovoga vojnika."

Bernardica je tako neodoljivo djelovala i onda, kad nije bila u zanosu ukazanja. Jučer smo vidjeli, kako je svojim jednostavnim držanjem i pripovijedanjem razoružala starog župnika Peyramala. Da vidimo, kako Božja milost djeluje preko onik koje odabere, evo još priznanja jednog bezbožnika,

koji se je obratio. - "Bio sam u Coutarets (Kutaré) kad se je počelo toliko govoriti o lurdskim ukazanjima. Nisam u to vjerovao, kao ni u opstojnost Božju... Odlučio sam poći u Lurd i uhvatiti Bernardicu na djelu u laži... Došao sam Soubirous-ovima, i našao Bernardicu na kućnom pragu zabavljenu krpanjem čarapa. Nakon dugogo ispitivanja o ukazanjima rekoh joj:"Napokon, kako se je smješila ta lijepa Gospodja?" Mala me pastirica pogleda začudjeno, zatim, iza časa šutnje reče:"Oh gospodine, trebalo bi biti s neba, da se ponovi onaj smješak." - "Ne bi li ga mogla za me ponoviti? Ja sam nevjernik, ne vjerujem ni u tvoja ukazanja." - Lice se djevojčice smrkne:"Onda, gospodine, vi mislite, da sam ja lažljivka?" Bio sam razoružan. Ne, Bernardica nije bila lažljivka,i bio sam gotov kleknuti i pitati je oprоštenje. Medjutim ona nastavi:"Budući ste Vi grešnik, ponovit ću Vam smješak Svete Djevice." - Djevojčica se polako digne, sklopi ruke, te pokaza nebeski smješak, kakvog nisam nikada vidio na usnama smrtnika. Njezino je lice sjalo poput drhtavog svijetla. Još se je smješila, očiju dignutih k nebu. Ja sam stajao pred njom nepomičan, uvjeren, da sam vidio smješak Djevice na licu one,koja ju je gledala. Od tada nosim u dubini moje duše ovu božansku uspomenu."

O ovom nevjerniku možemo reći ono isto, što i o vojnicima i nebrojenim drugim ljudima, ono što je o sebi govorio i napisao dr.Dozous:"Credidi,quia vidi. Vjerovah jer vidjeh."

Ali Bernardica će ipak jednom prestati dolaziti k Špilji,ukazanja se ne će više ponavljati. Morat će do konca života davati svjedočanstvo za ono što je gledala i slušala. To kasnije više ne će biti svjedočanstvo njezina preobraženog lica, nego njezino trpljenje, ispunjeno živom vjerom i ufanjem, njezina strpljivost i poniznost, prožete ljubavlju. Nebeska je Gospodja spremala Bernardicu za taj teški zadatak. Tog joj je dana, za vrijeme 12.ukazanja, dne 28.veljače, dala neke prijateljske pouke, koje su se ticale samo nje, i koje nije nikad nikome saopćila. Isto je takve upute dobila i slijedećeg dana. Presveta je Djevica nastojala najprije usavršiti dušu svoje male odabranice. Ona, koja je došla s neba da obrati grešnike, htjela je, da bude što čišća od grijeha njezina Bernardica. Nebeska je Kraljica došla zvati sve vjernike na pokoru, ali je posebno htjela naučiti na pokoru nevinu djevojčicu. Htjela ju je ojačati, jer je znala, kakav će križ morati nositi. Ta sama joj je obećala: "Učinit ću te sretnom, ali ne na ovom svijetu..."

Za trinaestog se ukazanja, 1.ožujka, kod susreta Bernardice sa Gospodjom dogodilo nešto, preko čega ne možemo šutke prijeći, jer je sve u tim čudesnim dogadjajima za nas pouka i utjeha.

Neka pobožna žena iz Lurda, jedna švelja, zamolila je Bernardicu, da se za vrijeme ukazanja posluži njezinom krunicom, ali da joj je poslije vrati, tako da može imati na trajnu uspomenu predmet posvećen Marijinim pogledom. Bernardica je u svojoj bezazlenosti rado na to pristala. Nije ni pomislila, da bi zbog toga mogla imati kakvu neugodnost. Počela je dakle moliti s tudjom krunicom. Ali se nebeska Gospodja odmah uozbilji i reče:"Gdje ti je krunica?" - Bernardica

pokaza krunicu, koju je imala u ruci. Na to opet reče Gospodja:"Ti se varaš, to nije tvoja krunica." Odmah je Bernardica izvadila iz svoga džepa krunicu i pokazala je Gospodji, koja se odmah udobrovolji, a poslušna se djevojčica zanese, kako je to bivalo redovito.

Svi su prisutni ljudi budno pazili na svaku Bernardičinu kretnju. Odmah su shvatili, što se dogadja izmedju nje i Gospodje. Kao po nekoj zapovijedi, svi su oduševljeno digli svoje krunice prema mjestu gdje se Gospodja ukazivala. Htjeli su joj na taj način ugoditi, te je kao prisiliti,da preko njihovih krunica i na njih svrne svoj blagi pogled.

U svoj zgodi, kao da nas je Presv. Djevica htjela poučiti dvije stvari. Prva je, da točno i savjesno ispunjavamo sve uvjete, koje odredjuje sveta Crkva za dobivanje duhovnih dobara i milosti. U vrijeme, kad se je u Lurdu dogadjalo ovo što pripovijedamo, nije se moglo dobiti oprostenja podijeljena molitvi svete krunice, nego samo ako se je molilo na svoju vlastitu krunicu. Danas nije tako, jer je ukinut stari zakon, pa svatko može na svačiju krunicu moliti, i svatko dobiva iste milosti, samo ako moli zaista pobožno. - Kad Marija tako strogo pazi na propise Crkve Božje, nemojmo ni mi biti u tome nemarni. Vjerno pazimo na sve što odredjuje sveta Crkva u pitanjima bogoštovlja, te ponizno sve ispunimo!

Druga je pouka u tom, što Blažena Djevica stalno dolazi sa krunicom u ruci. Sama je doduše ne moli, već smo vidjeli zašto, ali ipak prebire medju svojim prstima sveto zrnje, a na "Slava Ocu" sagiba glavu, te ponavlja riječi hvale Presvetom Trojstvu.

Kad je krunica tako neraždvojiva od Marije, da je kao neka vrsta Njezinoga znaka i žezla, zar da je i mi ne častimo, osobito marljivom upotrebom? Prebirući žarko zrnje"(Verlaine), ponavljajući andjelov pozdrav i razmišljajući o velikim otajstvima našega spasenja - u nama raste sam Spasitelj. Radja se u nama i raste, te tako i mi postajemo Marijinom djecom. Ona Ga u nama radja, Ona Ga odgaja, Ona Ga dovodi do snažne dobi. Preko krunice kao da nam najjasnije govori:"Djeco moja, koju s mukom radjam, dok se moj sin Isus ne oblikuje u vama."

Da li ste to već doživjeli? - Ah,vjerujem,i ako niste možda uvijek toga svijesni, zar niste moleći radosna otajstva Marijine krunice doživjeli u svojoj duši čežnju vjekova za Spasiteljem? "Koga si, Djevice, po Duhu Svetomu začela." To je Onaj, za kojim su žudjeli Patrijarsi, u kojega su upirali prstom Proroci, zbog kojega je bio poučavan i kažnjavan jedan cijeli narod, kojega su očekivali svi narodi u svojim lutanjima, zabludama i zlima. On je središte povijesti, sve je "u Njemu i po Njemu". - Kako li i u nama takve misli bude želju za Njim! Padaj s neba, roso sveta... Nek se otvori zemlja i rodi Spasitelja svijetu, koji se nalazi u težim pogibeljima nego li pred 2.000 godina.

Zatim: Koga si, Djevice, nosila idući Elizabeti u pohode... Koga si,Djevice,rodila!...Oh svetih li misli, svetih li i čistih osjećaja, s Marijom i dobrim svetim Josipom, sa pastirima i andjelima klanjati se u duši Bogu, koji je postao čovjekom... - Zar nije u takvim časovima i naša duša obasjana

svijetlom s neba poput štalice, nisu li došli andjeli,niste li osjetili u duši nebeske glasove: Mir ljudima...!? Bog se je radjao u našoj duši. Čežnja, zahvalnost, klanjanje, molba, milost - sve je to činilo od nas djecu ponizne službenice Gospodnje.

Našli ste se kadgod i u tjelesnoj stisci i bijedi. Niste dobro učinili, ako se u takvim časovima niste mašili svoje krunice i zazvali u pomoć Djevicu. I onda, pogotovo, kad ste se našli u nekoj pogibelji duše, šteta je, ako nisu Vaši prsti stiskali zrnca krunice, a duša preko Marije dozivala Onoga, "koji se za nas krvlju znojio..." Koji je za nas propet bio..." Što nam može dati snage da podnesemo svaki križ i svaku napast, kao pogled na osramoćenog i krvavog Spasitelja? "Ljubio me je i predao sebe za mene" - zar da i ja ne podnesem nešto za njega i za sebe? Što bi me moglo odijeliti od Njegove ljubavi? Trpljenje, ili boli, ili napasti, ili čak smrt? Ništa; ni što jest, ni što je bilo, ni što će biti, ni što bi moglo biti! - Da, ako još ne znate, tada čujte: Ustrajno prebiranje svetih zrna, sudjelovanje sa Majkom Marijom u Muci Isusovoj učinit će, da ćete Ga tako zavoliti, da Ga zaista nikad ništa ne će moći istrgnuti iz vaših srdaca.... K Mariji dakle s krunicom u rukama!

Možda vas je drugi put grijeh mamio. U Vaše je srce stala prodirati naslada grijeha putem strasti: srdžbe, nečistoće, zavisti... Gospode, tko će izdržati?! - Tada, da li ste tada podigli oči? Da li je pred Vama zasjala Djevica obasjana zorom Uskrsnuća, slavljem Uznesenja, triumfom krunjenja? Što ne bismo dali, što ne bismo podnijeli, i žrtvovali, da bismo je mogli jednoga dana izbliza gledati, bez straha roniti u čistoću Njezinih očiju, uživati u blizini Njezinog prečistog i presvetog tijela?! Da, tome se nadamo sa svom poniznošću, uzdajući se u milosrdje Gospodinovo i pomoć same Marije, da će doći i taj dan, da će doći i za nas, i da ćemo tada, kad se nadjemo okupljeni oko Nje, - sva Njezina djeca, ponovno je okruniti u slavlju vječnosti za Kraljicu novog Jeruzalema, novog neba i nove zemlje...

Krunicu dakle u ruke! Neka nas stalno prati, neka nam postane potrebna kao kruh svagdašnji. Kao Bernardica u Lurdu, kao ono mnoštvo svijeta za trinaestog ukazanja, kao uvijek sve veće mase do danas, - i mi pružimo prema Mariji ruke! Ali u rukama krunica! Evo je, Marijo, u našim rukama, kao i u našim dušama. Pogledaj na nas preko ovog tebi tako dragog svetog predmeta, kao što si gledala na svoju Bernardicu. Naša je krunica Tvoja krunica. Ona je znak, da smo mi Tvoji, a Ti naša. Mi Tvoja djeca; Ti naša Majka!

Naša Gospo Lurdska, Kraljice svete krunice, moli za nas!

Šesnaesti dan:

BERNARDICA KOD KUĆE

Za malo vremena postala je Bernardica slavna. Već su sa svih strana započele navale na kuću Soubirous. I to će navaljivanje ljudi biti jedno od njezinih doživotnih mučeništava. Blažena Djevica će održati svoje obećanje: "Učinit ću te sretnom, ali ne na ovome svijetu."

Pogledajmo danas, kako je Marija vodila Bernardicu, kako ju je odgajala za drugu sreću, kako ju je spremala za drugu ljubav i druga bogatstva, kakva se mogu dobiti samo na drugom svijetu. Promotrit ćemo Bernardicu kod kuće, gdje se je odvijao najveći dio njezina života. Razgovarajući u kratkotrajnim zanosima i ukazanjima sa Presvetom Djevicom, već nam je donijela toliko poruka i dala toliko pouka. A svojim nam svakodnevnim životom pokazuje, kako moramo u dnevnim poslovima, kad nas ostavi žar molitve, štovati Boga i Njegovu svetu Majku. To nije štovanje riječima i osjećajima, nego djelima i životom. Bernardičin je život dokaz njezine iskrenosti, i istinitosti onoga, za što je tako odlučno svjedočila.

Najviše ćemo se zaustaviti na već nam poznatoj činjenici: Siromaštvu obitelji Soubirous, dakle i Bernardice. Nekoristoljubivost cijele obitelji najteže optužuje sve one, koji su pokušali dogadjaje kod Masabjelske Špilje protumačiti kao nečiju prevaru i makinacije. A još i danas tuče sve one, koji govore, kako Lurd nije ništa drugo, nego spretno izmišljena i namještena prijevara, kojom se materijalno iskorištava lakovjerne ljude.

Već u vrijeme, kad su se odvijali dogadjaji, koje upravo ovih dana pripovijedamo, dolazili su ljudi hrpimice u stan obitelji Soubirous, slavnu lurdsku "tamnicu". Ne zaboravimo, da je tada u ovoj obitelji u pravom smislu riječi falilo kruha: Često se je dogodilo, da su ga djeca uzalud tražila od svoje majke.

Mnogi su posjetioci siromašne kuće bili ganuti, kad su vidjeli blijeda lica djece. Iz njih se je zrcalila krajnja bijeda. Tada su ljudi velikodušno otvarali svoje novčarke, ali su ih uvijek morali opet brzo zatvoriti. Nikakve molbe nisu mogle svladati nepokolebivi otpor toga ponosnoga siromaštva.

Što je zapravo bilo po srijedi? Zar samo ponos? Ili možda i tajno naredjenje Blažene Djevice Bernardici? Ali nije samo Bernardica bila takouporna u odbijanju darova: jednako odlučnu nekoristoljubivost pokazivali su svi članovi obitelji, a Bernardica nije nikome odala tajne upute, što joj ih je dala Gospodja. Ipak možemo slobodno reći, da je preko nje i njezinog primjera Presveta Djevica djelovala na njezine roditelje, braću i sestre. Vladarica je neba znala, da će se naći ljudi dovoljno zli, da Njezina ukazanja protumače po svojim načelima: sebičnosti i koristoljublja. Kao da je odmah u početku htjela svima zatvoriti usta i pokazati im, da nemaju pravo.

Imućni seljaci iz okolice dolazili su k Špilji ukazanja s velikim košarama punim po izbor jela. To su htjeli

dati kao milodar Mariji, pomažući sirotu djevojčicu,kojoj se je bila objavila. Ali su ih uvijek vidjeli kako se vraćaju kući sa jednako teškim košarama, zaprepašteni od čudjenja, što tako bijedna obitelj, koja ništa nema;uporno odbija obilje, koje joj se samo nudi.
Evo dvije crtice, dva mala dogadjaja, koji će nam pokazati, kako su se članovi obitelji Soubirous vladali prema ponudjenom ili darovanom novcu. Doduše, to je bilo kasnije, kad su dogadjaji odmakli mnogo dalje, nego što smo mi do sada došli sa pripovijedanjem, ali to im samo daje jaču dokaznu snagu: Ne samo u početku, nego ni kasnije nije ni Bernardica niti itko od njezinih primio ni soua od nebrojenih posjetilaca. A pustu je neimaštinu pratila i bolest,tako da je bijeda obitelji Soubirous bila zaista crna.

Jednog su dana došla nekakva gospoda i poslala malog Bernardičinog brata Ivana, da im donese vode iz čudotvornog vrela. Dijete otrča, učini im uslugu, i donese vode,a stranci mu dadoše dva franka. Ivica ih zatakao u džepić, pa možda na njih i zaboravio. Ali jao! Bernardica, najstarija i već pomoćnica svojoj majci, uze odijelo da ga očetka, pa nadje u njemu onaj primljeni novac. Kao munja skoči ona malom bratu, prilijepi mu dvije vruće pljuske, desno i lijevo, a tada morade jadni dječak odnijeti ona dva nesretna franka u svratište, gdje su stranci bili odsjeli, te im vratiti novac. A nije ga dobio badava, nego ga je bio, konačno, i zaslužio.

Jednom je drugom zgodom bio došao k Soubirous-ovima neki stranac. Za sve se je zanimao, o svem je ispitivao Bernardicu i čestitao na velikoj sreći, koju je bila dobila. Kad je vidio kakvim je siromaštvom okružena, sažali mu se pa reče:"Ja sam bogat, pa mi dopustite, da vam pomognem u vašoj bijedi." Na to stavi na stol kesu sa novcem i pokaza zlato, kojim je bila napunjena. Na to Bernardica uvrijedjena pocrveni i reče:"Gospodine, ja to ne ću primiti. Izvolite uzeti natrag." - "Ali, drago dijete, nastavi ovaj, nije to za Vas, to je za Vaše roditelje, koji su jako siromašni." - Tada se javi Franjo, Bernardičin otac:"Ne, ni mi ni Bernardica ne ćemo uzeti ništa. Izvolite vi zadržati svoje zlato za sebe." - Nepoznati je čovjek bio očito uvrijedjen, uzeo je svoj novac i otišao. Ali radije da se netko i uvrijedi, nego li primiti novac! Neka se ljudi vrijedjaju, ali nikad ne će nitko moći prigovoriti, da je Bernardica govorila iz želje za bilo kakvim materijalnim dobitkom.

I još jedna zgoda, koja se zbila u kući gospodina Estrada. Neka je strana gospodja, vrlo istaknuta, bila došla da vidi Bernardicu. Na rastanku je srdačno zagrli, te joj potajno utisne u njezinu siromašnu pregaču zamotak novca. Djevojčica odskoči, kao da se dotakla žive vatre. Zamotak je pao na tlo. Odmah ga digne, malo posramljena zbog svoga naglog skoka, i ispričavajući se preda dobronamjernoj gospodji. Nikakve je molbe nisu mogle skloniti da novac primi natrag.

Ne zaboravimo: U obitelji Soubirous nije bilo svaki dan dosta kruha, da se utaži glad osam osoba. To se je dogadjalo još češće, od kad su zaredala ukazanja, jer je otac obitelji bio spriječen u redovitom poslu, a posao je majke bio nemoguć. Ta nikad nije manjkalo posjetilaca i

znatiželjnika, koji su uvijek htjeli ili nešto vidjeti,ili nešto pitati. Svi su oni vidjeli siromaštvo i bijedu te obitelji. Zato se svih živo doimalo ono posvemašnje, ustrajno i uporno odbijanje i preziranje novca i darova.

Jednom je slučaju odbijanja novca od strane Bernardice bio svjedok i župnik Peyramale. Bilo je to na dan uoči prve Pričesti Bernardičine. Neka bogata gospodja na prolasku kroz Lurd svakako ju je htjela vidjeti. To joj je pošlo za rukom tek u večer spomenutog dana. Evo kako je taj dogadjaj zabilježio i sudio g.župnik:"Sinoć poslije večernje u bolnici strana je gospodja vidjela Bernardicu, te na svaki način nastojala, da djevojčica od nje uzme novaca. Bernardica je svaki put odbila ovu ponudu, kao uvrijedjena u svom dostojanstvu. - U moralnom pogledu upravo je vanredna pojava vidjeti, gdje ovo siromašno i priprosto djevojče, koje često nema ni kruha, s tolikim dostojanstvom odbija ponudjene darove."

Tako je pisao župnik Peyramale svom biskupu u Tarbes (Tarb). A dr.Dozous nakon što je dugo promatrao ustrajnost Bernardice i njezinih u dragovoljnom siromaštvu, napisao je ove oduševljene i ganutljive riječi:"Ponizna i skromna djevojčice, lišena dobara zemaljskih, dozvoli čovjeku,koji je imao sreću, da se brine za tvoje zdravlje, koje se za čas poremetilo, dozvoli mu, da govori o tvom siromaštvu.

Trebalo ti je samo posegnuti rukom za blagom, kojim su te htjeli obdariti, i postala bi u našoj sredini bogata zlatom, koje se blistalo pred tvojim očima, a da ih nije moglo zablještiti. Dozvoli mi, da ovdje kažem svima, koji su te toliko oklevetali, i da im pripovijedim čemu sam toliko puta bio svjedokom. Ti si bila siromašna, pa se nisi htjela oslobiditi svoga siromaštva, nisi htjela primiti svakovrsnih darova, koje su ti kao za okladu nudile dobre duše, što su dohrlile na mjesto gdje si molila."

Što bismo mi kazali na ovo? Ali još prije, što biste kazali vi, kojih nema ovdje, koji u svim pojavama vjere vidite zaglupljivanje, koji kažete za crkve, da su trgovine, a za sva svetišta, da su dobro uredjena poduzeća, u kojima lukavi ljudi prazne džepove svojih naivnih bližnjih? Vi što i na Lurd tako gledate i tako ga tumačite? - Nemojte sve mjeriti niskim interesima, što vladaju vašim dušama i vašim životom. Ima i drugih interesa - osim novca! Ima i drugih koristi - osim materijalnog bogatstva! Ima i drugih vrijednosti - osim tjelesnog blagostanja! Osobito vama - Bernardica je živi dokaz. Njezino je siromaštvo takvo, da vas mora dovesti do istine, ako imate samo iskru dobre volje.

Ali ni mi, koji se okupljamo oko Marijinih oltara ne ostanimo ravnodušni prema svjedočanstvu siromašnog života male Bernardice. Zar nismo kadgod i mi sami krivi, da ljudi bez vjere i zle volje tumače našu pobožnost kao neuspjelu trgovinu? Ta vide vjernike, koji neprestano kleče oko oltara i mole po crkvama za svoje zdravlje i imanje, blago i pčele i posao... Ne, nije zlo moliti i za sve to. Isus hoće, da molimo Oca i za kruh svagdašnji. Ali ne zaboravimo ono,što smo već govorili o molitvi (osmi dan). Molitva nije samo prošnja, nego također i poklon, zahvala i zadovoljština. Kad se molimo za bilo što tjelesno i vremenito, sjetimo se Bernardice. Sjetimo se, kako i Marija s njom postupa:Učinit

ću te sretnom, ali ne na ovom svijetu.

I ovdje moramo reći: Majka nas Marija upućuje na Evanđjelje. Ona nam pokazuje ono, što je davno činio i učio Njezin Sin. On nije došao da nam dade raj na zemlji. Nije došao, da nas učini ovdje bogatima i sretnima. Došao je da nam pokaže i dade blago vječne sreće, neizmjerno blago vječnog života. To nam On nudi, to nam obećaje, tome On vodi sve koje ljubi.

Tako i Marija. Svoju je Bernardicu povela putem siromaštva i odricanja k sreći, ali ne sreći ovoga svijeta, već drugoga. - Molimo je, neka i nas tako povede. Makar kroz siromaštvo, makar kroz trpljenje. Ne, nije Bernardica zaslužila nebo time, što je gledala nebesku Gospodju: zatvorena, šutljiva, pomalo tvrdoglava djevojčica morala je odmah krenuti putem odricanja, siromaštva, žrtve i poniženja. - To je i za nas jedini put: Kraljevski put svetoga križa. Ne će ući u kraljevstvo nebesko koji govori: Gospodine, Gospodine... a ni onaj, koji prebire na stotine Zdravomarija dnevno, ako ne vrši volju Očevu. Pa i onda, kad je ona gorka i kad je teška!

Naša Gospo Lurdska, Kraljice ispovjedalaca, moli za nas!

Sedamnaesti dan:

PITANJE PROCESIJE

Dne 2. ožuja Bernardica je bila došla k Špilji u društvu svoje tetke Bazilije. Kao i prijašnjih dana u slatkom je zanosu molila sa Gospodjom i s Njom razgovarala. A kad je ukazanje svršilo, otišla je kući. Bila je neobično snuždena. Kad ju je njezina tetka upitala za razlog, reče, da je od Gospodje dobila nalog, da opet podje k župniku, te je zamoli, da je onamo otprati. Tetka je pristala, i ako nerado, poznavajući bojažljivost svoje nećakinje i strogost župnika Peyramala.

Od prvog Bernardičinog posjeta župniku stvari su bile napredovale. Prije tek neznatno vrelo, sada je bilo prilično naraslo, a ozdravljenje radnika Bourietta nije bilo jedino. Čudesna ozdravljenja nisu bila sve. Već su bila narasla i hodočašća, te su zajedno sa pobožnošću oko Špilje bila čudo za sebe.

Župniku Peyramalu moramo čestitati na njegovom dosadašnjem držanju. On je bio i previše iskusan, a da bi tako lako povjerovao oduševljenom svijetu, koji se lako zanese. Bio je potpuno svijestan svoje velike odgovornosti. Znao je kakvu bi štetu mogao trpjeti ugled vjere, osobito u njegovoj župi, kad bi stvar uzeo na laku ruku. Njegovo je povučeno držanje koristilo lurdskoj istini, kao i nestrpljiva užurbanost nevjernika. Bog je bio učinio vrlo dobar izbor onoga, koji ga je imao zastupati.

Kako je Gospodja primila na znanje prvi župnikov odgovor, nije nam poznato; jer Bernardica nije o tome ništa kazala. Ali je zato ona vrlo dobro znala, kako će je primiti, kad mu donese i drugu poruku, koju mu je morala odnijeti. Ona je govorila sasvim iskreno:"Ma da je jako dobar, ipak ga se više bojim nego žandara." Ta u ušima joj je zvonio njegov snažni glas i oštre riječi:"Ti lažeš! Ništa ti nisi vidjela!" I one druge:"Kažu mi, da si jela travu kao životinje." Nije stoga čudo, da je svaki posjet župniku za Bernardicu bio nova muka. Ipak se je uputila zajedno sa svojom tetkom Bazilijom Casterot.

Župnik ih je primio hladno i oprezno. "Dakle, reče djevojčici, što si mi došla poručiti? Je li ti Gospodja što kazala?" - "Da, gospodine župniče. Ona mi je naložila, da Vam ponovo kažem, da Ona želi, da joj se na Masabjelskoj hridi sagradi jedna kapela, i k tomu je još dodala: Hoću, da se ovamo dolazi u procesiji." - Na te se je riječi g.Peyramale naljutio:"Kćeri moja, kraj svih tvojih pripovijesti; još je samo to trebalo. Ili ti lažeš, ili je Gospodja, koja te šalje samo prividno ona za koju želi da je smatramo. Ona traži procesiju, a zašto? Svakako zato, da se ljudi, koji su izgubili vjeru nasmiju i narugaju. Zamka ne će upaliti. Ti joj kaži, da slabo pozna crkvene propise. Kad bi ona bila zaista onom, što se pravi da jest, svakako bi znala, da ja sam po sebi ne mogu što takvo poduzeti. Ona bi te bila morala poslati biskupu u Tarbes, a ne meni." - "Ali, g.župniče, reče bojažljivo Bernardica, Gospodja nije kazala, da se odmah sada ide procesijom k Špilji, nego je jednostavno rekla: Ja hoću, da se dolazi ovamo u procesiji. I, ako sam dobro razumjela, Ona je govorila o budućnosti, ne o sadašnjosti." - U tim je riječima župnik vidio Bernardičinu sposobnost da se izvuče iz škripca i pričini mu se, da ima još jedan razlog više da bude na oprezu. Možda Bernardica, na oko prostodušna, igra ulogu, koju su joj drugi podmetnuli. Pod takvim utiscima nije mogao misliti, da se ispunja Isusovo obećanje, dano učenicima:"Kad vas dovedu pred poglavarstva i vlasti, ne brinite se, kako ćete se braniti ili što ćete reći, jer će vas Duh Sveti naučiti u onaj čas, što treba da kažete."(Lk 12:11-12). Zato je pustio maha svojoj sumnji i svojemu glasu.

Upravo je Bazilija Casterot sačuvala o tom posjetu nemilu uspomenu:"Drhtale smo slušajući g.župnika...Odlazio je i dolazio vičući...Bilo ga je strašno vidjeti. Mi smo postale sitne kao dva zrna prosa." - Na koncu je zaključio ovako: "Eto, već je vrijeme, da svemu tome učinimo kraj. Ti kaži svojoj Gospodji, da sa lurdskim župnikom treba govoriti čisto i bistro. Ona hoće imati jednu kapelu; hoće, da joj dolazimo u procesiji. A tko je Ona da ima pravo na časti, koje zahtijeva? Kako joj je ime? Odakle je? - Hajde da i to uredimo. Rekla si mi, da se pokazuje na grmu divlje ruže. Pa dobro! Zamoli je u moje ime, da jednog od ovih dana u veljači pred očima naroda, koji bude sakupljen oko Špilje, učini da u čas procvate taj ružin grm. Kad mi javiš da se to čudo dogodilo, ja ću vjerovati tvojim riječima, i obećajem ti, da ću ja sam poći s tobom k Špilji."

Nakon tih riječi otpustio je Bernardicu i njezinu tetku. One su ga ponizno pozdravile i otišle kući.

Iz ovoga što smo upravo ispripovijedali vidimo, da je izvrsni dušobrižnik ipak malko pretjerao. Htio je vidjeti znakove i pravo je imao. On će ih vidjeti i većih nego što je tada mogao zamisliti, i to u velikom broju. Dapače će i sam na sebi doživjeti i osjetiti dobrotvornu i moćnu ruku, jer će i sam biti izliječen od bolesti, koja mu je priječila da ne može slobodno pjevati i propovijedati. I nakon dugog pješačenja do jedne udaljene kapele ne će osjećati smetnje, koje su ga dugo vremena mučile. Za tu će milost biti do kraja života zahvalan Blaženoj Djevici. - Ali nebu ne može zapovijedati nitko. Nitko ne može Bogu davati naloge, kako da se nešto dogodi ni kada. Pa ni gospodin župnik!

Ipak je i sada lurdski župnik pokazao da ozbiljno shvaća stvari, još ozbiljnije nego onda kad mu je Bernardica donijela prvu poruku. Onda je pisao svom biskupu, a sada je sam pošao u Tarbes, da izvijesti svoga nadpastira i da od njega čuje, kako ima u buduće postupati.

Tada je na biskupskoj stolici u Tarbes-u sjedio Mgr. Laurence (Lorans), poznat po cijeloj Francuskoj kao mudar i učen čovjek, a nadasve kao čovjek čista i odlučna značaja. Kao za župnika, tako se je Providnost pobrinula i za biskupa, koji će biti dorastao izvanrednim dogadjajima.

Biskup je vrlo dobro znao svoju dužnost. Znao je prije svega, što mora misliti o privatnim ukazanjima i objavama. Premda je moguće, da se u vidjenjima prevare i najpoštenije i najsvetije osobe, ipak imade objava i ukazanja, koje su tako zajamčene, da se o njima ne može sumnjati, ako se ne želi posumnjati u samu moć i sposobnost ljudske spoznaje. Imamo najprije objave i ukazanja, o kojima nam govori Sveto Pismo. Na pr.: Ukazanje Gospodnje Mojsiji u gorućem grmu (Izl 3). - Glas kojim je Gospodin pozvao Samuela; Ukazanje arhandjela Rafaela Tobiji i njegovima; vidjenja proroka Danijela - i mnogo drugih sličnih pojava u Starom Zavjetu. - A u Novom Zavjetu ukazanje arhandjela Gabrijela Djevici Mariji; preobraženje Gospodinovo, u kojem su Apostoli vidjeli i Iliju i Mojsija itd. To znači, da nisu svi, koji su imali vidjenja i doživjeli ukazanja duševno neuravnoteženi i živčano bolesni. Ta i Isus i Njegova Presveta Majka imali su vidjenja!

Jest, ova sigurna ukazanja i zajamčene objave nama su od velike koristi. Bez njih ne možemo zamisliti svoju vjeru. Bog je Emanuel, tj. Bog s nama, s ljudima, koji nismo samo duh, nego imamo i tijelo, osjećaje, fantaziju, koji gledamo, čujemo i pipamo. Da nas spasi Bog nije upotrijebio neki duhovni način, nego se je utjelovio, postao je čovjek od krvi i mesa. Ovo nam je približavanje Božje u ljudskom liku tako živo istaknuo sveti Ivan u riječima, koje su nam već poznate: "Što bijaše iz početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojima, što razmotrismo i ruke naše opipaše o riječi života... javljamo i vama."(1 Iv 1:1-3).

Nadalje, Krist je ustanovio vidljivu Crkvu, dao nam je sakramente, vidljive znakove nevidljive milosti. Ukazanja potječu iz istoga vrela dobrote Božje, kojom On prilazi ljudima: Time što ponekad na vidljiv način zatraži od nas ono što uvijek moramo vjerovati i činiti, pomaže našu mlaku vjeru i slabu volju. Istina je, da se je Krist utjelovio u vrlo

čednim okolnostima, a ipak su andjeli navijestili Njegovo rođenje, a Mudrace je s Istoka dovela k Njemu čudesna zvijezda. Otkupljenje na križu bilo je jedno od nebrojenih razapinjanja onoga vremena, a ipak kod smrti Isusove "tama je bila po svoj zemlji do ure devete. Pomrčalo je sunce,zastor se hrama razderao po sredini, ustali su iz svojih grobova mnogi mrtvaci." Poslije uskrsnuća Krist nije obilazio Palestinom u triumfalnoj povorci, a ipak je došao učenicima, "kad su vrata bila zatvorena". I konačno, "dok su Ga gledali uze se na nebo i sjajni Ga oblak zakloni ispred njihovih očiju". Apostoli su propovijedali, istina, život sakriven sa Kristom u Bogu, ali su činili i čudesa, kojih nikad poslije nije nestalo iz Crkve Božje. - Tako Bog, premda je po svojoj naravi nevidljiv, svojim vidljivim pojavama na različit način pomaže našu vjeru.

Tokom mnogostoljetnog života Crkve Bog je takodjer mnogo puta na vidljiv način dolazio u pomoć vjernicima.Bilo je objava, koje su ne samo oživljavale vjeru i ljubav pojedinih osoba, onih kojima su bile dane, nego su utjecale na život cijele Crkve. Istina je, nikakva objava ni ukazanje poslije smrti zadnjeg Apostola ne pripada javnoj objavi, nego su sve privatne. One su izravno namijenjene nekoj osobi, dok neizravno koriste cijeloj Crkvi. "Može se naime dogoditi, da se preko njih potaknu pastiri Crkve, da marljivije ispituju izvore javne objave, da se dublje zamisle u ono, što je potrebno i korisno vjernom puku." Ako stoga Učiteljstvo Crkve izda koji dekret ili odluku, njihov se sadržaj uvijek temelji na javnoj objavi ili na razboritosti, a privatna objava će biti ipak njihov neposredni uzrok i povod. Sjetimo se iz prošlosti, kako je na pr. uvedena u Crkvi pobožnost Presv.Srcu Isusovu. Ta je pobožnost službeno uvedena u Crkvi i od nje priznata tek nakon ukazanja svetoj Margariti Mariji. Nauku o samoj ovoj pobožnosti Crkva nije crpila iz ukazanja i vidjenja sv.Margarite Marije, nego iz neprijepornih istina o Utjelovljenju i sjedinjenju božanske i ljudske naravi u osobi Isusa Krista. Ipak ostaje istina, da je tek nakon ukazanja poniznoj redovnici pobožnost Presvetom Srcu bila od Crkve prihvaćena i proširena po svemu svijetu.

Tako će biti i sa ukazanjima Blažene Djevice u Lurdu. Crkva ih ne će nikada priznati kao javnu objavu, dapače, što se tiče samih vidjenja Bernardice, reći će: Nec approbatae, nec repprobatae; niti ih odobrava niti zabacuje.Ali će lurdska ukazanja i Bernardičina vidjenja biti povod, da Crkva pojača štovanje Djevice, da ga širi u puku, osobito štovanje Bezgrešnoga Začeća. Dok se Crkva na to odluči, proći će dosta vremena. Nad dogadjajima će bdjeti ne samo mudar i razborit čovjek, nego jedan od onih, koje je Duh Sveti postavio da vladaju Crkvom Božjom. On će dugo šutjeti, razmišljati, moliti i gledati. Zato je naložio župniku Peyramalu neka ga danomice obaviještava o svemu, što se dogadja kod Špilje.

Sada treba biti na oprezu. A kad bude sve ispitano, dobro vagnuto i utvrdjeno od nepristranih, poštenih i učenih ljudi - on će donijeti odluku. Ne će tražiti, da se dogadjaji prihvate božanskom vjerom, kao oni objavljeni u Svetom Pismu ili Predaji, ali će iznijeti takve razloge ljudske

vjerodostojnosti, da će ga čuti milijuni širom svijeta i pokrenuti se u svojoj pobožnosti. Sagradit će se ne kapela, nego veličanstvene bazilike, ići će u procesijama nebrojena hodočašća. Kome ne bude moguće tijelom, ići će onamo u duhu, kao evo mi sada. I svi će dobivati milosti.

Ali još nije bio došao čas za to. Ne osudjujmo župnika Peyramala, nego zahvalimo Bogu, što je svoju Crkvu snabdjeo takvom mudrošću i oprezom u svemu što se odnosi na spas duša.

Naša Gospo Lurdska, Djevice premudra, moli za nas!

Osamnaesti dan:

VELIKO IŠČEKIVANJE

U srijedu 3.ožujka ljudi su ponovo bili razočarani: Ukazanja nije bilo. Ipak to nije umanjilo napetost, kojom su svi čekali sutrašnji dan.

4.ožujka bio je zadnji od onih 15 dana, za koje je Gospodja molila Bernardicu, da dolazi k Špilji. Bio je tog dana četvrtak. U opće pada u oči, da su svi važniji dogadjaji kod lurdskih ukazanja bili baš četvrtkom: Gospodja se je prvi put ukazala baš u četvrtak; istog je dana zatražila od Bernardice da joj dolazi kroz 15 dana; a tjedan dana nakon toga (treći četvrtak) poteklo je pod Bernardičinim prstima čudotvorno vrelo. I ovaj toliko očekivani dan (4.III.) bio je eto četvrtak, a to će biti napokon i onaj dan, kad se Gospodja dostoji reći svoje Ime.

Općenito se držalo, da će ovo ukazanje biti posljednje, a mnogi su se nadali, da će se dogoditi nešto neobično, ili da će Gospodja reći tko je. Već dan prije tj. 3.III. nastala je prava seoba prema Lurdu. Po svim putevima i po svim stazama stizali su ljudi na sve moguće načine: pješice i na konjima, u kočijama svake vrste i u seljačkim kolima. Sve su gostionice u gradu bile pretrpane, sav je gradić bio pun stranaca. Teškom se je mukom moglo naći prenoćište. Promet nije prestao cijelu noć. Dolazili su ljudi iz cijele južne Francuske i sjeverne Španjolske.

Svi su bili uzbudjeni u najvećoj mjeri. Mora se priznati, da su tome najviše pridonijele bezbožne novine. One su dignule najbučniju galamu. Što? Ukazanja? Zanosi? Čuda? - Što još ne? Jesmo li usred XIX. stoljeća ili nismo? Znanost je tako lijepo dokazala da takvih stvari nema niti može biti, osim u glavama zanesenjaka i lakovjerne svjetine. Sve su novine pisale u takvom tonu i pridonijele, da je uzbudjenje puka naraslo do pogibeljne visine. - A što će biti ako se ipak nešto dogodi? Ako se pokažu još novi slučajevi čudesa, ako nadnaravno prodre u ovaj svijet u još nevidjenim razmjerima, te bjelodano pokaže, da su se prevarili i bili zlonamjerni svi, koji su govorili o smiješnim djetinjarijama?

Odmah je u početku njihova reklama urodila protivnim plodovima, nego što su očekivali gg.urednici i novinari. Kasnije su postali mudriji, pa su se počeli boriti novim oružjem: šutnjom. Sve je njihovo vladanje sadržano u onom "Lavedan"-a, novina tzv. slobodnih mislilaca, kako su si u ono doba voljeli stavljati natpis neprijatelji Vjere.Jer taj listić nije mogao nikako pobiti dogadjaje oko Masabjelske Špilje, počeo je mudro šutjeti, tako da je netko pravo rekao, da bi čovjek mogao vjerovati, da su te novine izlazile na nekoj drugoj strani svijeta, a ne u samom Lurdu.

Toliko očekivani dan napokon je počeo svitati. Mnoštvo je već za rana jutra ispunilo sav prostor pred Špiljom i oko nje, na obalama Gave i na blizoj sjenokoši.Ljudi su se bili popeli na stabla i na sve izbočine po strmim stijenama pećine. Dokle je oko sezalo vidjelo se glavu do glave. Ta je masa svijeta naličila na uzburkano i bučno more, ali nije bilo nikakvog nereda. Kao da su svi bili svijesni, da stoje na posvećenom mjestu. Računa se, da je tada bilo oko Špilje sakupljeno oko 20.000 ljudi.

Općinsko je vijeće bilo predvidjelo takvu navalu, pa je dan prije poduzelo sve mjere opreza. U Lurd su došle iz okolice tri čete žandara, osim toga bili su dovedeni i svi slobodni vojnici iz tvrdjave. Već od rana jutra bili su oni u paradnim odijelima i pod oružjem, smješteni duž puta kojim je imala proći Bernardica. Žandari su obilazili gradom pješice ili na konjima, dok je odred domaćih žandara stajao kao kakva počasna četa pod samim svodom pećine. Bili su prisutni i svi nosioci vlasti u Lurdu: Načelnik sa općinskim savjetnicima, carski prokurator i policijski komesar, svi svečano odjeveni, stegnuti službenim pojasom. Njihova se prisutnost nije nikako mogla pripisati kakvoj naklonosti ili pobožnosti... Ali eto, tog je dana sve uvećavalo sjaj, pa i sami neprijatelji ukazanja.

Videći sve te sjajne pripreme, bilo bi se moglo misliti, da se sprema doček nekom slavnom čovjeku, princu ili ministru. To je bila istina: Dolazila je sama Kraljica neba, da se razgovori sa svojom malom pouzdanicom, kneginjom u službi gospodje siromaštine.

I priroda kao da je sa svoje strane htjela pridonijeti sjaju toga dana. Sunce je divno zablistalo iznad visokih pirenejskih vrhunaca, te čarobno obasjalo šarene narodne nošnje i svakojake marame i pokrivala na glavama ženskoga svijeta. Takvo se što nikad prije nije vidjelo u onim stranama, ali u buduće nikad ne će prestati dirljivi i veličanstveni prizori na obalama bistre Gave.

Napokon prodje šapat mnoštvom, koje je već počelo biti nestrpljivo:"Dolazi, dolazi!" Bio je to kao drhtaj poštovanja. Sve su se oči okrenule prema onoj strani, odakle je imala doći Bernardica, glave se otkrivale a ruke sklapale.

Eto Bernardice sa svojom majkom. Obadvije su odjevene u skromno blagdansko odijelo, sa bijelom kapicom na glavi. Pred njima idu dva žandara sa izvučenim sabljama u ruci,te im krče put. Ni sav onaj sjaj, ni sav onaj narod, koji je gleda sa poštovanjem, te joj se na prolasku klanja, ne uznemiruje ni za čas Bernardicu. Na nju sve to tako malo djeluje, kao da ništa ne vidi. Srce joj je i misao kod One, koja joj dolazi u pohode, i koju očekuje. Najednom se

zaustavi. Na putu kojim je imala proći stajala je jedna slijepa djevojčica i plakala. Bernardica je ganuto primi za ruke i nježno zagrli. Zatim nastavi svoj put. Bilo je sedam sati i četvrt; kad je došla na običajno mjesto. Odmah klekne i tako se pobožno prekriži, da je njezina pobožnost za tren prešla na sav narod; i počne moliti krunicu.

Nekoliko časaka zatim počelo je vidjenje. Prisutni su to vidjeli po promijenjenom licu Bernardice. Nad dirljivim je prizorom lebdio mir, više nebeski nego zemaljski. Dok je Bernardica molila, molila su s njom i srca prisutnih. Vidjelo se kako sluša i odgovara, ali se nije ništa moglo uhvatiti od tog nadzemaljskog razgovora. Prisutni su vidjeli i to, kako joj se lice za čas ražalostilo i kako su ga okvasile suze. Ali je to trajalo samo vrlo kratko i njezino je lice opet odsijevalo.

Po prilici poslije jednog sata preobraženo lice djevojčice opet zadobije naravni izgled, a to je bio konac ukazanja. Bernardica je opet izgledala jednostavno, obično i siromašno dijete. Digla se i otišla.

Žandari, njezina tjelesna straža, i sami duboko dirnuti, išli su pred njom, ali je sada njihova služba bila više izraz počasti. Dok je Bernardica prolazila, narod joj je gromko klicao. Svatko joj se htio približiti i dirnuti je, tako da su je vojnici morali potpuno ograditi, da ne bude zgnječena. Ipak je jedna skupina žena, već u gradu, uspjela pretrgnuti živu ogradu, koja ju je štitila. Dočepale se djevojčice, te je obasule poljupcima.

Čudnovata je stvar, kako sve to slavlje nije ni malo smelo Bernardicu, niti je što oduzelo od njezine ljubezne jednostavnosti. Ona je znala vrlo dobro, kome ide sva ta slava i počasti. K tome je njezino srce bilo pod neposrednim i neprestanim dojmom One, koja joj je s neba dolazila u pohode. I njezina duša kao da je sišla s neba, kako dakle da mari za časti ove zemlje? Nikad se nije oholost ni u jednom obliku primila učenice ponizne nebeske Djevice.

Poslije ukazanja nije Bernardica dala nikakvu poruku. Nije rekla što je razgovarala sa Gospodjom. A onaj je silni narod u svom zanosu više očekivao. Neki su bili sigurni, da će se nebeska Gospodja posve otkriti, jer se do sada nije još pravo znalo njezino ime, nego ga se tek moglo naslućivati. Nije se dogodilo ni čudo, što ga je zahtijevao gosp. župnik, da naime u to zimsko doba pred očima svijeta procvjeta divlja ruža.

I vi, dragi moji slušatelji, koji ste duhom pratili dogadjaje onog već dalekog dana, osobito one priprave uoči petnaestog ukazanja, ono sakupljanje naroda, - možda ste malko razočarani. Možda Vam se čini, da je to ipak bio najzgodniji čas da Gospodja reče što ima reći, da kaže svoje ime.

Ali dobri Bog ima svoj način postupanja, koji nije uvijek u skladu s našom mudrošću, osobito s našom željom za bučnim manifestacijama i propagandom. Sjetimo se velikog dogadjaja i djela našega spasenja, na koja nas Lurd upućuje. Kad promotrimo sve zajedno, ipak je u cijelom Novom Zavjetu malo toga, što privlači ljudsku pažnju. Bog je došao na ovaj svijet u ljudskom tijelu "dok je sve obuzimala duboka tišina".

Andjeli su se,doduše, javili, ali je njihovo pjevanje čula tek mala skupina pastira. A zvijezda je Božjoj kolijevci dovela tek nekoliko Mudraca s Istoka. - Naše otkupljenje po križu bilo, po svom vanjskom izgledu, izvršenje jedne smrtne kazne razapinjanjem, kakvih je tada bilo mnogo. Gledajući potres zemlje i što se je dogadjalo na Kalvariji, samo je satnik zaključio:"Ovaj je čovjek zaista Sin Božji." - Apostoli su čudesima samo potvrdjivali stvarnost onoga života, koji je "sakriven sa Kristom u Bogu". - Tek onda, kad se pojavi Krist na svom drugom dolasku, i kršćani će se pojaviti s Njime u slavi. A dotle treba čekati, ponizno i strpljivo. Kršćanin, ma koliko bio snažan njegov unutrašnji život milosti, proživljava taj život in aenigmate, u nejasnoći vjere.

Takav je Novi Zavjet po svojoj naravi. U zemaljskom životu za nas je nevidljiva nadnaravna stvarnost, nadnaravni svijet i život. Ne vidimo, nego vjerujemo. Tako i "mi sami uzdišemo, čekajući u sebi posinjenje, otkup tijela svojega. Jer smo se nadom spasili. Ali nada, koja se vidi, nije nada. Jer što tko vidi, kako će se tome i nadati? A ako li se nadamo onome što ne vidimo, čekamo sa strpljivošću"(Rim 8: 23-25).

Kad se toga sjetimo, onda nam ne će biti čudno što i Marija tako postupa u Lurdu. Već smo spominjali, da i sva ukazanja poslije smrti Isusove pripadaju objavljivanju Njegova otajstva. Tako nas i Marijino ukazanje u Lurdu upućuje na Otajstvo Njezina Sina: Riječima i vladanjem, odgojem Bernardice i svim postupcima, kao i čudesima.

Shvatimo Marijinu pouku, kao što ju je shvatila i Bernardica. Nek nam ovo povlačenje od reklame i blještavila pokaže, da se naš nadnaravni život ne hrani i ne podržava paradama, nego jednostavnim i poniznim sredstvima:Sakramentima i riječju Božjom, ma koliko nam se ta sredstva činila slaba i nesavremena; te molitvom i pokorom, ma koliko one u očima ljudi našega doba izgledale nemoderne. Bog je tako htio i nitko ne može ništa izmijeniti. Namjesto da pitamo zašto je Bog tako htio, poslušajmo Marijin poziv i Božju zapovijed, pa iskoristimo sve izvore nadnaravnog života.

Naša Gospo Lurdska,Kraljice apostola, moli za nas!

Devetnaesti dan:

MILI DOGADJAJI PRIJE OČITOVANJA

Bilo je prošlo od Gospodje odredjenih 15 dana, ali je rješenje imalo tek doći. Svi su to znali i očekivali, jer ipak još nije bilo potpuno sigurno tko je divna Gospodja u Špilji. Dogadjaji su govorili, da to može biti samo Kraljica neba, Majka Božja Marija. Sve se je tako razvijalo, da je uprav pokazivalo na Nju.

To su prije svega čudesna ozdravljenja. Kad je progledao na svoje slijepo oko radnik Bouriette, bila je prvi

put potvrdjena nadnaravna moć vrela, koje je poteklo u Špilji. Ali doskora nije sretni Bouriette bio jedini, koji se je mogao hvaliti čudom.

Jednog je hladnog zimskog dana u siromašnoj kući nekog lurdskog nadničara umiralo dijete. Imalo je 2.godine, a bilo je potpuno iscrpljeno od trajne bolesti, krŧljavo i grozničavo. Jedan je susjed iz sučešća spremao sitni lijes za pokop umirućeg djeteta. "Umro je" - reče otac djeteta. A jedna je susjeda rekla majci:"Sjednite Vi tamo kod ognja i plačite, a ja ću urediti što treba." - Ali je majčinska ljubav uporna. Uzalud se opirao njezin muž, uzalud susjedi: Omota svoje dijete u pregaču i otrča k Špilji. S vratiju je doviknula:"Nije umro. Blažena Djevica iz Špilje, ona će mi ga ozdraviti."

Bilo je oko 5 sati na večer. Oko špilje se je nalazilo više stotina osoba. Uboga se žena na koljenima dovukla do vrela. Tu otkrije nepomično sitno tijelc, prekriži ga, a onda ga brzom kretnjom baci u vodu sve do glave. Udubina što su je bili načinili radnici-kamenolomci, bila je puna ledene vode. Povici užasa čuli su se posvuda oko žene. "Poludjela je, hoće da ubije svoje dijete." - Majka ništa ne čuje. Puni četvrt sata moli i drži dijete u vodi. Kad ga je izvadila bilo je ukočeno kao lješina. Omota ga ponovo u pregaču, odnese kući i položi u kolijevku. Muž joj reče:"Ta ne vidiš li, da je dijete mrtvo?" - Ona odgovori: "Nije mrtvo, Blažena Djevica će ga izliječiti." - Čas iza toga poviče:"Diše!" - Zaista, dijete je pravilno disalo. Spavalo je tvrdim i zdravim snom do slijedećeg jutra. Tada se probudi i zatraži hrane. Zamislite kakvim ju je osjećajem majka pružila svome djetetu! Tokom dana ne samo da nije imalo groznice, nego su nestali i svi znakovi krŧljavosti. Kad ga je majka za čas ostavila samog, izadje iz kolijevke. Kad je ona ušla u kuću, potrči joj u krilo.To su bili njegovi prvi koraci.

Liječnik je dr.Vergez napisao u jednom službenom izvještaju ovo:"Majka je nastojala da ozdravi svoje dijete, ali je prema liječničkim pravilima upotrijebila sasvim krivi način liječenja, a ipak je u jednom trenutku postigla ozdravljenje svoga djeteta. Ovo se ozdravljenje dogodilo bez oporavljanja i nosi biljeg nadnaravnog izliječenja." Slično su se izrazili i dr.Peyri i dr.Dozous.

Ovo ozdravljeno, zapravo uskrsnulo dijete, zvalo se je Justin Bouhohorst (Buoor). Kad je prigodom pedesete godišnjice ukazanja bila u Lurdu priredjena procesija čudom ozdravljenih, on je stupao na čelu povorke od nekoliko stotina, sa velikom zastavom u rukama.

Ograničeno nam vrijeme ne dozvoljava ni da spomenemo samo imena čudesno ozdravljenih iz ovih prvih dana, kad je Božja moć počela djelovati preko vode iz lurdske Špilje. Tijekom godina čudesa će se umnožiti na stotine i tisuće. Ljudi će dobivati zdravlje ne samo u Špilji, nego često i na drugim krajevima svijeta, kad k njima dopre voda iz Lurda. Ozdravljat će također i u veličanstvenim procesijama, kod blagoslova sa Presvetim Oltarskim Sakramentom. Cijele čete čudom ozdravljenih zbunjivati će nevjernike, a radošću i pouzdanjem ispunjivati duše vjernika. - "Nema

čuda, niti ga može biti" - viču oni od početka. Ali pred njih izlaze u hrpama oni, što su bolovali od svakojakih bolesti, onih, što su po sudu ljudskog znanja i mogućnosti morali umrijeti. Protiv tog živog i opipljivog dokaza nema priziva: Istini se treba pokloniti, ili na se navući njezinu osudu. - Vidjet ćemo, kako je bilo i kako ima ljudi sotonske hrabrosti, koji su sposobni reći za sunce, kad grije u po bijela dana: Ne vidim ga...

Poslije čudesa moramo spomenuti ono, što je njihova naravna posljedica: Skupljanje naroda kod Masabjelske Špilje. Pučka ju je pobožnost već bila pretvorila u kapelicu. Na dnu je Špilje stajao jednostavni drveni oltar, a na njemu kip Presvete Djevice urešen cvijećem i raznim pobožnim predmetima. Svijeće su neprestano plamsale, a posjetioci velikim žarom molili krunicu. Od vremena do vremena molitva se pretvarala u pjesmu. U sav se glas zazivalo Kraljicu neba nazivima, koji su najmiliji Neoskvrnjenoj Djevici, kao : Majko milosrdja, utočište grešnika, Vrata nebeska, Pomoćnice kršćana. A od pjesama najviše se je čulo:"Zdravo zvijezdo mora" i "Veliča".

Tako je postalo silno privlačivo mjesto, koje je do nedavna bilo nepoznato i pusto. Čudesa su se množila, a s njima i spontana pobožnost puka, koju tada još nije poticala ni gojila Crkva preko svećenika. Jedino su se još oni držali potpuno po strani.

Mnogi su od vjernika ostavljali u Špilji različite dragocjene darove. Bilo je tu svakovrsnih nakita, pa i fino izradjenih predmeta od suhog zlata, a i poveće svote novaca. Sve je to stajalo slobodno na podnožju oltara, iza jednostavne ograde, što su je oko oltara bili podigli radnici, da ga zaštite od stiske. Znalo se je tu naći i po više tisuća franaka, koji su stajali na otvorenom mjestu dan i noć, a da ih nije nitko čuvao. Toliko je bilo poštovanje prema svetom mjestu, da se nije našao nitko, tko bi počinio svetogrdnu krádju. Ovo je još čudnije, kada znamo, da je pred par mjeseci bilo pokradjeno više crkava u onim stranama. Blažena Djevica nije dopustila, da bude s ovim počecima hodočašća povezana ni najmanja uspomena na kakav zločin.

I još jedna isto tako draga činjenica. U cijelom departmanu za sve vrijeme ukazanja, tj. kroz 6 mjeseci, nije bio počinjen ni jedan zločin, vrijedan da se iznese pred sud. To je bilo nešto nečuveno, osobito u Francuskoj. I ovaj je čudesni slučaj bio jasniji znak otajstvenog djelovanja, koje je lebdjelo nad cijelim krajem - djelovanja Bezgrešne Djevice. Bio je to takodjer dani znak, da o njemu razmišljaju i najlakoumnije duše. Zar su tako dugo bile zločincima vezane ruke? Ili je to prijevara, pretrpavanje, obamrlost; ili je baš u to vrijeme zardjao mač pravde? Pravo kaže neki pisac :"Pozivam nevjernike, da se potrude i nadju drugi uzrok osim onoga što smo ga naveli za ovu činjenicu i čudni slučaj, koji sve iznenadjuje. Oni će se uzalud mučiti, da nadju neki drugi uzrok. Onim je krajem bila prošla Nebeska Kraljica i Ona je donijela svoj blagoslov."

Ne možemo a da u pobožnom mnoštvu posebno ne spomenemo lurdske kamenolomce. Već smo spominjali, kako su oni

odmah iza ozdravljenja njihovog druga Bourietta pokazali svoju zahvalnost slavnoj Dobrotvorki na taj način, što su na strmoj klisuri Masabjelske pećine sagradili put, koji je olakšao pristup do Špilje i čudotvorne vode. Ali je taj put postao preuzak: Nije više dostajao za veliko mnoštvo ljudi, koje je onuda prolazilo. Kamenolomci su odlučili, da će ga zamijeniti novim, širim putem. No to nije bilo lako: Trebalo je minama odstraniti cijele gromade granita. Vrijedni radnici nisu žalili ni truda ni troška. Izvršavali su svoj naum na večer, poslije svog redovitog posla, koji je trajao od zore do mraka. Od svog su se dnevnog posla odmarali praveći ovaj put, koji je vodio k Bogu. "In labore requies. U radu je odmor". Već se je hvatala tama noći, a oni su se vrzli po suroj pećini, dubli, udarali, palili mine, odvozili kamenje. Tutnjala su brda, a komadi granita i mramora letjeli zrakom. - "Tko će vas platiti?" - pitali su ih. A oni su odgovarali:"Blažena Djevica." - Prije nego bi pošli svojim kućama, svi bi sišli k Špilji i tu zajednički obavili molitvu. U divnoj prirodi, pod zvjezdanim nebom, bio je taj prizor jrdnostavan i dirljiv.

Tako su ovi dobri radnici žrtvovali sve što su imali: Svoj počinak, svoj znoj i svoje ruke.

A što je bilo kroz to vrijeme sa Bernardicom? Da li je i nju Blažena Djevica spremala za dan konačne objave? Ne smijemo je izgubiti iz vida, jer je ona ipak izabrana u svem mnoštvu, da nam prenese želje nebeske Gospodje.

Bernardičin je život postao malo mirniji. Redovitije je išla u školu, a kod kuće je pomagala majci. Nitko tko ju je vidio kod kuće ili u školi ne bi rekao, da je to junakinja onih čudesnih dogadjaja, što su kroz prošla tri tjedna tako uzbudili narod. Ni po čemu se nije razlikovala od drugih učenica. Rado se je s njima igrala, a o ukazanjima je govorila samo onda, kad bi je tko što pitao o tome. Tada se je vidjelo, da je puna nabeske svjetlosti, koja je u takvim časovima iz nje izbijala. Ipak su je takva ispitivanja znala iscrpsti do iznemoglosti. Priznavala je, da se boji posjeta.

Najveća joj je briga bila priprava za prvu sv.Pričest. Ali se njezina pobožnost nije ničim isticala. Nikada joj držanje nije bilo neprirodno ili namješteno, pa ni za vrijeme molitve. U svemu što je govorila ili radila bila je kao i sva djeca njezine dobi: Bez brige za prošlost ili za budućnost, kao da joj se nije nikad dogodilo ništa neobično. - Nisu li to posljedice onih pouka, što joj ih je davala u Špilji Blažena Djevica o poniznosti, prijaznosti, samozataji? O da, dubina je njezine duše bila uvijek i neopozivo vezana za divnu Gospodju, koja je neposredno svojim rukama u njezinu dušu sipala milost.

Na Špilju nije zaboravila, to se razumije po sebi. Pošla bi onamo na večer poslije škole, sama samcata. Lako bi se izgubila medju svijetom, koji je neprestano dolazio i odlazio. Najprije bi se napila na čudotvornom vrelu, zatim bi pošla u koji tamni ugao Špilje, a nikad na mjesto, na kojem je klečala za vrijeme ukazanja. Klekla bi, prekrižila se križićem svoje krunice i počela svoju pobožnost poljubivši zemlju. Dok je molila uvijek je gledala prema mjestu, gdje joj se je ukazivala nebeska Gospodja.

A mi se nemojmo samo čuditi ovim izvanrednim dogadjajima! - Pokušajmo u svojim srcima oživjeti onu vjeru, kojom je tužna majka uronila u hladnu vodu pod svodom špilje svoga Justina - kad molimo milosti za svoje tijelo. - Neka nam dušu prožme onakva zahvalnost, kakvom su radnici žrtvovali svoj odmor i svoj znoj - kad nas Pomoćnica kršćana usliša u nevoljama duše i tijela. - A kad nam je duša suha, kad nam se čini da smo zapušteni od neba, nastavimo pobožno živjeti onako ustrajno, kao što je Bernardica vršila svoje pobožnosti u tamnom uglu Špilje. Uvijek s jednakom nadom i pouzdanjem, da ćemo je i mi još vidjeti, da će i nama jednom poput sunca zasjati njezino lice u danu vječnosti.

Naša Gospo Lurdska, Škrinjo zavjetna, moli za nas!

Dvadeseti dan:

"JA SAM BEZGREŠNO ZAČEĆE"

Uzalud je sve do sada Bernardica toliko puta molila svoju Gospodju, nek joj kaže svoje ime. Ona je ostala šutljiva, pa i onda, kad je djevojčica pitala u ime svoga župnika. Ljudi su nestrpljivo čekali i nadali se, da će se Gospodja još ukazati, i da će to ukazanje biti kruna svemu, što se je do sada dogodilo. Bernardica je gojila istu nadu, u kojoj ju je utvrdjivao i način rastanka kod zadnjeg ukazanja: Gospodja je jednostavno nestala, da se nije s njom po običaju oprostila.

Dne 24.ožujka, dan uoči blagdana Navještenja Marijina, Bernardica je u svom srcu imala sigurne slutnje, da će se sutra ispuniti njezina nada. Ta je slutnja postala tako jaka, da se je pretvorila u pravu sigurnost. Prije nego je na večer pošla na počinak, to je i rekla svojim roditeljima. Zašto baš slijedećeg dana? Gospodja je čekala taj dan, tako mio kršćanskoj duši, a najmiliji Marijinom Srcu. To je uspomena na onaj dan, kad je poniznoj nazaretskoj Djevici andjeo donio vijest, da će postati Majkom Božjom. Bernardica, sigurna da će sutra iz Njezinih ustiju čuti sveto Ime nije cijele noći oka stisnula. Bila je tako sretna, da joj nije trebalo okrepe sna. Kako li se je tek osjećala Marija, kad je postala svijesna, da ju je "osjenila sila Višnjega"!

U ranu zoru blaženog dana bila je Bernardica na nogama, brzo se obukla, te pošla žurno i radosno. Snijeg, što je bio napadao poslije petnaestog ukazanja, bio je nestao po dolinama, te je poput krune blistao samo po vrhuncima obližnjih gora. Djevojčica nije bila sama: Mnoštvo je svijeta prije nje stiglo k Spilji. Medju onima koji su tako poranili bilo je nekoliko živih svjedoka i dokaza čudesnog ozdravljenja: Stari Bouriette, Blaženka Soupin, Benedikta Casau. Iz grada i okolice dolazile su skupine ljudi. Svi su došli iz pobožnosti, da na mjestu ukazanja i čudesa proslave sveti blagdan, ali i s potajnom nadom u srcu, da će se tog dana dogoditi nešto novo.

Kako li se je Bernardica začudila, kad je ušla u Špilju i vidjela da se sva sjaji od svijetla nebeske prikaze. U otvoru Špilje nad divljom ružom stajala je Gospodja i čekala! "Blaga, sa smiješkom na usnama, kako je kasnije govorila Bernardica, gledala je na sakupljeni narod onako,kako ljubezna majka gleda na svoju djecu." - Bernardica sva smetena pokleknе i ispriča se zbog zakašnjenja. - Ali najbolje će biti da nam sama djevojčica ispriča taj dirljivi prizor i doživljaj. Navodimo riječi,kojima je ona to učinila na večer istoga dana kod g. Estrade-a, a ovaj ih je zapisao.

"Uvijek toliko prijazna sa mnom, dade mi Gospodja glavom znak, da nije potrebno da se ispričavam. Na to sam joj odala sva čuvstva odanosti, poštovanja i veliku sreću, što sam je mogla i opet vidjeti. Pošto sam se s Njom razgovarala o svemu što mi je bilo na srcu, uzeh u ruke krunicu.Dok sam molila, pade mi na pamet misao, da je pitam, kako Joj je ime, i ta je misao bila u meni tako silna, da nisam mogla ni na što drugo misliti. Bojala sam se da ću se pokazati nametljivom, ako postavim i ovo pitanje, na koje prije nisam dobivala odgovora, a ipak me u isto vrijeme nešto sililo da govorim. Napokon radi nekog uzrujanja, koje nisam mogla više podnijeti, progovorim:"Gospodjo, iskažite mi milost i recite mi Vaše ime." Na ove je riječi Gospodja uz ljubezan osmijeh malko priklonila glavu i nije ništa rekla. Uza sav muk ja sam se ohrabrila i ponovila pitanje. Opet je na Njezinim usnama kao na pozdrav lebdio blagi smješak, ali nije progovorila. Napokon sam sklopljenih ruku ponovila svoju molbu. Tada se činilo, kao da se Gospodja ponizuje. Odmah zatim sklopila je svoje ruke i podigla ih iznad prsiju... pogledala na nebo... zatim ih polako rasklopila ... i naklanjajući se prema meni, progovori mi, a glas Joj je podrhtavao: "JA SAM BEZGREŠNO ZAČEĆE". Kad je izgovorila te riječi, preblažene je Djevice nestalo."

Malo iza toga i Bernardica se je vratila u obično stanje iz svoga zanosa. Tajanstvena joj je sreća ispunjala dušu, te se odražavala i na tijelu. Siromašnoj su djevojčici to bili sasvim novi i nepoznati izrazi, a ipak je naslućivala od kolike su važnosti. Narod ju je odmah okružio i pitao, što je doživjela za vrijeme ukazanja; a ona je opetovala odgovor, koji joj je dala nebeska Gospodja:"Ja sam Bezgrešno Začeće".

Te su riječi poput munje poletjele od usta do usta. Sav je grad za čas bio na nogama, a poklici pobjedničkog slavlja odjekivali su ne samo po gradskim ulicama, nego po svim okolnim brdima i dolinama. Do sada su ljudi ipak bili u tjeskobnoj neizvjesnosti, a sad je bilo izvan svake sumnje: Jest, to je bila Marija, Majka Božja, Kraljica neba i zemlje! Ona je sama to rekla! Čast i slava Našoj Gospi Lurdskoj! Čast i slava Bezgrešnom Začeću! - Započelo je slavlje, koje će slijediti tolika druga slavlja. Onog je dana trajalo do mrkle noći. Špilja je uvijek bila puna ljudi. Svatko je htio pun zahvalnosti poljubiti sveto tlo, na kojem su stajale noge Nebeske Kraljice.

U društvu svoje tetke Lucile vratila se je takodjer i Bernardica kući u pobjedničkom slavlju. Žurila se je da svojim roditeljima javi sretnu vijest, a oni, kad su čuli, proplakaše od milja. Tog su časa pale u zaborav sve brige i

nemiri, što su ih morali pretrpjeti prošlih tjedana.

A i gospodinu je župniku trebalo što prije javiti radosnu vijest. Budni je pastir napokon dobio odgovor, što ga je onako uporno tražio: Tko je Gospodja? - Njegove su tajne želje bile ispunjene i srce puno radosti. Ali je njegova odlučna volja uspjela zatvoriti sve kanale, tako da ničim nije izvana pokazao koliko je ganut u duši. Još je ostao oprezan...

Pod večer podje Bernardica gdjici Estrade i njezinom bratu, poreznom činovniku, koji je od početka sve dogadjaje budno pratio, tako da će poslije moći dati točno i jasno svjedočanstvo u knjizi, koju će napisati. "Da je andjeo ušao u našu kuću, ne bi učinio većeg veselja, kaže g.Estrade. Ona im je pripovijedala prizor riječima, koje smo malo prije naveli. Pri svršetku pripovijedanja bila je vrlo ganuta, stala je časak, a onda drhtavim glasom ponovila znamenite riječi: "Ja sam Bezgrešno Začeće"."

Što nam sve kažu ove riječi? Što znače?

Prije svega, one su svjedočanstvo Bernardičine iskrenosti. Bili su to za nju sasvim novi izrazi i nepoznato njihovo značenje. Ne, osobama, koje boluju od halucinacija ili bilo kojih utvara bolesnih živaca, nikad ne dolazi na pamet nešto, što nikad nisu čule ni vidjele. Uvijek je to zbrka prijašnjih misli i dojmova. Riječi:"Ja sam Bezgrešno Začeće" - nije prije nikad nitko rekao pred Bernardicom. U svojoj bezazlenoj jednostavnosti nije ona imala ni pojma, kako se duboka vjerska istina krije u tim riječima.

Bernardica se dapače bojala, da bi mogla te riječi zaboraviti, pa ih je cijelim putem ponavljala. Htjela je, da ih vjerno prenese g.župniku. I na koncu ih je krivo izgovorila. (Rekla je Chonception, namjesto Conception, ili u svom narječju Counchet-cion.) - Kad je u već nam poznatoj posjeti kod Estrage-ovih pripovijedala o vidjenju, "popravila joj je moja sestra, kaže g.Estrade, riječ Začeće, koju je Bernardica krivo izgovorila. Djevojčica je ispravila riječ, zatim se okrenula prema mojoj sestri i zapitala je u nekom nedužnom strahu:"Ali gospodjice, što to znači: Ja sam Bezgrešno Začeće?"

To je dakle prvo:Novina ovih riječi za Bernardicu dokazuje, da ih nije izmislila, da ih nije mogla izmisliti... Dakle je istina: ona ih je čula od same Marije, naše i andjeoske Gospodje i Kraljice.

Zatim dolazi apologetska vrijednost ovih riječi. One su kao božanska jeka odluke, koju je Papa bio izrekao prije nekoliko godina, kad je proglasio istinom vjere nauku o Marijinom Bezgrešnom Začeću. Ove su dakle riječi, izgovorene od same Nje potvrdile tu istinu i nauku. Isto su tako potvrdile vlast i nepogrešivost Petrova nasljednika u naučavanju cijele Crkve u stvarima vjere i morala.

Ali u ovom ne smijemo ići predaleko! Iako je mala kći Soubirousova dala braniteljima vjere u ruke novo jedno oružje, iako je Marija objavom ove istine učvrstila mnoge duše, koje su se kolebale u samoj vjeri, moramo priznati, da stvarima dajemo njihovo pravo značenje. Pa i onda, ili točnije, osobito onda, kada se radi o ukazanjima i našim pobožnim željama i osjećajima!

Kadgod se čuje govoriti o lurdskim objavama, da su one kao neko "peto Evandjelje". Pod tim nekoji misle doslovno značenje riječi Evandjelje, tj. blaga vijest.

Medjutim, moramo otvoreno reći, da su lurdska ukazanja nešto niže i manje od Evandjelja. U lurdskim objavama nije ništa nadodano objektivnoj i javnoj Objavi, koja je sadržana u Svetom Pismu i Predaji. Ni jedna privatna objava, a takva je i ova u Lurdu, ma koliko bila značajna za cijelu Crkvu, ništa ne nadodaje zakladu vjere, koji Crkva posjeduje od početka svoga života.

Možemo slobodno reći samo to, da je Blažena Djevica samo potvrdila nekoje istine već poznate i sadržane u našem Vjerovanju. Tako je mislila i sama sv.Bernardica, kad je kasnije raumjela značenje riječi, koje su joj prije bile nepoznate i nerazumljive. U jednom pismu sv.Ocu Piju IX. pisala je:"Kako li je dobra Sveta Djevica! Može se reći, da je došla potvrditi riječi našeg Svetog Oca." A Pijo je XII. u uvodu svoje Enciklike Fulgens corona prihvatio misao Bernardice:"Ac videtur beatissima Virgo Maria eam voluisse prodigiali modo quasi confirmare sententiam quam Divini Filii sui vicarius in terris, universa plaudente Ecclesia, iam ediderat. Čini se, da je preblažena Djevica Marija htjela nekim čudesnim načinom potvrditi onaj sud, što ga je bio izrekao namjesnik Njezina božanskog Sina na zemlji, uz oduševljeno klicanje cijele Crkve." - Ali potvrda s neba nipošto nije bila potrebna: Ona je neka vrst dodatnog pečata, potpis dan uz onaj svetog Oca Pija IX. To je nešto slično onome, kad roditelji hoće da se potpišu iza svetog obreda u matice krštenih, za što je posve dovoljan potpis onoga, koji je podijelio sakramenat krštenja. Papina je odluka bila savršeno dovoljna da nam dade potpunu sigurnost. Nepogrešivo je Učiteljstvo Crkve sredstvo kojim se služi Krist i Njegov Sveti Duh. Ni Blažena Djevica ništa ne nadodaje odlukama od Boga postavljenih učitelja u Crkvi. "Visum est Spiritui Sancto et nobis... Odlučismo Duh Sveti i mi..." Takve su odluke nama sasvim dosta. Blažena je Djevica potvrdila, da se s nama slaže u našoj vjeri i slavna Crkva u nebu, kao da je htjela učvrstiti nekoje duše, koje se kolebaju, potaknuti neka srca, i privući našu pažnju na praktične posljedice nove dogme.

I time je Ona pokazala prema nama izvanrednu dobrotu. Zahvalni smo joj za sve, čime je učinila, da dublje shvatimo i velikodušnije primjenimo na svoj život ovu divnu istinu o Bezgrešnom Začeću.

Hvala Joj što nas je svojom sjajnom pojavom i svojim glasom prisilila, da odlučnije pregnemo za svojim ciljem, kojega i mi možemo postići samo tako, da postanemo, poput Nje - bezgrešni.

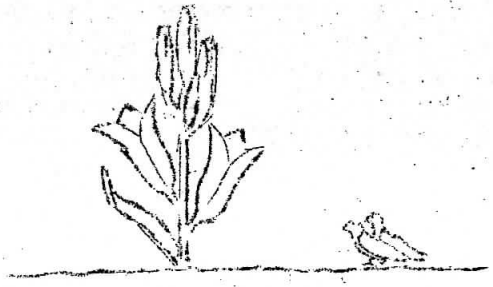

Dvadeset i prvi dan:

NEMILI DOGADJAJI POSLIJE OČITOVANJA

Nakon što je rekla svoje ime, nebeska se je Gospodja još dva puta pokazala Bernardici. Bilo je to u dva nejednaka razmaka: 12 dana nakon što je rekla svoje ime, tj. 7.travnja, i opet 100 dana poslije toga, tj. 16.srpnja. Pogledat ćemo iz bliza i ove sastanke Bezgrešne s Njezinom malom pouzdanicom, na kojima opet nije bilo razgovora ustima, nego srcem i dušom. Za nas su i ova zadnja nijema viđenja jednako rječita, kao i ona, u kojima je Bernardica u zanosu razgovarala sa presvetom Djevicom.

Poslije znamenitog 25.ožujka nastavila je Bernardica pohadjati školu i pomagati svojoj majci kod kuće. Ujedno se je spremala i za veliki dan svoje prve Pričesti. Sedmog travnja (7.IV.), - bila je Velika Srijeda, - osjeti ona u duši poznati glas, koji ju je pozivao k Špilji. Puna radosti žurno posluša dragi zov. Čim je došla k Špilji, klekla je na mjesto, gdje je običavala klečati za vrijeme ukazanja. I ovaj su put prisutni znali po sjaju njezina lica, da je Kraljica neba tu pred njima, vidljiva samo za Bernardicu.

Jedna čudna okolnost daje biljeg tome ukazanju, kojem je prisustvovalo jedno 9.000 osoba. Evo što piše dr.Dozous, koji se je i ovaj put nalazio kraj Bernardice:"Bernardica je klečala moleći andjeoskim žarom krunicu, koju je držala u lijevoj ruci, dok je u desnoj imala upaljenu debelu blagoslovljenu svijeću. U trenutku kad je počela da se kao obično klečeći uspinje, ona se odjednom zaustavi, a njezina se desna ruka tako približi lijevoj, da je plamen debele svijeće došao pod raširene prste lijeve ruke, tako da je mogao medju njima plamsati. Dosta jaki propuh, tjerao je plamen amo-tamo medju prstima, a da koža, koje se doticao, nije pri tom, koliko se moglo vidjeti, pretrpjela nikakve ozljede. Začudjen tom neobičnom pojavom nastojao sam, da ne bi tko stanje spriječio, izvadio sam iz džepa uru i ustanovio, da je taj prizor trajao četvrt sata. Dok je Bernardica bila zanesena, pošla je prema nutrini Špilje, rastavila je ruke i udaljila jednu od druge, a plamen se nije više doticao prstiju. Kad je svršila molitvu, s njezina je lica nestalo preobraženja. Ona usta i počne se spremati za odlazak. Ja sam je za časak zaustavio i zamolio, da mi pokaže svoju lijevu ruku, koju sam pomno pretražio, ali nisam na njoj našao ni najmanjeg traga kakvoj opeklini. Obratio sam se zatim osobi, koja si je bila prisvojila svijeću, te je zamolio, da je opet zapali, i meni je za čas preda. Sada sam više puta redom podmetnuo plamen pod lijevu Bernardičinu ruku, ali ona ju je svaki put brzo ustegnula veleći:"Ta vi me žežete!"

Ne zaboravimo, da ovo pripovijeda jedan liječnik,dakle čovjek, koji je po svom zvanju vičan promatrati. To čudo, koje je zapanjilo mnogobrojne svjedoke, bilo je neposredni i odlučni odgovor na ono, što je bila bojažljivo izjavila liječnička komisija, koja je bila pregledala Bernardicu: "Mogla bi imati obmane." Kakva li je obmana mogla spriječiti plamen svijeće, da kroz četvrt sata ne opeče kožu na

njezinoj ruci? Očito je dakle bilo po srijedi nešto drugo...

Ovo je predzadnje ukazanje prošlo mirno. Bernardica nije još znala, kako se je uznemirio carski prefekt, nije ni slutila, što je vlast ovoga svijeta odlučila poduzeti protiv nje i njezina svjedočanstva.

Svako Božje djelo - u svijetu kao i u našim dušama - mora naići na svu silu zapreka. Život je Kristov i Njegove Crkve sjajan primjer za to. Pogotovo ovako otvoreni Božji zahvat nije mogao, a da ne naidje na žestoki otpor. Na ovu našu zemlju usudio se je doći netko s onog svijeta: Ljudi su se odmah uzbunili; kao što se uzbune mravi, kad neki kukac iz bijeloga svijeta prodre u njihov tamni mravinjak. Tako se je još jedanput na mnogima ispunila riječ Evandjelja:"Ako ne vjeruju Mojsiju i Prorocima, ne će vjerovati ni ako dodje netko s onoga svijeta."

Ne ćemo spominjati one, što su se borili protiv ukazanja iz svojih osobnih i privatnih razloga, nego ćemo vidjeti, na kakve je zapreke naišlo Božje djelo kod onih, koji su imali u rukama vlast. Ovi su učinili sve što su mogli, da odmah u početku zametnu svaki trag ukazanjima i čudesima. Njihov je napor bio takav, da moramo priznati: Pobijedio ih je Bog i Njegova sveta Majka.

Najupornije se je borio protiv ukazanja prefekt departmana Visoki Pireneji gosp. Massy. On je doduše bio katolik, ali od onih, koji su na svoje brdo tkani. To znači, da je u svojoj vjeri bio vrlo nedosljedan. Nije priznavao ni dopuštao bilo kakvih čudesa ili ukazanja osim onih, o kojima govori Sveto Pismo. Stoga tvrdo odluči stati na put svim pojavama oko Masabjelske Špilje, i tako -po svom dubokom uvjerenju-, spasiti čast Božju i Crkve. Ovako se je junačio:"Da sam ja bio prefekt Isere, kad se je radilo o ukazanjima u La Salette, ja bih bio već pokazao, da su sva ta ukazanja izmišljena, kao što ću pokazati, da su ova lurdska. Sve će se to rasplinuti."

Čujte dakle što je sve učinio revni prefekt, da se ukazanja "rasplinu". - Budući nije imao nikakve zakonske podloge da nastupi preko policije, odlučio je preko liječnika proglasiti Bernardicu umobolnom, strpati je u bolnicu i tako ugušiti ukazanja u korijenu. U komisiju je odabrao tri liječnika. Bili su to: Dr.Balencie, dr.Lacrampe i dr.Peyrus (Balansi, Lakramp, Pejrüs). Oni su morali odgovoriti na slijedeća pitanja: 1.Da li je ta djevojčica udarena od kakve duševne bolesti. 2.Treba li je liječiti? - Vrijedni su liječnici otkrili, da je lice djevojčice "milo" (agreable), da su joj"oči živog izražaja", da joj je glava normalno razvijena. Nikad nije "osjetila kakav živčani napadaj", ali trpi od astme, koju je lako ustanoviti. Što se pak tiče vidjenja, to bi mogle biti halucinacije. Tako je ona,rekoše i napisaše, "pokazala stanje ekstaze (zanosa)". Koliko su imali pojma o takvoj pojavi, koju nazivamo ekstaza, vidi se iz pomalo smiješne definicije, kojom su označili taj doživljaj ljudske duše. - Tako je, u jednu riječ, liječnička komisija za uvijek učinila suvišnim svaki pokušaj, da se Bernardicu liječi na temelju bilo koje duševne bolesti.

Zaista nije g.prefekt s te strane mogao doživjeti teži udarac.... a svijet je sve više grnuo k Špilji. Zato

odluči poduzeti nove mjere. Prvih je dana mjeseca svibnja naredio lurdskom načelniku, da ipak ima Bernardicu otpremiti u Tarbes, jer će to, govorio je sa žaljenjem, koristiti njezinom zdravlju. A komesaru policije zapovijedi, da iz Špilje ima odnijeti sve, što su iz pobožnosti ljudi tamo donijeli.

Načelnik je bio sav smeten radi te zapovijedi. Znao je, da će se zamjeriti Bogu i narodu. Zato podje k župniku, da se s njim posavjetuje. Kad je župnik čuo što se sprema, nije mogao svladati svoj gnjev. Uspravi se i reče odlučno: "Gosp.načelniče, kao župnik Lurda, dužan sam uzeti u zaštitu svakoga, a osobito nemoćne. Mjera, koja se kani poduzeti i o kojoj mi govorite, nezakonita je i odurna. Kažite gosp. prefektu, da će me njegovi žandari naći na vratima ove ubogе obitelji, i da će morati preći preko moga tijela prije nego li se dotaknu Bernardice."

Odlučno je župnikovo držanje ohrabrilo načelnika. Radije će se odreći svoje časti i dužnosti, nego li izvršiti naredjenje. - A gdje da prefekt nadje drugog načelnika,koji bi bio spreman učiniti ono, što je ovaj tako odlučno odbio? Neka stoga Bernardica ostane u Lurdu...

Medjutim je komesar policije odlučio izvršiti naredjenje. To je pokušao još istoga dana, kad je dobio zapovijed, tj. 4.svibnja. Ali mu nitko u gradu nije htio pozajmiti svoja kola, koja su mu bila neophodno nužna. Napokon je uspio iznajmiti kola i konja za 30 franaka. "Judina plaća" - govorilo se u narodu.

Podjoše dakle k Špilji: Komesar sa više policajaca, predstavnici općine -vrlo zlovoljni, - i mnoštvo svijeta u mrtvoj šutnji, sličnoj tišini pred oluju. Sve je bilo uzeto: Cvijeće, kipovi, svijeće, novac, nakiti - sve. Pod udarcima je sjekire brzo pala i ograda oko oltara. Bio je to pogibeljan čas. Medju sakupljenim narodom čuli su se prijeteći glasovi. Komesar je problijedio... Ali se u to javi neki snažni glas:"Ostanimo mirni, ne upotrebljavajmo silu. Sve prepustimo Božjoj volji." Povik je kao čudom smirio mnoštvo.

Napokon su kola krenula prema općini, a glasnik je u isto vrijeme javljao po ulicama, da svatko može doći po svoje stvari, koje su se nalazile u Špilji. "Kao da je bila dana zapovijed za navalu, -kaže g.Estrade,- radničke žene potrčaše na općinu, prisvoje stvari, koje su bile njihove, a i tudje, a onda ih brzim koracima i pobjednički opet odnesu u Špilju..."

Slijedećih je dana narod počeo u procesiji ići k Špilji. Ljudi su se skupljali na Starom mostu, a onda pjevajući litanije i moleći išli k mjestu ukazanja. Sa strane povorke stupali su kamenolomci poput živog zida. Nikad nije bio u Lurdu svibanj slavljen kao te godine.

Ali je prefekt svakako htio imati zadnju riječ. Stoga je poduzeo nove stroge korake. Početkom srpnja je izdao naredbu, kojom je zabranio svaki pristup k Špilji. Stavljena je bila nova ograda, pred sam ulaz u već slavno i sveto mjesto. K tome i stražar.

Zbog toga nasilja čulo se je ozbiljnih prijetnji, ali je bilo i takvih zgoda, koje su zabavljale narod. - Jednog je dana došao neki stranac, te počeo mirno prelaziti ogradu. Stražar se otrese na nj:"Ne može se preko!" - "Vidjet

ćete da se može", - odgovori onaj mirno i prijedje na zabranjeni prostor. -"Povesti ću proti Vama službeni zapisnik. Kako se zovete?" - "Ja sam Ljudevit Veuillot (Vejó),glavni urednik "Univers"-a." - U ono je vrijeme to bio jedan od najslavnijih novinara, dobro poznat i izvan granica Francuske. Siromašnom stražaru sigurno nije bilo jako ugodno,što je baš na nj nabasao... - - - Drugom je zgodom prelazila preko ograde neka gospodja s dvoje djece. Na glas je s njima molila krunicu, ni ne obazirući se na stražara. Ali on je morao izvršiti svoju dužnost:"U ime zakona provesti ću s Vama službeni zapisnik. Tko ste Vi?" - "Ja sam žena admirala Bruat-a (Brüata), odgojiteljica njegove visosti carskog princa." - Jadni se je stražar tako zaprepastio čuvši te zvučne naslove, da nije mogao pisati. Nato gospodja uze njegove službene spise i službenu olovku, te sama napisa imena svoje djece i svoje....

Ni svi progonitelji nadnaravnih pojava u Lurdu nisu bili dosjetljivi, kao ni farizeji u doba apostola, da bi se sjetili i priznali kako je mudar savjet starog Gamalijela:"Ako je ovo djelo od Boga, uzalud se borite proti njemu. Ako li je od ljudi, propast će samo od sebe."

Ali oni su bili orudje u rukama Providnosti. Njihovo će protivljenje učiniti veliku uslugu istini. Našoj vjeri i pobožnosti takodjer!

Naša Gospo Lurdska, Kraljice mučenika, moli za nas!

DOMINIKANSKI FIL. „AKVINAC" DUBROVNIK

Dvadeset i drugi dan:

"MARIJA I EUHARISTIJA IDU ZAJEDNO"

Izmedju predzadnjeg i zadnjeg ukazanja pristupila je Bernardica po prvi put svetoj Pričesti. Za taj se je sveti čin ona spremala učeći marljivo vjeronauk, ali, nema sumnje, glavni dio njezine priprave bio je obavljen za vrijeme ukazanja. Sama je Marija spremala svoju odabranicu za taj veliki dogadjaj. Zar ne bi Presveta Djevica bila najradosnija, kad bi svaki vjernik primao Njezinog Isusa onako, kako Ga je Ona primila u svoje prečisto tijelo? Vjerujemo, da je za vrijeme ukazanja spremala dušu svoje male Bernardice tako, da u času svoje prve Pričesti bude što sličnija Njezinoj duši u času Navještenja. Pobožni povjesničar Bernardičina života, književnik H.Lassere, na kome je presveta Djevica pokazala dvostruko svoju moć, jer je izliječila njegove bolesne oči, a takodjer od nevjere njegovu dušu, piše o tome ovo:"O naša Gospo Lurdska, dok su svećenici poučavali Bernardicu u katekizmu i vjerskim istinama, dotle si Ti sama u tišini i samoći pripravljala srce izabrane miljenice na dostojni prijem Isusa Krista."

Bilo je to 3.lipnja, upravo na Tijelovo, u kapeli sirotišta časnih sestara. Mnogi su očekivali, da će se i kod toga dogadjaja zasjati lice Bernardice, kao za vrijeme vi-

djenja u Špilji. Ali se nije dogodilo ništa neobično. Sve je prisutne zapanjila Bernardičina sabranost i ozbiljnost, ili ne, izvanredno nije bilo ništa. Samo je na večer toga sretnog dana svoga života Bernardica dala jedan odgovor, koji pokazuje, koliko je u njezinoj duši bilo produbljeno shvaćanje istina vjere. Gospodjica ju je Estrade naime zapitala: "Reci mi, Bernardice, da li si bila sretnija, kad si primila dobrog Boga, ili kad si razgovarala sa Svetom Djevicom?" - Bernardica je čas kao oklijevala, a onda reče: "Ja ne bih znala - to dvoje ide zajedno i ne može se usporedjivati. Sve što znam je to, da sam u oba slučaja bila jako sretna."

Kakav odgovor! Bernardica ne dijeli Mariju od Isusa. Oni idu zajedno, Marija i Isus, ne samo u nebu, ne samo nekoć za života na zemlji, nego su nerazdvojivi i Marija i Isus-Hostija. - Bernardica kao da je posjedovala onako duboko teološko znanje, kao onaj crkveni otac sa Istoka, koji je pisao: "Kao što se ne može odvojiti vino od vode, pošto ih se pomiješa, tako ni tebe, Marijo, od Isusa." Ili ono što je još u drugom kršćanskom stoljeću pisao sveti filozof i mučenik Justin: "Quotiescumque assidemus ad Coenam (Domini) non tantum Christi, sed et Matris ejus carnem manducamus. - Kod Večere Gospodnje ne blagujemo samo Kristovo Tijelo, nego i tijelo Njegove Majke." Te riječi prihvaća i moderna pobožnost, koja promatra Isusa i Mariju u najužoj i najintimnijoj vezi Majke i djeteta. Evo što piše kardinal Schuster: "Kad božanska Euharistija učini, da našim žilama poteče krv Čovjeka-Boga, ta nas krv, da tako kažemo dovodi u srodstvo sa Djevicom, koja je upravo bila prvo vrelo te božanske tekućine. Marija u tom času prepoznaje u nama nešto svoga, nešto što Njoj pripada. Tad smo Njezina djeca u najpotpunijem i najuzvišenijem smislu riječi, jer u nama teče sama Njezina krv." (Liber sacramentorum, VIII.)

Majka je Božja, eto, svojoj Bernardici dala da shvati i osjeti, te tako jednostavno izrazi duboku nauku svetaca i učitelja duhovnog života: "Marija i Euharistija - to dvoje ide zajedno." Tko joj je dao takvo shvaćanje, ako ne sama Marija?

Što onda možemo bolje i mi učiniti, nego da molimo sa onim spomenutim književnikom H. Lasserom: "Pripravi, Presveta Djevice, i nas na isti način, koji tako lijepo pristaje Tvojoj ljubaznosti prema nama i ljubavi prema Isusu u Presvetom Sakramentu, koji nam dolazi u pohode. Pripravi mu u našim dušama najdostojniji stan, što ga može stvorenje pripraviti svome Stvoritelju. Isprosi nam, najdostojnija Djevice, ista čuvstva, koja si Ti osjetila, kada si prvi put primila u svoje krilo utjelovljenog Boga, koga ne mogu obuhvatiti nebesa. - Nauči nas, da dobro prosudimo presveto Tijelo Našega Gospodina. Udostoj se poučiti nas, da će naša slaba i izmorena srca tamo naći jakost i okrepu. Ako smo okaljani grijehom, tamo ćemo se očistiti; u nesreći, tamo je naša utjeha; našem siromaštvu tamo je obilje; našem ropstvu - tamo je sloboda. Ako smo zašli stramputice, tamo je naš put. Ako nam duša tumara u tminama, tamo je svijetlo istine; ako sjedimo u smrti, tamo je uskrsnuće i život. - Pomozi nam, Djevice, da ovaj kruh s nebesa, kruh andjela, ovo Tijelo i Krv Boga uzljubimo, koliko zaslužuju. Bez toga živog kruha sve je bljutavo: Složna ljubav, naslada i radost,

postignute časti i nagomilano bogatstvo. A s njime nam gorčina postaje slatkom. On podaje božansku slast svakoj stvari: I mučnom radu, i teškim dužnostima, i nanesenoj uvredi, i podnesenom poniženju i svemu, što je na zemlji teško i odvratno. - O Marijo, isprosi nam milost, da ljubimo presveto Tijelo Isusovo, dušu Isusa Krista, daj da ljubimo presvetu Euharistiju."

Ojačana tako sa Isusom u svojoj duši, Bernardica je doživjela još jedan susret sa Presvetom Djevicom, osamnaesti po redu, zadnji u nizu vidljivih ukazanja, koje je ona vidjela na zemlji. Marija je dozvolila da budu oko Špilje, koju je posvetila tolikim svojim pohodima, ograde i straže, ali je svojoj vjernoj učenici dala Isusa. Što s Njime ne bi mogla podnijeti? - kao što je nekoć podnijela sama Marija. U ostalom, ona muka, što je siromašnu djevojčicu snašla na blagdan Gospe od Karmela, nije bila ništa prema onom trpljenju, koje ju je čekalo.

Tog je dana Bernardica po četvrti put pristupila k stolu Gospodnjem. Na večer se je vratila u crkvu, da nastavi svoju zahvalu. Dok je bila u molitvi, začuje onaj poznati slatki glas, koji ju je zvao k Masabjelskoj Špilji. Sva radosna zamolila je svoju tetku Baziliju, da je onamo prati. Budući je bilo zabranjeno pristupiti Špilji, podjoše desnom obalom Gave uz jednu sjenokošu, dok ne dodjoše nasuprot. Putem im se je pridružilo mnogo susjeda i gradjana. A oko njih su se brzo okupili i oni, što su molili na istom mjestu prema Špilji. Kad je Bernardica kleknula i počela moliti krunicu, svi su učinili to isto.

Iza malo časaka zasinu Bernardičino lice od zanosa i ona poviče:"Jest, jest, Ona je! Eno je tamo! Ona nas pozdravlja i milo nam se smiješi preko ograde." Lice je Bernardice bilo sjajnije nego ikada ranije, te se je po tome moglo zaključiti, da se je sama nebeska Djevica ukazala u takvoj ljepoti, kao nikada prije. Razgovor je bio sasvim unutrašnji, bez micanja ustiju i jezika, a trajao je jedno četvrt sata. Pošto se Kraljica andjela majčinskom ljubavlju osmjehnula svojoj maloj prijateljici, nestala je, da joj se više ne pokaže nego u nebu, u vječnosti.

Tako je prošlo zadnje Marijino ukazanje Bernardici. Ali je ova morala nastaviti svoju ulogu svjedoka i glasnika namijenjenu joj od Presvete Djevice. Koliko li joj je za to trebalo jakosti i strpljivosti! No kao što je bila jaka i odlučna pred komesarom policije i carskim odvjetnikom, tako će biti jaka i odlučna do kraja svoga života, - još 25 godina, nakon što je morala podnositi ispitivanja od specijalista - kao što su bili komesar i odvjetnik - zapala je u nove pogibelji. Bile su to vrlo fine i zato vrlo opasne zamke: Divljenje i laskanje, koje lako zamrači i najbistrije pameti. Ljudi koji su je posjećivali silili su je, da svečano igra svoju ulogu, da se drži visoko i ukočeno kao važna osoba... Tražili su od nje, da proriče budućnost, da pravi geste kao da je na pozornici. Neumorno su od nje tražili uvijek nove pojedinosti iz vidjenja. Ljudska je radoznalost neiscrpiva! Već su joj unaprijed iskazivali poštivanje i udivljenje zbog očekivanih novosti, koje su od nje tražili.

Siromašna mlinareva kćeri! Kako li se je teško oprijeti takvim napastima!

Bernardica je ipak uvijek ostala ono što je bila: Jednostavna i siromašna djevojka, na mahove tvrdoglava i nestašna. Nije krila svoju nestašnost, koja je sablažnjavala brata Leobalda, direktora škole, koju je pohadjala Bernardica. Ovako je o njoj govorio:"Otkrio sam...da je... vrlo nestašna...Premda sam uvijek vjerovao u ukazanja,sada bih u njih posumnjao, kad ne bi brojna ozdravljenja, što se dogadjaju, držala moje uvjerenje." - Dobri je brat direktor imao malko ukočen pojam o svetosti...

Usput ćemo samo spomenuti, da je Bernardica i dalje ostala jednako čvrsta u odbijanju svakog bogatstva, svake milostinje i svih darova, koji su nastavili svoj juriš na nju. Ništa je nije moglo prisiliti čak ni na to, da uzme novac i dijeli milostinju. "Učinite Vi to" - rekla bi onima, koji su joj davali novac s takvom ponudom.

Malo ćemo jače još istaknuti zapreke, koje su se morale radjati u samoj duši Bernardičinoj. Ne samo neprijateljsko držanje vlasti, ne samo tvrdo i posve tudje držanje sa strane svećenstva, ne samo fizički i moralni pritisak sa strane radoznalih hodočasnika, nego još i ovo,možda najpogibeljnije od svega: Unutrašnje pogibelji; budjenje taštine, lakovjernost i neoprez.

Bernardica je bila takvog temperamenta,a imala je zato i posebnih milosti, da je bila od ovih napasti uvijek sačuvana, te nikada nije miješala i brkala ono što joj je bilo dano da vidi i sluša sa svojim mišljenjem i željama. Ni za vrijeme dok su se zbivali izvanredni dogadjaji njezinih vidjenja, ni poslije. Jedino će poslije mnogo godina na ponavljana pitanja češće reći:"Ne sjećam se". Ili:"To nisam opazila". Njezino je svjedočanstvo tako ostalo do kraja jednako vjerno, čisto i jasno.

Zaista, sav Bernardičin život za vrijeme ukazanja kao i poslije, dokazuje, da je presveta Djevica vrlo dobro izabrala. Bernardica je doduše bila neuka i nepismena, ali duševno najuravnoteženija djevojka u Lurdu. Nije bila nipošto luda ili živčano rastrojena. Komesar Jacomet je smatrao,da je "vrlo inteligentna". Nije egzaltirana, nego mirna djevojčica, marljiva učenica, kadgod tvrdoglava i nestašna.U razredu je vukla debele crte u svojoj bilježnici, kao i sve druge djevojčice, a poslije se s njima živo igrala.Nema kod nje nikakvih napada histerije. Ni traga onim znakovima, što se liječe i proučavaju po klinikama. Ni spomena o živčanim povredama, koje dovode do neobičnih, često i nakaznih vidjenja. Uvijek i svagdje Bernardica potpuno vlada sobom. Svi su to vidjeli. Njezine su ekstaze stvarne, jasne i točne... Život joj je tih,jednostavan,normalan...

A i nas neka jača Euharistija, nek nas jača Marija. Shvatimo sa Bernardicom: Ovo dvoje ide zajedno, pobožnost prema Mariji i presvetoj Euharistiji. Marija ne može biti odijeljena od Isusa. Nek i nas sjedini sa Isusom, kao i Bernardicu. Da i naš život bude, kao i Bernardičin, "sav usmjeren prema Isusu". U časovima mira i utjehe,kao i onda kad nas snadju napasti, izvana ili iznutra.

Naša Gospo Lurdska, Sveta Bogorodice, moli za nas!

Dvadeset i treći dan:

POBJEDA

Uza sve zabrane, ograde i straže, nitko nije mogao više zaustaviti pokrenute mase naroda. Na pritisak mnogih uglednih osoba ministar je iz Pariza zapovijedio prefektu, da povuče svoje zabrane. Ali je trebalo naredjenje samog cara Napoleona III. da tvrdoglavi prefekt popusti. Caru su sa svih strana stizale molbe, da poništi nepravedne i nasilne mjere Tarbeskog prefekta. Nekoje su od tih molbi bile vrlo oštre, kao na pr.ova:"U ime pravice i savjesti neka dopusti Vaše Veličanstvo, da se vjernici mole, kadgod to hoće. U ime čovječnosti dopustite, da se bolesnici tamo liječe, kad u to stavljaju svoje nade. U ime slobode razuma dopustite, da duhovi traže razjašnjenje, da tako nauka i istraživanje pronadju ili prijevaru ili istinu."

Takav je način pisanja bio i odviše opravdan, a da ne bi djelovao na cara, koji se tada nalazio na odmoru u Biaritzu. Tamo su ga pohadjali mnogi ugledni ljudi, koji su mu bolje i točnije prikazali sve što se je dogadjalo u Lurdu, nego novinski izvještaji. Brzo je vidio da su njegove vlasti pošle krivim putem, kad su se umiješale u stvar,koja na njih ne spada. Kad je tako raspoložen jednog dana doznao za nove zabrane s obzirom na Špilju, napisao je nekoliko riječi i naložio svome tajniku:"Odnesite ovaj brzojav." - Car je u kratko zapovijedio prefektu Massy-u da odmah povuče sve zabrane što ih je bio izdao s obzirom na lurdsku Špilju, te svima dade slobodan pristup. Uzalud je siromašni barun nastojao preko dobrih veza isposlovati, da car povuče svoj zahtjev i naredbu. To je za nj bio kobni udarac! Car je razdražen poslao još jedan brzojav, tako da je 3.listopada bilo proglašeno, da se ukidaju naredbe od 8.lipnja. Sjetimo se samo, kako je morao izgledati bijedni komesar policije, kad je ponovo morao skidati ogradu pred Špiljom, ovaj put onu, što ju je bio sam postavio jedva pred četiri mjeseca.

Narod je bio oduševljen. Mase su grnule k Špilji. Klečalo se, pjevalo, molilo, zahvaljivalo Bogu. On bijaše pobijedio.

Prefekt Massy bio je premješten iz Lurda u Grenoble. Od Gospe Lurdske pošao je upravo La Salette-skoj Gospi od suza. Sjećamo se što je govorio o jednom i drugom ukazanju! - A komesar Jacomet je poslan na službu u Avignon.

Možda nitko (osim Bernardice) nije toliko koristio Božjem djelu, kao ovi ljudi, koji su mu se toliko opirali. Njih ide zasluga, da je Lurd zauvijek dobio priznanje svih ljudskih sudova: Policijskih, znanstvenih i političkih. Zaslugom onih, koji su pobijali istinu, lurdska će ustanova odsele zauvijek moći prkositi zajedljivoj šali i cjepidlačarenju nevjernika.

A Presveta im se Djevica kraljevski odužila: Svi su oni redom umrli zaista kršćanski. Sve ih je na drugi svijet pratilo odrješenje svećenika, sveta Poputbina i sv.Pomast, svi su umirući ljubili križ i kajali se... I komesar Jacomet,

i načelnik, i prefekt Massy i ostali njima slični, koji su se više ili manje svijesno opirali istini.

A kako je stvar išla sa crkvenim vlastima? - Odmah ćemo vidjeti. - Sjećamo se, kako su se prema Bernardici i dogadjajima kod Masabjelske Špilje vladali župnik Peyramale i biskup Laurence. Oni nisu bili načelni protivnici ukazanja, kao gospoda od policijskih i političkih vlasti, nego su vrlo dobro znali, što znači biti lakovjeran u tim stvarima. Sva je sredstva potrebna za spasenje Bog davno dao svojoj Crkvi. Ako se Njegovoj dobroti svidi, da ljudima dade nove dokaze svoje ljubavi i svemogućnosti, nitko ih ne će prihvatiti tako radosno kao svećenici. Ta njima je Bog povjerio da nastave Njegovo djelo spasavanja duša. Ali će oni u svakom slučaju, kad se počne nešto takvo pripovijedati, najprije sasvim trijezno i dugo motriti, dok se uvjere, da je Bog zaista progovorio.

Svi su oni neobični dogadjaji u Lurdu malo po malo prisilili svećenstvo, da u svom oprezu nije bilo tako strogo, kao u početku. I sam je tarbski biskup isto tako polako došao do uvjerenja, da mora sam zahvatiti u stvar. 28.srpnja 1858. god. izdao je naredbu, koja je razveselila srca svih vjernika u biskupiji. Imenovao je komisiju da ispita izvanredne dogadjaje u Lurdu. To je bio prvi korak, da se stvar riješi onako, kako su svi očekivali.

Članovi komisije bili su svećenici i svjetovnjaci. Najprije su pozvali i ispitivali samu Bernardicu. Siromašno dijete, što li je moralo pretrpjeti prilikom tih ispitivanja! Ta sve su to bili vanredno učeni ljudi, a k tome i strpljivi ljudi, kojima se nikad nije žurilo. Svi su oni, osobito svećenici, posjedovali nezavidno umijeće, da unesu sumnju i nemir u dušu. Ali je Presveta Djevica znala ne samo dobro odabrati, nego i još bolje odgojiti onu, koja je trebala svjedočiti za Bezgrešno Začeće. Nakon mnogo dugih i mučnih ispitivanja, morala je Bernardica na svečanoj sjednici pred svim članovima komisije još jedanput ispripovijedati sve što je vidjela, čula i doživjela. Bio je prisutan i tarbski biskup. Bernardica je govorila tako sigurno i sa toliko nadnaravne miline, da je biskup bio do suza ganut. Niz obraze su mu se skotrljale dvije krupne suze, a prisutnima je doviknuo: "Ma jeste li vidjeli ovo dijete!"

Ali nije bila ispitana samo Bernardica. Jednako su potanko bili ispitani svi, koji su bilo na koji način sudjelovali kod Ukazanja. Mnogobrojni svjedoci morali su odgovarati na vješto stavljena pitanja. Osobito su pomno bila ispitana čudesna ozdravljenja. Uzimalo se u obzir samo jasne, sigurne i neosporne dogadjaje. Budući nije bilo moguće ispitati sve slučajeve, odabrano je trideset najpoznatijih i najznačajnijih. Ova su se ispitivanja vršila na licu mjesta, gdje su se ozdravljenja slučajno dogodila. Tako su članovi komisije morali mnogo putovati. U ime medicinske znanosti pratila su komisiju dva liječnika: Dr.Dozous iz Lurda i dr.Berger (Berže), profesor medicinskog fakulteta u Montpellier-u.

Taj je privatni rad komisije trajao nekoliko mjeseci. Ipak nakon tako savjesnog ispitivanja biskup Laurence nije još htio izreći svoj sud. Premda je lično bio uvjeren u istinitost ukazanja i čudesa, da ne bi nikad nitko mogao

ništa predbaciti, čekao je da prodju pune tri godine.Kroz to vrijeme nije se pokazalo ništa, što bi moglo dovesti u sumnju ukazanja. Dapače, dogadjaji su se množili.

Tek je tada biskup Laurence izrekao svoj sud. Izdao je pastirsko pismo u kojem je utvrdio: 1.Neoskvrnjena Djevica Marija, majka Božja, prikazala se u istinu Bernardici Soubirous 11.II.1858. godine i slijedećih dana još 17 puta u gradu Lurdu. - 2.Štovanje Naše Gospe Lurdske postaje u biskupiji dozvoljeno i zakonito. - 3.Da se izvrši volja Presvete Djevice, podignuti će se na mjestu Špilje svetište (crkva). - Taj je dokumenat izdao 18.siječnja 1862. god.

Biskup je sam preuzeo brigu, da izvrši volju Majke Božje. U ime biskupije kupio je Špilju i okolno zemljište. Odmah su počeli veliki radovi. Špilju nisu taknuli, ali su preuredili okolicu. Da se pred samom Špiljom dobije mjesta, potisnuli su Gavu u novo korito. Na vrhu hridine mnoštvo je radnika počelo radove za podizanje veličanstvene crkve. Voda iz čudotvornog vrela potekla je cijevima i počela puniti kupaone, uredjene za kupanje bolesnika, i česme, da gasi žedju pobožnih hodočasnika.

Duša svega posla bio je župnik Peyramale. Uvijek isti, sad je jednako energično vodio posao, sokolio radnike i svladavao sve zapreke, kao što je nekoć bio nepovjerljiv pred neobičnim dogadjajima.

Ali se nije moglo čekati da crkva bude dovršena. Dok se je njezinom gradnjom ispunjalo jednu Marijinu želju: "Hoću,da mi se na ovom mjestu podigne kapela", - moglo se je sasvim lijepo udovoljiti i drugoj Njezinoj želji:"Hoću, da mi ovamo dolazi narod u procesijama."

Prva je službena procesija bila odredjena za 4.travnja 1864.godine. H.Lassere opisao je dirljivi prizor:"Vrijeme je bilo krasno... Grad Lurd bio je sav obasut cvijećem,slavolucima, vijencima... Nebrojeno je mnoštvo svijeta pohrlilo na ovaj za nebo i zemlju svečani dan. Procesija, kakve još svijet nije vidio, počela se pomicati iz župne crkve prema Špilji ukazanja. Različita vojna odjeljenja u svem svojem sjaju i bogatstvu paradnih odijela stajala su na čelu povorke. Za ovima su slijedile lurdske bratovštine, korporacije okolnih mjesta sa svojim zastavama i križevima, kongregacije Marijine djece, čija se odjeća bijelila poput snijega... mnogobrojni redovi i kongregacije u svojim posebnim odijelima; te nebrojeno mnoštvo hodočasnika, muškaraca, žena,djece i staraca, ukupno 50 do 60 tisuća, postavljeni u dva reda vijugali su putem, posutim cvijećem. Taj je put vodio na slavnu Masabjelsku hridinu. Od časa do časa javljalo se pjevanje kojeg muškog zbora, onda opet glazba, fanfare, himne i neprisiljeni glasovi narodnog vjerskog oduševljenja. Napokon je na kraju povorke išao, okružen sa 400 svečano odjevenih svećenika, sa svojim vikarima, stolnim kaptolom Njegova Preuzvišenost Bertrand-Sever Laurence, biskup tarbski, s mitrom na glavi, u misnom ornatu, sa zlatnim štapom u lijevoj ruci, dok je desnom blagoslivljao narod. - U srcima je prisutnih vladala neopisiva radost i zanos, što ga može osjetiti samo kršćanski narod, kad se nalazi pred Božjim Licem. Nakon toliko muka, toliko borbe i zapreka, bio je osvanuo dan pobjede i slave. Suze zanosa, radosti i ljubavi tekle su s očiju na lica,koja su bila uzbudjena Božjim dahom."

Tog je istog dana bio svečano blagoslovljen i stavljen u Špilju kip Gospe Lurdske, djelo lyonskog umjetnika Fabischa. On ga je radio po opisima i uputama same Bernardice, ulio je u nj svu svoju dušu i umijeće, ali, kažu, da ga je Bernardica samo jedanput vidjela. Za njezine oči, koje su gledale živu ljepotu Majke Božje, taj je kip bio kao neko oskvrnuće.

Dok su se odvijali ovi sjajni obredi, Bernardica je teško bolesna bila prenesena u bolnicu. Također je i župnik Peyramale ležao u svom stanu teško bolestan. Oni što su ga dvorili, svaki su čas očekivali njegovu smrt. - Medjutim je i njemu i Bernardici Bog spremao još dugi niz kušnja i trpljenja, da ih očisti kao zlato u vatri.

Tako je eto započelo slavlje, koje traje u Lurdu već sto godina. Njegov se sjaj povećava iz godine u godinu, rastе broj hodočasnika, rastu procesije do nevidjenih razmjera, dižu se prema nebu sve žarči plamenovi molitava i dobrih djela... A mi čvrsto vjerujemo, da je i majčinska dobrota Marijina i stroga pravda Očeva sve zadovoljnija tim neprestano rastućim dokazima vjere, pobožnosti i ljubavi, kojima i mi iz daleka dajemo svoj skromni doprinos.

Naša Gospo Lurdska, Kraljice andjela, moli za nas!

Dvadeset i četvrti dan:

Č.S. MARIJA BERNARDA

Danas ćemo razmišljati o Bernardičinom životu do kraja, tj. do njezine smrti. Iznijet ćemo samo neke opće činjenice iz njezinog redovničkog života, koje nam pokazuju čudnovato djelovanje milosti Božje i nas potiču na dobro.

Zašto je još Bernardica bila potrebna u Lurdu, pošto je bilo dozvoljeno štovati Gospu od Špilje? Crkva se je gradila, započele su službene i neslužbene procesije kretati prema mjestu ukazanja... Presveta je Djevica preko Bernardice započela veliko gibanje, i sad može ova nestati, može se izgubiti. - Ipak, čeka je još jedan zadatak, o kojem joj je sigurno Blažena Djevica mnogo govorila za vrijeme onih intimnih razgovora, a u trećem je ukazanju sve te pouke i želje sažela u nekoliko riječi: "Obećajem ti, da ću te učiniti sretnom, ali te upozoravam, da ćeš na zemlji biti nesretna. Morat ćeš mnogo trpjeti. Biti ćeš žrtva za obraćenje grešnika."

Bernardica je, nema sumnje, mogla ostati u Lurdu. Nakon toliko teškoća, mogla je uživati potpuno zasluženi mir. Nitko joj ne bi mogao ništa predbacivati, da je ostala i uživala gledajući, kako se mijenja Masabjelska hridina, kako se na njezinom vrhu diže veličanstvena bazilika. Tko bi joj mogao zamjerati na sreći, što bi je ćutjela gledajući tisuće hodočasnika, slušajući njihove oduševljene pjesme i žarke molitve?

No, znajući Bernardica ono što je znala, da li je mogla

tako učiniti? Ona je gledala i slušala presvetu Majku Onoga, koji je sama svetost, i njezina je plemenita duša bila pozvana na veću svetost od one, što ju je mogla naći da je ostala u Lurdu.

A gdje da nadje sredstava da se što više učini sličnom Isusu, koji je svojim križem izvršio otkupljenje grešnika? Gdje drugo, nego u žrtvama redovničkog života. Jednom je svećeniku pisala ovako:"Molite se za me, da me Bog uzme, ili da učini, da brzo udjem u broj Njegovih zaručnica. Premda sam nedostojna, to je moja velika želja."(Pismo abbe Bonin-u).

Njezina se je želja ispunila 7.VII.1866. Tog je dana primljena u samostan Saint-Gildard (Sen-Žildar) u Nevers-u. Potpuni naslov zajednice u koju je ušla glasi: Neverska kongregacija sestara milosrdja i kršćanske pouke.

Bernardica je iskreno priznavala, da je došla u samostan "da se sakrije". Doduše, ne će ni u samostanu biti poštedjena od znatiželjnih i pobožnih posjetilaca, ali će je oni ipak mnogo manje mučiti, nego kod kuće. Koliko je trpjela od tih posjeta i posjetilaca, sama je pokazala jednom finom i diskretnom usporedbom. Na jedinom putovanju svoga života, tj. kad je iz Lurda išla u Nevers, posjetila je i Bordeaux. Najljepše i najdirljivije što je na tom putu vidjela, bilo je, sama kaže:"Pogodite što? - Crvene, crne, bijele i sive ribice. Bilo mi je tako lijepo gledati ove životinjice, kako bez straha plivaju kraj mnoštva djeèaka, koji su ih promatrali." Siromašna je dakle Bernardica "plivala" jednostavno i prirodno, ali ne bez straha, pred vlastima, koje su na nju onako oštro pazile, i pred mnoštvom svijeta, koji je vrebao na svaku njezinu kretnju, ona je to bolno osjećala, kao na kretnje neke neobične i zanimljive životinjice. - Zar ćemo se onda čuditi, što je Bernardica odahnula, kad je ušla u samostan:"Sakrivena sam!?"

Ali nije došla u samostan, da mirno nastavi uživati u dragim uspomenama, da doživi predokus neba, koje joj je bilo obećano. Ona nije mogla zaboraviti, da mora nebesko blaženstvo čekati kroz duge godine bolnog trpljenja.

Na redovničkom oblačenju 29.VII.1867. Bernardica je postala sestra Marija-Bernarda. Sjetimo se zgode kod njezina krštenja: Već je tada bila tako zapisana u matice i krštena, uza sve protivljenje tetke joj i kume Bernarde-Marije Casterot.

S.Marija-Bernarda potpuno se je predala svome novom zvanju. Na već primljene milosti odgovorila je potpunim predanjem sebe u životu molitve, šutnje i odricanja. To je od nje tražila Presveta Djevica, koja ju je uputila prema redovničkom životu.

Najprije se je morala žrtvovati u poniznosti, koja je temelj svih drugih kreposti. Samo je jedanput smjela s.Marija-Bernarda pripovijedati sestrama u samostanu o svojim vidjenjima. To je bilo drugi dan nakon ulaska u samostan.Zatim je postala potpuno jednaka drugima: Nitko, ni ona ni druge sestre, nije smio govoriti o njezinim vidjenjima. Ona se i sama smatra za ništa, a, u ostalom, na to će je već znati i podsjetiti... "Što činite s metlom, kad vam više ne služi?" - pita ona."Stavite je u kut." - "No dobro, to je odsad moje mjesto."

Bezgrešna traži dalje od nje život trajne molitve. A uza svu dobru volju, sestra se Marija-Bernarda ne može naviknuti na neke pobožne vježbe i načine molitve, udomaćene u samostanu Saint-Gildard. Predbacivalo joj se na pr.: "U vašoj dobi, Vi biste već morali znati razmatrati." - A ona je uzdisala:"A kad ja ne znam razmatrati." - Ipak nikad ni časa ne kasni na razmatranje. Budući da ne može razmatrati kao ostale, drži da za nju nije visoka molitva,te da njezin duhovni život nazaduje. Medjutim je Bog vodi savršenom jedinstvu putem potpunog odricanja. Ne da joj nikakvih osjetnih milosti, pa ni u molitvi, u kojoj bi mogla uživati. Njezina žrtva mora biti bez ikakve tjelesne radosti. Ali zato Bog sam ispunja prazninu, koju On i stvara u njezinoj duši.

Pobožnost je s.Marije-Bernarde potpuno marijanska.Zar mora tražiti "predmet molitve"? Do kraja života, kao i u Špilji, krunica je njezina najdraža molitva. Moleći krunicu razmatra o ljubavi Spasiteljevoj, o Njegovoj Muci i presvetoj Euharistiji. U svojim intimnim bilješkama zapisala je:"Neka križ ne bude samo pred mojim očima i na mojim grudima, nego živ u meni, u mom srcu! A ja nek budem živa razapeta, preobražena u Njega sjedinjenjem sa Euharistijom,promatranjem njegova života, najtajnijih osjećaja Njegova srca; da privlačim duše k Njemu, a ne k sebi, s visine križa, na koji nek me živu za uvijek prikuje Njegova ljubav!"

S.Marija-Bernarda dakle trpi. To joj je Marija i navijestila: Kao tolike svete duše, i ona mora trpjeti, mora biti žrtva pomirnica za grešnike... "za jednog velikog grešnika", prizna ona ponekad, označujući tim općim riječima nekog jadnog apostatu, kojega joj je bila preporučila sama Presveta Djevica. Već je od najranijeg djetinjstva toliko trpjela od različitih bolesti, od teške oskudice, a sad su je, u samostanu pritisnule druge kušnje i boli.

Kad je stupila u samostan, još Bernardica, bila je radosno primljena. Njezina prirodna dražest i milina pobožnosti, odmah su joj osvojile srca svih sestara. Ta sam njezin način križanja bio je propovijed. Do kraja života stavljala je na sebe znak križa "kao Gospodja". A dok bi molila krunicu, i usred najtežih duševnik patnji, lice bi joj dobilo nadzemaljski izraz, kojemu se toliko divio kipar Fabisch, a da ona to nije ni znala. "Ni Fiesole, ni Peruggino, ni Raffael nisu nikad načinili nešto tako slatko i duboko, u isto vrijeme, kao što je bio pogled ove djevojke, tako jednostavne i neivne" (Kipar Fabisch). Kad je molila krunicu i razmišljala o otajstvima života Isusova, činila je to zajedno sa Gospodjom; zauvijek prisutnom u njezinoj duši.

Učiteljica novakinja bila je u početku prema Bernardici istinski nježna. Ali se je poslije njezino držanje promijenilo: Postala je prema S.Mariji-Bernardi hladna i stroga. S.Marija-Terezija Vazau nadasve je kod svojih gojenica cijenila fini odgoj - a toga nije bilo ni za lijek kod kćeri siromašnog mlinara. Bernardica je u njezinim očima bila "seljakinja". U ostalom, Bernardica joj se nije nikad otkrila. Č.sestra Magistra je ostala na pragu ove duše, te nije mogla vidjeti bogatstvo što se u njoj krije...

U kratko, premda se je S.Mariju-Bernardu smatralo "dobrom redovnicom", uvijek je ona i svagdje nailazila na stanovitu rezerviranost. A to je za nju bilo ono, što je netko nazvao: "Mučeništvo srca".

Pa ipak to mučeništvo nije bilo tako teško, kad se usporedi s jednim drugim trpljenjem. "Obećajem ti, da ću te učiniti sretnom, ali ne na ovome svijetu..." Ove su riječi našle najdubljeg odjeka u duši sestre Marije-Bernarde u obliku mističnog čišćenja. Oko god.1873. tj. poslije 6 ili 7 godina nakon ulaska u Saint-Gildard, počela je proživljavati unutrašnje osamljenosti i zapuštenosti. Nikome se nije mogla povjeriti, osim, vjerojatno, svome ispovjedniku. Sva satrta bacala se je u naručje Gospe Lurdske: "O Marijo, o Majko boli! Ti si pod Križem postala našom Majkom. Ja sam dijete Tvojih boli, dijete Kalvarije... O Marijo, nježna moja Majko; gle, Tvoje dijete više ne može. Smiluj mi se!... Učini, da se jednog dana nadjem s Tobom u nebu!... Ti si osjetila posljednju muku Tvojega Sina dragoga, ne ostavi me samu u mojoj... U Tvoje Srce polažem svoje stiske, tu crpim jakost i hrabrost. Daj da ostanem s Tobom pod križem..."

Tako je s,Marija-Bernarda prolazila kroz "noć duše", i kako bolnu. U svojoj je zapuštenosti upravila Isusu ovu molbu:"O moj Isuse, daj da Te ljubim. Ljubi me, pa me razapinji koliko hoćeš!"

Putem križa došla je do herojske ljubavi. Kad više, slomljena od bolesti, nije mogla vršiti nikakav posao ni zajedničku vježbu, govorila je:"Moj je posao - biti bolesna". Žestoko je trpjela od upale kostiju, ali:"Što ne bih pretrpjela, prizna, što ne bih učinila za grešnike!" Njezino junaštvo, sakriveno koprenom stida, zastrto je takodjer nepresstanim smješkom. Na svom križu ipak ima tu i tamo vedrih časova: Jednoga je dana pisala:"Sretnija sam s mojim Kristom na bolesničkom krevetu, nego li kakva kraljica na svom prijestolju."

Eto dakle dražesne pastirice sa brežuljaka iz okolice Bartres-a. Eto one, koja se je pokazala neustrašivom glasnicom i svjedokom Bezgrešnog Začeća. Siromašna i sitna u svojoj četrnaestoj godini, kako li se je pokazala velika, kad je svijetu prenosila Marijinu poruku! A u svom naslonjaču u bolesničkoj sobi samostana Saint-Gildard, pokazuje nam se još većom, nadljudskom, nadnaravnom. Poučena od Bezgrešne, da je to "za grešnike", do kraja je primala trpljenje kao najdražeg prijatelja.

Da, Marija je dobro izabrala, ponavljamo još jedanput. Bernardica se je do kraja pokazala dostojna izbora, kojim je bila toliko odlikovana.

Izdišući šapće:"Bože moj, ljubim Te!" I kao da je htjela do kraja ostati vjerna svom pozivu žrtve za grešnike i u toj tamnoj "noći duše", koja joj je u svojem neprozirnom mraku sakrila i sigurnost spasenja duše, "ona koja je vidjela Svetu Djevicu", izdahnula je, nakon što je dvaput ponovila:"Sveta Marijo, Majko Božja...moli za me,siromašnu grešnicu,.. siromašnu grešnicu,.."

Bilo je to 16.travnja 1879. u 3 sata i četvrt poslije podne.

Navršila je 35. god. života.
Svetom ju je proglasio Pio XI. na blagdan Bezgrešnog Začeća, 8.XII.1933.god.

Zajedno sa Našom Gospom Lurdskom, i ti Sveta Bernardice, moli za nas!

Dvadeset i peti dan:

LURD RASTE

Završio se niz ukazanja. Bernardica je otišla na sigurno mjesto, da do kraja života potpuno izvrši želje Presvete Djevice: Posvećenje u ljubavi i žrtvi. Vjerno je prenijela poruku s neba, a sad su drugi preuzeli dužnost, i posao, da provedu u djelo sve želje Nebeske Gospodje. Potpuno će se ispuniti riječ Bezgrešne, moćna poput riječi Božje.
Biti će izgradjeni veličanstveni hramovi, a opet premaleni, da prime beskrajne povorke hodočasnika.
Ne će više nikad prestati molitva za obraćenje grešnika:Oni će sami svjedočiti za nju,pošto iskuse njezinu moć.
Lurd će postati mjesto vjere i pokore.
Ovaj nepoznati gradić postati će "najslavnije prijestolje Euharistijske tajne"(Sv.Pijo X.)
Čudotvorno će vrelo takodjer nastaviti svjedočiti za Boga, Mariju i Crkvu Katoličku.
Postati će, napokon, pravi malj za nevjernike i Božje neprijatelje na ovoj zemlji.

Još ovih nekoliko dana mjeseca svibnja, što nam preostaje, mi ćemo redom vidjeti, kako se je ostvarila moćna Marijina riječ. Ići ćemo ovim redom, što smo ga netom označili.
Danas pogledajmo, kako je kršćanski svijet odgovorio Marijinim željama:"Hoću, da mi se ovdje sagradi kapela... da narod dolazi ovamo u procesijama."
Već smo vidjeli, kako je započela gradnja bazilike na vrhu Masabjelske pećine. Živa vjera i ljubav prema Mariji brzo ju je digla nebu pod oblake. Oduševljenje graditelja i vjernog naroda sagradilo je kapelu poput katedrale. Pobožnost i zahvalnost napunila ju je dragocjenostima svake vrste. Blagonaklonost Svetih Otaca Papa,koji su brzo shvatili svu zamašitost lurdskih dogadjaja, podigla je crkvu nad Špiljom u red najodličnijih crkava: Pio IX. proglasio ju je god. 1874. bazilikom. Dvije godine kasnije, tj.1876. bila je posvećena, a kip Gospe Lurdske svečano okrunjen.
I to je doživio dobri župnik Peyramale. Uz njega se se je tada našlo u Lurdu još 3.000 svećenika, kojima je opet bilo na čelu 35 crkvenih dostojanstvenika, medju njima i jedan kardinal Svete Rimske Crkve. A vjernika preko 100.000.
Slijedeće je godine, tj.1877. umro revni župnik Peyramale, tako da nije doživio 25-godišnjicu ukazanja 1883.god.,

kad je bio postavljen temeljni kamen za crkvu Svete Krunice. Šest godina kasnije bila je i ta crkva uz velike svečanosti blagoslovljena, a god.1901. posvećena.

Ali je mnoštvo svijeta raslo iz dana u dan, iz godine u godinu, tako da su prostrane crkve postale tijesne."Hramovi Tvoji, Gospodine, tijesni su za moje srce. - Razorite zidove njihove, tijesni su, ne mogu obujmiti mi dušu"(Lamartine, Pjev noći). Tako je nastao pred crkvom Svete Krunice hram nevidjene veličine, crkva "divno podnebesje". Zidovi su dvije mramorne ograde, koje polaze sa krova crkve Svete Krunice i spuštaju se polagano u obliku elipse, kao dvije majčinske ruke. Tek se na tom mjestu mogu razviti u svom sjaju veličanstveni obredi, kojima prisustvuju goleme mase vjernoga naroda iz svih krajeva svijeta.

I napokon, da spomenemo, kako je ispunjena Djevičina želja na jedan novi način prilikom stote godišnjice ukazanja. U brdu ispod zemlje iskopana je golema prostorija i načinjena crkva takodjer divovskih razmjera. Namijenjena je svetim obredima i velikim zborovanjima osobito za vrijeme ružnog vremena, a posvećena je Svetom Papi Piju X.

Tako su eto vjernici odgovorili na želju Majke Božje: "Hoću, da mi se ovdje sagradi kapela." - Ali to još nije ipak sve! Štovanje Bezgrešne Djevice, koja se je u Lurdu ukazala Bernardici, brzo je prešlo granice Francuske. Ono se pokazuje, izmedju ostaloga, i u tome, što posvuda po svijetu nalazimo kapelice, oltare, kipove, pa čak i cijele Špilje Gospe Lurdske. U srcu kršćanstva, u Vatikanskom gradu, podigli su Špilju, koja je na vlas slična onoj u Lurdu. U njoj teče čak i čudotvorna voda, donesena iz lurdskog izvora. - U nekim su krajevima osnovane bratovštine Gospe Lurdske, podignuta su svetišta, kojima vjernici hodočaste. A to čine zato; jer ih ta svetišta iz daleka podsjećaju na ono sveto mjesto, na onu glasovitu Špilju, koju je dotaknula noga prečiste Djevice, koju je posvetila sama Kraljica Neba.

A rado priznajemo; da i ovaj skromni kip, nas privlači s istoga razloga. Presveta Djevica znade, da nam nije moguće poći u Lurd, a mi vjerujemo, da se Njezina majčinska briga za nas pokazuje i na ovom mjestu,preko ovoga kipa.

Kako li se je tek divno ispunila i još se uvijek ispunja druga Marijina želja:"Hoću, da mi se ovamo dolazi u procesijama." Već znamo kako je bila povedena prva službena procesija, i kako je prije toga oduševljeni narod grnuo k Špilji. Odonda svake godine stižu u Lurd stotine procesija.

Odakle dolaze? - A odakle ne dolaze? Na čelu su,dakako, evropske zemlje, a ovima opet prednjači Francuska, koju, kaže jedan francuski pisac, i ako nedostojnu, na osobiti način miluje Marija. Susjedna Španjolska, Italija, Podunavske zemlje i one sa evropskog sjevera - sve su poslale svoje sinove i kćeri, da se poklone Bogu na mjestu, koje je Njegova Majka toliko odlikovala.

Dogadjaji su pokazali i još uvijek pokazuju, kako se je teško prevario slavni nekoć francuski političar A.Thiers, kad je doviknuo sa govornice parlamenta:"Ta će hodočašća biti kratkotrajna, jer danas više nisu u običaju." Sam je

taj govornik poživio dosta dugo, da je mogao vidjeti kako je bio loš prorok. Hodočašća su preuzela toliko maha, da su se mase pokrenule u većoj mjeri, nego u najoduševljenijim stoljećima Srednjega Vijeka.

Kao što je Marija našla Bernardicu i njoj se prikazivala, tako je našla dva čovjeka, preko kojih je svijetom raširila ono, što je govorila djevojčici. Bili su to Henrik Lassere, već nam poznat po imenu, i o.Piccard, vrhovni poglavar reda Augustinaca Asumpcionista.

H.Lassere bio je poznat kao pisac, ali i kao čovjek bez trunka vjere u išta nadnaravno. Bog ga je bio udario bolešću na očima. Uzalud su se oko njega mučili najbolji specijalisti za očne bolesti: On je morao oslijepiti. Na navaljivanje jednoga svoga prijatelja, akademika i senatora, a protestanta, ipak je pristao da se posluži lurdskom vodom. Sam je poslije priznavao, da mu je to bilo odvratno, i to s dva razloga: Prvo, jer nije imao nikakve vjere; drugo, jer bi, ako bi se dogodilo da ozdravi morao promijeniti svoj život i odreći se koječega... Ipak je, eto, htio udovoljiti prijatelju. Ovaj je naručio iz Lurda čudotvornu vodu, koja je poštom stigla za dva dana. Lassere drhćući otvori paket, prisili se da klekne i zamoli Boga, da mu oprosti grijehe. Zatim reče glasno:"I Presveta Djevice, smiluj mi se i ozdravi moju duševnu i tjelesnu slijepoću." Zatim protrlja jedno pa drugo oko ručnikom natopljenim lurdskom vodom. Ali neka on sam kaže, što se je tada dogodilo. "Što mislite, kakvo je bilo moje uzbudjenje, ili, skoro bih rekao, užas! Jedva sam se bio dotakao onom čudotvornom vodom svoga čela, i očiju, ja se osjetim posve zdrav, najedanput, a da nisam ni časa čekao... Ispovijedio sam se još iste večeri, a drugo sam jutro primio Svetu Pričest, da se zahvalim Bogu za toliku milost." - I ono čega se je prije toliko bojao, H.Lassere je prihvatio: Pravi kršćanski život, sa svim njegovim zahtjevima. Postao je apostol Lurda, te mu posvetio svoj talenat i dobar dio svoga imanja. Prvo mu je djelo o Lurdu izašlo 1869.god. i razgrabilo se čudnovatom brzinom. Prevedeno je na sve svjetske jezike i doživjelo je mnoštvo izdanja. Ta je knjiga odjeknula svijetom poput silnog glasa trublje. Nebrojeno se je mnoštvo odazvalo njezinom pozivu i pohrlilo u Lurd, da časti i zaziva u pomoć Neoskvrnjenu Djevicu Mariju.

H.Lassere je pobožno preminuo 1900. godine.

Drugi koga je odabrala Providnost da ispuni Marijine želje bio je o.Piccard. Poslije rata 1871. nesretnog za Francuze, on je mnogo učinio, da se u narodu podigne kršćanski život. Utemeljio je društvo Gospe od zdravlja, čiji se članovi posvećuju djelima duhovnog i tjelesnog milosrdja. To je društvo dopuštenjem Pape Pija IX. priredilo prvo francusko narodno hodočašće u Lurd. Poslije su slijedila mnoga druga do danas.

Za Francuskom su se povele druge zemlje. Posvuda su organizirana narodna hodočašća u Djevičin grad. I iz naših je strana krenulo prvo takvo hodočašće u 50-toj godišnjici ukazanja. Pod vodstvom biskupa Mahnića i Carića našlo se je u Lurdu 400 vjernika iz hrvatskih krajeva. Od 10-21.kolovoza 1908.god. Poslije je, do Drugog rata, iz Hrvatske

išlo u Lurd 18 hodočašća.

Osim narodnih hodočašća dolaze u Lurd i druga,namijenjena odredjenom užem krugu. Ova su nemanje dirljiva i značajna. Zamislite samo ono, što je bilo priredjeno 1908. god. kad su se našli u Lurdu hodočasnici-ozdravljenici u posebnoj procesiji. Skupilo ih se iz svih krajeva Francuske 350, da se zahvale Gospi Lurdskoj na milosti čudesnog ozdravljenja.

Ili se sjetimo hodočašća samih muškaraca. U jednom takvom hodočašću početkom stoljeća našlo se je 60.000 ljudi... Pa onda prizor što se je mogao vidjeti u Lurdu iza rata 1946. Te godine, upravo 8.prosinca, bilo je oko Špilje sakupljeno 70.000 Francuza, pomiješanih u 100.000 pripadnika drugih naroda, povratnika iz rata i logora. Dojučerašnji su neprijatelji pružali jedni drugima ruke, sa istim osjećajima u srcu i istim zazivima na usnama... - A takodjer se samo sjetimo hodočašća, što ih od Prvoga rata svake godine priredjuju francuski vojnici. Godine 1957. našlo ih se u Lurdu zajedno 30.000 a na čelu im 7 generala i vrhovni vojni dušobrižnik; kardinal Feltin, nadbiskup Pariza...

Zaista, od križarskih se vojni nije vidjelo što takvoga...

A kakvim je to plodom urodilo? - pitat će tkogod. Kakva je korist od toga? - - Bez sumnje, Presveta Djevica nije zvala ljude u Lurd na izlet ili na zabavu. A hodočasnici ni ne idu zato onamo, premda imade i takvih, koje više vuče radoznalost i želja za novim doživljajima, nego pobožnost. To su iznimke. Za golemu većinu milijunskih masa što svake godine grnu u Lurd (tokom ove godine,računa se, da će Lurd pohoditi 10 milijuna ljudi!) to je zaista sveto mjesto, ono što je rekao sv.Otac Pijo XII.:"Nova gora slave Božje usred tmina nevjere".

Da, premnogim se je hodočasnicima ukazala "slava Božja" u vjeri, koju su našli, kao nekada Apostolima na Taboru... Mnogi su se ostavili zauvijek ružnih mana; drugi su se dali na junačko vršenje kreposti i dobrih djela, revno su počeli i nastavili primati svete sakramente i posvećivati svoje duše... Lurdska su hodočašća proizvela u dušama nebrojena čudesa, samo Bogu točno poznata, potresla su milijunima duša. Tamo su vidjeli "slavu Božju",i počeli se penjati na goru Gospodnju.

A mi, koji hodočastimo samo u duhu, nemojmo zaostati za onima, koji mogu i tjelesno poći u Lurd. Pod vodstvom Djevice bez grijeha začete, penjimo se i mi na goru gospodnju "nevinih ruku i čista srca".

Naša Gospo Lurdska, Majko ljubezna, moli za nas!

Dvadeset i šesti dan:

MJESTO MOLITVE

Opisujući ukazanja istaknuli smo njihovu povezanost sa Evandjeljem. Tako se sjećamo i šestog ukazanja, u kojemu nas je Presveta Djevica preko Bernardice podsjetila na jednu od temeljnih dužnosti, što nam ih nameće Isusovo Evandjelje, a to je molitva. Osobito je istaknula molitvu za grešnike: Molite za grešnike. Koga pak možemo isključiti iz ove najbrojnije vrste ljudi? Moramo se dakle moliti za sve, koji vrijedjaju Boga, uključujući i sebe; jer svatko može reći za sebe kao sv.Pavao:"Medju tima ja sam prvi."

Molite se Bogu. Zapovijed je vrlo jasna. Već znamo takodjer što znači moliti i na koje sve načine to možemo učiniti. Sad ćemo pokazati, kako se u Lurdu već 100 godina ispunja zapovijed i želja One, koju zovemo "Utočište grešnika".

Molitva je vjerski čin potpuno upravljen Bogu, pred kojim vrijedi kao zadovoljština za grijehe i otkupnina za duše. Blažena je Djevica rekla jednostavno: Molite za grešnike. A to je čin ljubavi prema vječnoj Božjoj pravdi i dobroti.

Bernardica je potpuno shvatila, da je to takodjer i najviši dokaz ljubavi prema bližnjemu, zato je do kraja potpuno vjerno "bila zauzeta za obraćenje siromašnih grešnika". Da svojoj molitvi osigura što puniji uspjeh, prinosila ju je Bogu preko Marijinih ruku. Za Božić 1871. pisala je svojoj sestri Toinetti:"Samo jedno moramo činiti: Mnogo moliti Presvetu Djevicu, da se dostoji za nas posredovati kod svoga dragog Sina i dobiti nam oproštenje i milosrdje. Imam još pouzdanja, da će Božja pravda, koja nas sada tuče, biti ublažena od ove nježne Majke."

Bernardica je prva bila poučena u molitvi od same Presvete Djevice. Osim što ju je naučila jednu tajnu molitvu, koju nikad nije nikom otkrila, Blažena ju je Djevica poučila i u drugim molitvama. Naučila ju je molitvom zahvaljivati Bogu najprije time, što ju je poučila, kako će se križati, i što je s njome ponavljala riječi hvale Presvetom Trojstvu: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu....

Bernardica je sama priznala jednoj prijateljici,da se je "prebrzo križala, te je bila prisiljena slijediti kretnje Gospodje". To je ona prva pouka, koju je Bernardica dobila od Gospodje i koju je prenosila kroz cijeli život na sve, s kojima je dolazila u doticaj.

Drugu joj je pouku dala Presveta Djevica u molitvi: Slava Ocu... To su prve riječi, što ih je u Masabjelskoj Špilji izgovorila Blažena Djevica: Riječi hvale Ocu i Sinu i Duhu Svetomu. Možemo reći, da je lurdska Špilja jedino mjesto na svijetu, gdje je Bezgrešna Djevica vidljivo složila svoju molitvu s našom zemaljskom. Ponavljajući zajedno sa Bernardicom:"i sada i vazda", pokazala nam je vječnu vrijednost molitve hvale. "Slava Ocu" je, kao i "Veliča", vječna pjesma neba. Naš zemaljski duh teško može shvatiti vrijednost hvale, jer je sve naše zemaljsko zahvaljivanje jako površno. Hvaljenje je Boga nadnaravna ljubav, ona lju-

bav, što poput mosta spaja nebo i zemlju.

Da ojača našu hvalu Bogu, i da joj digne vrijednost, Marija je s njom sjedinila svoju hvalu, koju vrši u nebu. Gdje se je još na ovoj našoj zemlji vidjelo, da Presveta Djevica sa jednim ljudskim djetetom ponavlja: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu...?

Od onda pa do danas nema na svijetu mjesta, gdje se tako često kao u Lurdu pjeva punim srcem i ustima:"Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu..." Nema mjesta na svijetu, na kojem se hvala Presvetog Trojstva ponavlja onako oduševljeno i ponizno i u tišini duše. Prve poruke, što ih je Marija dala Bernardici, danas prihvaćaju velika mnoštva naroda. Znak se križa ponavlja tako često ne samo u Špilji i po crkvama, nego takodjer i na željezničkoj stanici i po svim uglovima lurdskih ulica. A svi ga obavljaju onako pažljivo i pobožno, jer osjećaju, da ih gleda Presveta Djevica. "Slava Ocu" se pjeva i moli sa onoliko žara, jer svi nose u srcu tajnu i slatku sigurnost, da s njima hvali Presveto Trojstvo i sama Bezgrešna Djevica, svojim srcem i svojim ustima.

Lurd je postao mjesto molitve: Ne samo zahvale,nego i prošnje i zadovoljštine. Sve je to sadržano i u privatnim molitvama pojedinaca, kao i u zajedničkim molitvama i činima pobožnosti.

Ipak moramo posebno spomenuti bar nekoje manifestacije zajedničke molitve i hvale Bogu i Bezgrešnoj u Lurdu.To su: Procesije sa Presvetim Oltarskim Sakramentom i noćne procesije sa svijećama. O procesiji sa Presvetim posebno ćemo reći nekoliko riječi, kad budemo govorili o "najslavnijem prijestolju Euharistijske tajne", a sada ćemo se zaustaviti kod procesije sa svijećama.

Evo opisa jedne takve procesije prigodom prvog hrvatskog narodnog hodočašća u Lurd od I.N.Jemeršića, i nekih dojmova I.Merza za 52.francuskog narodnog hodočašća. "Točno u 8 sati započne procesija. Svak je zapalio svoju svijeću... Uz oduševljeno pjevanje:"Sred te se pećine", kretasmo po četvoro u redu prema bazilici... poznatim strminama najprije k gornjoj crkvi s jedne strane, - dok se opet s druge strane jednakim strminama spuštala dolje na esplanadu, na trg, do kipa sv.Mihovila, a odavle opet okretala natrag prema crkvi Svete Krunice. - Svi narodi: Francuzi, Španjolci, Talijani, Nijemci, Englezi, Irci, Portugalci, Belgijanci, Skoti, Hrvati itd. u raznim jezicima pjevaju istu pjesmu o istom dogadjaju. Tisuće i tisuće grla kliču:"Ave, ave, ave Maria. Zdravo, zdravo, zdravo Marijo." Na svaki pozdrav "Ave" diže 60.000 ruku svijeću k nebu i na taj način pozdravljaju Našu Gospu... Svi se narodi u Marijinoj pjesmi potpuno slažu i razumiju... Kad u procesiji dodjosmo na najvišu točku pred ulazom u baziliku, otvorio nam se pred očima nezaboravni i divni prizor: Ogromna procesija pred nama vijugala se poput ognjene zmije naokolo... Iz daljine kao veliki oštri talas dopiru ti gore k ušima oduševljeni poklici:"Ave,ave,ave Maria!" Čini se kao da pirenejske gore u svom odjeku ponavljaju taj divni pozdrav... Procesiji nigdje ne vidiš kraja... To traje dobra dva sata, a čovjek ni ne osjeća, da je umoran. Zaboravlja da je na zemlji, kao da je prenesen u nadzemaljski svijet, gdje nema

ljudske zlobe, gdje je sve opojeno božanstvom... - Kad se stigne na plokatu pred crkvom, vidi se svu u moru svijetla lurdsku crkvu. Relijef na kojem Majka Božja predaje svetom Dominiku krunicu, nad ulazom crkve Svete Krunice, napose je divno osvijetljen. Zrnca se krunice iz daljine bliješte kao zrna bisera u suhom zlatu... Na sred tornja jasno se čita monogram Naše Gospe Lurdske... Rasvijetljen je sav trg i stara tvrdjava gore na brijegu... A ako ti se oko vine gore na vrhunce Pireneja, vidjet ćeš kako se na najvišoj glavici"Pic du Jer"(Pik di Žer-Žerov vrh) bliješti ognjeni križ, kao da se dotiče nebesa..."

Nema nikoga, tko u tim časovima nije duboko potresen. Gledajući te zajedničke izraze hvale Bogu i Mariji, mnogima je u duši bljesnulo svijetlo vjere. Molitva vjernika sjedinjena sa Marijinom molitvom i hvalom, premnoge je zalutale duše dovela k Bogu. Samo je Bogu poznat broj takvih potresnih i nevidljivih dogadjaja u ljudskim dušama. Nekoja su od tih obraćenja ipak tako zabljesnula, da su jasno pokazala djelovanje milosti i Duha Svetoga, na najrazličitije ljudske prirode i prilike. To su najslavnije stranice u zlatnoj knjizi Lurda. Pravo kaže neki pisac:"Bilo bi preuzetno navoditi brojke, pa makar samo i približne. Lakše bi bilo izbrojiti kapi vode u Gavi, zrnje pijeska u Špilji, nego li posredovanje milosti u duhovnom životu ljudi u Lurdu."

Što se tiče same Francuske, jedan dobro upućeni čovjek piše:"Poznato je, da u XIX. stoljeću ni jedna zemlja nije pokušala onako temeljito prekinuti sa kršćanstvom,kao Francuska. Nigdje nisu bile tako teške posljedice otpada, kao u toj zemlji. Čudesni dogadjaji u Lurdu stvar su popravili. Svijet je ostao začudjen, kad je čuo za imena velikih učenjaka i filozofa, pjesnika i mislilaca, čije je obraćenje prošlo kroz Lurd. Vjerski razvoj ljudi kao što su Huysmans, A.Rette, Francis Jammes, P.Claudel, F.Mauriac, H.Gheon, E.Baumann, P.Leseur, Rene Schwob i mnogi drugi, nerazdruživo je vezan uz sveta mjesta Lurda."

Ali utjecaj Lurda ne pozna granica: Proteže se na Evropu i cijeli svijet. Lisabonski patrijarha, kardinal Cereira tvrdi za Portugal:"Tek u nebu ćemo doznati za milosti, koje je Naša Gospa Lurdska dala Portugalu... Ona je dala, da smo izdržali kroz teško razdoblje naših revolucija i pod vlašću masonerije. U Lurdu se je obratilo mnogo Portugalaca, a Fatima je nastavak Lurda."

Jedan engleski protestant priznaje u svojoj knjizi: "Lurdsko čudo": "Sumnjao sam u sve što se pričalo o Lurdu. Ali pošto sam sve vidio svojim očima, moram priznati njegovu važnost... Lurd je velika snaga u duhovnom životu Francuske i Evrope... Lurd oživljuje duše, podiže srca, i misli, ozdravlja bolesne. Lurd je autentična objava Božje dobrote svijetu, kojemu je ona sve više i više potrebna."

Slično je svjedočanstvo dao jedan student iz Oxforda, koji je kasnije postao Isusovac: On prizna, da je bio "potpuno obuzet slikom Gospe Lurdske i molitvama hodočasnika." (Schoenere Zukunft, 6.X.1929.)

I mnogim pripadnicima Izraelskog naroda molitva je u Lurdu dala svijetlo vjere i jakost duše. U jednoj dvorani

za ispovijedanje vjernika, nalazi se zanimljiva slika: "Gospa od znamenja svetoga križa". Rijetki su hodočasnici, kojima je poznato, da je ta slika zavjetni dar jedne Izraelićanke. Mlada naime židovska obraćenica, kiparica, obećala ju je Masabjelskoj Djevici, ako njezin otac, rabin u Parizu, spozna svijetlo objavljene vjere u Katoličkoj Crkvi. Zaista je došlo do obraćenja, a Miriam Franck je ispunila svoje obećanje. Sa svojom sestrom, takodjer obraćenicom, izmolila je svijetlo vjere svojem bratu i mnogim drugim pripadnicima svoga naroda.

Zaista je imao pravo sv.Pijo X. kad je zapovijedio, da se blagdan Gospe Lurdske ima slaviti u cijeloj Crkvi: Majka je premnogim dušama dala milost, da nadju Oca, koji je na nebesima. Kao što nam iz sunca dolaze zrake topline i svjetlosti, tako i iz Marije zrake božanske milosti.

Tako je eto iskra postala plamenom: Molitvi Marije i Bernardice pridružilo se je mnoštvo duša iz cijeloga svijeta. Bernardičina odluka molitve prelazi svake godine na milijune duša, koje se nadju u Lurdu, ili razmišljaju o dogadjajima u tom dalekom gradu. Pred snagom molitve u Lurdu ostaju zadivljeni i sami muslimani. Poslije svojega posjeta Lurdu govorio je El Mori, ministar marokanskog sultana maršalu Lyautey-u (Lioteju):"Htio bih tamo dovesti sve naše vjernike, da se nauče moliti se Bogu, gledajući kako mole lurdski hodočasnici."

I mi smo, dragi vjernici, eto bili za čas barem duhom u Lurdu. Sjedinimo svoje molitve sa onima Gospe Lurdske i svima, koji se s Njome mole u svetom Njezinom gradu. Ako nam je to možda i malo teže nego da se tjelesno nalazimo medju onim tisućama u Lurdu, - to nam je i zaslužnije.

Dajmo dakle svojoj molitvi žar hodočasnika pred slavnom Špiljom, a poniznost Bernardice, sakrivene medju samostanskim zidinama.

Naša Gospo Lurdska,Kraljice svih svetih,moli za nas!

Dvadeset i sedmi dan:

GRAD VJERE

Jedan je od najpotresnijih doživljaja za sve lurdske hodočasnike onaj na svršetku večernje procesije sa svijećama. Nakon procesije sve se one tisuće ljudi slegnu na trgu pred crkvom. Ognjena se je rijeka pretvorila u ognjeno jezero. Tada zamuknu pjesme i molitve, a usred sveopće šutnje jedan silno jaki glas započne pjevati koralni "Credo"-"Vjerovanje". Istoga časa prihvate svi prisutni svom snagom duše i glasa. Svi su glasovi najedanput postali jedan glas - glas vjere. Sve su se duše pretvorile u jedan plamen - plamen vjere. Kad pjevanje - ispovijedanje vjere dodje do značajnih riječi:"Et incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine" i do polaganog razvučenog:"Et homo factus est" -

tisuće ruku duboko spuštaju svijeće prema zemlji, u čast utjelovljenom Bogu, koji je "poništio sebe uzevši bit sluge". - Kod onih se opet riječi, koje označuju pobjedu Božju, svijeće opet dižu prema zvijezdama: "Et resurrexit tertia die secundum Scripturas, et ascendit in coelum"... - A kad pjevanje dodje do riječi: "Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam", - tad se ognjeno jezero digne za cijeli metar u visinu, i sav narod prizna svečano i pobožno oznake Crkve: Jedne, svete, katoličke i apostolske, koja posjeduje i daje nam Krista-Boga, koja je Njegovo Tijelo i Njegovo produženje u vremenu i prostoru... Čini se tada, da je srce naroda tako prionulo za svaku riječ, da teško prelazi na drugu.

L.Bertrand, francuski akademik, lijepo je opisao ono priznavanje vjere, kakvom nema ravna na svijetu: "To što oni pjevaju nisu nikakvi pozivi na ubijanje i nasilje; nije to zanosno slavljenje jedne rase ili jednog naroda. To je jedinstvo duša u Kristovoj istini i Ljubavi. I to je dosta, da se stvori nešto tako uzvišeno, čemu nema ravna na svijetu. Sa pjevanjem raste ganuće i ljepota i postiže svoj vrhunac, kad mnoštvo sabrano na trgu pred crkvom Svete Krunice zapjeva "Credo".

Ali Lurd neprestano doživa pred oči hodočasnicima i svijetu vjeru u Boga Oca svemogućega i u Isusa Krista jedinoga Njegova Sina - a ne samo za vrijeme procesije sa svijećama, ili dok se pjeva "Credo". Ona živa vjera u zazivima i vapajima za vrijeme procesije sa Presvetim i blagoslova bolesnika raste i jača do čuda, otvorene pojave moći Božje. Jednako tako i vjera kojom bolesnici silaze u kupaone izaziva djelovanje Božje svemogućnosti, čuda, koje je znak Božjeg poziva i Njegove ljubavi. - Ali o svemu onome što se dogadja u piscinama za vrijeme kupanja bolesnika i kod procesije sa Presvetim, morat ćemo posebno govoriti. Sada promatramo vanjska očitovanja vjere, koja opet jačaju njezin unutrašnji žar, ili ga raspiruju u hladnim dušama.

Osim čudesnim ozdravljenjima, Lurd oživljuje i budi vjeru punim i slobodnim pokazivanjem vjerskih osjećaja. I u ovom je takodjer današnji stoljetni Lurd sazidan na čvrstom temelju, postavljenom od same Presvete Djevice. Doduše, ponavljamo još jedanput, lurdska ukazanja spadaju medju privatne objave, ali ipak drugačije od onih, koje su dane radi usavršavanja jedne odredjene duše ili zatvorenog kruga ljudi. I ako se ne mogu staviti u rang službene Božje objave, lurdska ukazanja imaju socijalni cilj i karakter. Dana su kao znak i poticaj ne samo za Lurd i Francusku, nego za cijelu Crkvu i cijeli svijet. Zato se je Blažena Djevica ukazivala javno i na otvorenom, tako da je neobičnim dogadjajima mogao prisustvovati tkogod je htio. Ovaj je vanjski i javni karakter vrlo važan za lurdsku poruku. Pokazat ćemo zamašitost i značenje javnog priznavanja vjere vršenjem svetih znakova i obreda od samih vjernika u Lurdu.

Izvanjski znakovi pobožnosti u Lurdu podsjećaju na onaj žar kršćana prvih stoljeća, koji su shvaćali svu dubinu vjere. Oni su prisustvovali pravoj pravcatoj gozbi, s kojom je bilo povezano primanje Tijela Kristova: Euharistijska gozba. Kad se je u svetoj Uskrsnoj noći dijelio sakramenat kršte-

nja, vjernici su potpuno ulazili u vodu, i to je ronjenje tako živo pokazivalo pokop starog čovjeka, čovjeka grijeha, i radjanje novog, čovjeka milosti. - Pred oltarom su padali licem do zemlje, kod molitve su širili ruke, kao i danas u nekim našim krajevima.

Doduše, tijekom stoljeća, Crkva je mudro učinila,što je mnoge od tih svetih znakova pojednostavila. Toliko ih je pojednostavila, da se može komegod činiti, da se je odrekla i onog žara prvotne vjere. Ali ako od nas ne traži da izvana pokažemo onakvi zanos, kakvim je kralj David plesao pred kovčegom Zavjetnim, Crkva vrlo dobro znade,da su izvanjski znakovi vjere i sakramenata, veliko pomagalo nečijoj vjeri i pobožnosti. Zato ih razvija i njeguje.

Na pr. o našoj današnjoj svetoj Misi, možemo reći, da je prava Euharistijska gozba starih kršćana, samo vanredno profinjena i produhovljena. To nije gubitak, nego napredak i usavršavanje. Slično bismo mogli reći i za obred dijeljenja svetog krsta, jednostavan i dirljiv za svakoga, koji mu prisustvuje sa razumijevanjem, te o našem načinu moljenja klečeći i sklopljenih ruku. Zato zadnje vrijeme Crkva nastoji svim silama upravo ovu produhovljenu liturgiju dati kršćanskom puku, tj. učiniti, da sudjeluje u svetim obredima ne samo tako da ih promatra, nego da u njima aktivno sudjeluje i duševno i tjelesno. Taj je posao u naše dane toliko važniji, što su ljudi, pa i mnogi vjernici, zaslijepljeni od blještavila reklame, kina i cijele materijalističke civilizacije, postali neosjetljivi za ono što je sveto. U svetim obredima mnogima je sve prazno, u crkvi se dosadjuju: Niti imaju što vidjeti, niti znadu što bi činili. Hladno promatranje obreda dovodi do nerazumijevanja, pa do dosade, do odvratnosti, - do nevjere.

Lurd je sav takav, da upravo punim i oduševljenim vršenjem svetih znakova i svetih obreda nameće vjeru i onim dušama, koje je nemaju. Masabjelska je Djevica učila i uči ljude dubokom značenju svetih obreda, kad ih se vrši bez žurbe i ograničavanja ili stida.U Lurdu se ništa ne čini na pola: Ni znak svetok križa, ni poklon, ni molitva,ni primanje sakramenata... Obilato se pije voda iz čudotvornog izvora, i nitko ne sakriva da to čini sa vjerom i pobožnošću. I zdravi i bolesni do glave rone u hladnu vodu, i na večer, kad je već sva prljava, a vjera s kojom se to čini, pretvara hladnoću u toplinu, a prljavštinu u sredstvo čišćenja. - Križni put nije zatvoren i stisnut medju zidove svetišta. Razvija se na otvorenom. Vjernici se sa Kristom penju na brijeg sramote, pa opet silaze za ukop. - Svijeće u procesijama nisu rezervirane samo za svećenstvo, nego ih svi jednako nose u ruci, kao živi znak vjere.

Sveti Toma kaže, da se takve izvanjske vježbe vrše "salubriter, spasonosno". Za sve je to Lurd prava škola.

Svećenik, koji jedanput vidi živo ispovijedanje vjere u Lurdu, ne će na Čistu Srijedu "štedjet" pepeo od straha, da nekome ne "zaprlja" glavu, a ni vjernik ne će sa zebnjom nastojati što prije odstraniti sa svoje glave svaki i najmanji trag toga znaka pokore. A s pepelom s glave i skrušenu poniznost iz duše...

Tko samo jedanput vidi kako i najteži bolesnici silaze u vodu, ne će se bojati, da će se dijete "prehladiti",

kad se na nj izlijeva sveta krsna voda.

Tko jedanput vidi onu vjeru i pobožnost kojom se ljudi klanjaju presvetoj Euharistiji, zauvijek je izliječen od straha i obzira, da ne bi zaprašio odijelo... Kleknut će ne samo u crkvi, nego takodjer i na ulici, da se živom vjerom pokloni svome Bogu i Spasitelju.

Tako se u Lurdu nastavlja pobožnost, molitva i hvala Bogu u duhu one ponizne i otvorene vjere, u kojoj je Presveta Djevica vježbala Bernardicu, kad je od nje tražila, da svojim prstima kopa zemlju, da zemlju ljubi u najdubljem poklonu, da se znamenuje velikim i pravilnim znakom svetoga križa, da pije još prljavu vodu iz netom proteklog vrela i u njoj pere lice...

Jasno i iskreno ispovijedanje vjere u Lurdu neodoljivo djeluje na mlake i neodlučne duše, pa i na one bez vjere. Hodočastiti u Lurd znači obaviti prave "duhovne vježbe". Htio ne htio, čovjek se nadje licem u lice sa Bogom. Kraj takve vjere i pobožnosti mnoštva, ne može zanijekati prisutnost Božju, i Marijinu na tom svetom mjestu, kao što to nisu mogli ni oni, koji su imali sreću, da su mogli vidjeti Bernardicu za vrijeme ukazanja. Zaista je pravo rekao Mauriac:"Sve što se tamo dogadja podsjeća nas na naš konačni cilj". To znači na Boga, jer je On naš konačni cilj. Jedino što nas od Njega može odijeliti, to je grijeh. Vjernici to znadu vrlo dobro. Nevjernici takodjer. Svima je jasno; da se moramo odreći ne samo javnih i odvratnih zločina, nego takodjer i "sramotnog tajnog postupanja", ako želimo naći Boga. Njega nalazi samo duša čista od grijeha.

U Lurdu je oživjela vjera nebrojenih duša, do tada mrtva i neplodna. U poniznom kajanju i priznavanju grijeha po nebrojenim ispovjedaonicama, vjera je donijela prvi plod ljubavi. Jer se "mnogo oprašta onome,koji mnogo ljubi".

Zar je onda čudo, što u Lurdu vjernici traže pomirenje s Bogom i ljubav Živoga Boga iznad svih zemaljskih interesa? Malo prije spomenuti pisac iznosi dalje osjećaje svakog lurdskog hodočasnika:"U ozračju milosti, koja u Lurdu sve prožima, žedja za oproštenjem i stanje duhovne nemoći postaju pravi kvasac života. Izmedju Djevice milosti pune i jadnih grešnih ljudi nema ni jednog ponora, koga ne može prijeći Božje milosrdje. U Lurdu nas ne čeka Bog-Sudac, nego Bog-Milosrdje, Bog ljubavi i praštanja."(F.Mauriac: Deux pèlerins de Lourdes).

Budeći u dušama vjeru, Marija ih navodi na svete odluke. Najtemeljitije se odluke stvaraju u ispovjedaonicama,tim živim kupkama, u kojima se duše peru i obnavljaju u Krvi Otkupiteljevoj, čije je djelo i samo Bezgrešno Začeće.

A mi, dragi vjernici, koji samo u duhu hodočastimo u Lurd, koji samo svojim dušama sudjelujemo u velikim manifestacijama vjere, u procesijama i pjevanju "vjerovanja", obnovimo svoju vjeru pred nogama Naše Gospe Lurdske. I za nas vrijedi ono što čitamo u brevijaru 11.veljače na blagdan Gospe Lurdske:"Peregrinationes hujusmodi fidem, frigescente saeculo, excitasse... Ova su hodočašća probudila vjeru u hladnom svijetu." Stoga i mi, koji živimo u još uvijek hladnom svijetu prema Bogu, oživimo svoju vjeru. Ne stidimo se pokazati je svetim znakovima i sudjelovanjem u

svetim obredima. Od križanja svetom vodom na ulasku u crkvu i izlasku iz nje, pa do primanja svetih sakramenata, neka sve bude onako iskreno i otvoreno, kao kod lurdskih hodočasnika. Živi je Bog i na našim oltarima. Bog milosrdja čeka i oprašta i po našim ispovjedaonicama. Sveta krsna voda donosi sjeme vječnoga života po svim krstionicama svijeta.

Dajmo dakle Bogu svjedočanstvo svoje vjere i onda, kada nam je teško. Da svladavajući stid, strah i ljudski obzir, i mi budemo Božji "Martyres" - svjedoci. Nagrada nije obećana samo onima koji proliju svoju krv, nego svima, koji "drže svjedočanstvo Isusovo".

Naša Gospo Lurdska, Djevice vjerna, moli za nas!

Dvadeset i osmi dan:

"NAJSLAVNIJE PRIJESTOLJE EUHARISTIJSKE TAJNE" (Sv.Pijo X.)

Sjećamo se, zar ne, kako je Bernardica, zapitana na dan svoje prve Pričesti, da li je bila sretnija, kad je u Špilji gledala Blaženu Gospu ili kad je primila Isusa, odgovorila:"Ne znam, to dvoje ide zajedno."

Ali Marija i Euharistija ne idu zajedno samo u duši Bernardice, nego i u životu Crkve, a na posebni način u onom životu vjere i klanjanja, što se je sa ukazanjima počeo razvijati u Lurdu. Nigdje se u svijetu ne vidi kako "idu zajedno" Isus i Marija, kao upravo u Lurdu.

Sveti je Pijo X. vidio posebnu slavu lurdskog svetišta zapravo u časti, koja se tamo iskazuje Isusu u presvetoj Euharistiji. Evo što kaže sveti Papa, čiji glas ima dvostruku vrijednost i ugled, jer je glas sveca i Namjesnika Isusova na zemlji:"Priznajemo, da je posebna slava lurdskog svetišta to, što je ono mjesto, gdje Marija privlači vjernike iz cijeloga svijeta, da se klanjaju uzvišenom Sakramentu Euharistije." Presveta Djevica privlači vjernike tako snažno, da je sveti Papa dalje rekao:"Ovo se svetište diže u katoličkom svijetu kao središte pobožnosti prema Mariji i kao najslavnije prijestolje ove Euharistijske tajne."

Papa presvete Euharistije je osjećao i znao, koliko mu Lurd pomaže u njegovim nastojanjima oko euharistijske obnove. U tom mu je svetom poslu Lurd bio pomoć i potvrda. Sam je nastojao koliko god je mogao Lurd odlikovati i počastiti upravo kao "prijestolje Euharistijske tajne". Dao je slavnom svetištu povlasticu, da se u njemu mogu svete mise služiti odmah o ponoći. Sam kaže, da je "htio nasljedovati Božju darežljivost, kojom ondje svemogući Sin dijeli dobročinstva preko svoje Majke".

Ova pohvala Pape presvete Hostije jedan je od najsjajnijih svjedočanstava za Lurd. Toj pohvali možemo dodati i činjenice, koje su je i izazvale, jednako rječite. Primjera radi navodimo broj svetih Misa, koje su se u

nekim zadnjim godinama prikazivale na oltaru u Špilji i na drugih 200 oltara u 24 kapele svetišta: 1952.g. - 58.000 svetih Misa; 1953.g. - 51.000; a god. 1954. - 90.000 svetih Misa.

Sveta Misa je Kalvarija, žrtva Isusa Krista, koja se nastavlja u Njegovoj Crkvi. Ovako veliki broj svećenika u Lurdu najbolje nam pokazuje njegovu pravu i živu vjersku aktivnost. Jer nisu samo svečani pontifikali, na kojima se oko oltara skupi na tisuće vjernika, ono što je Tridentski Sabor rekao za sakramenat i žrtvu presvete Euharistije: "Omnium sacramentorum fons et origo, et symbolum unitatis Ecclesiae". Svaka je sveta Misa i Pričest simbol jedinstva Crkve: Nas sa Kristom i nas medjusobno, i nepresušivi izvor svih milosti.

Sudjelovanje vjernika u svetoj Misnoj žrtvi pokazuje takodjer, njezinu djelatnost i plodnost u dušama. I opet ćemo navesti nekoje brojke (ako nam one mogu što reći): Godine 1952. bilo je u Lurdu podijeljeno 2 milijuna svetih Pričesti. - God.1953. - 1.615.000; - a godine 1954. gotovo 2 i pol milijuna. Te se brojke odnose samo na Svetište, ne računajući tridesetak crkava i kapela razasutih po gradu Lurdu.

Medjutim, pravi plod tih svetih Misa i Pričesti vidjet ćemo tek u nebu. Ipak, i ako nam te brojke ne pokazuju sve što se je dogodilo u dušama milijuna ljudi, koji su zajedno sa svećenicima prikazivali svetu Žrtvu i primali svetu Pričest, barem nam to jasno pokazuje, da presveta Djevica nije nipošto zapreka ili neka pregrada izmedju duše i Boga. Naprotiv: Svoju djecu Ona najkraćim putem vodi Svom Sinu.

U Pastirskom pismu što ga je izdao povodom Marijanske godine, istaknuo je kardinal Van Roey:"U Lurdu...nas iznenadjuje, nema sumnje, žarko i neprestano moljenje krunice, ganutljivo i izmjenjivanje i nizanje "Ave" (Zdravomarija), ali nas još više dira ona potreba mnogih da prisustvuju svetoj Misi. Ono tiskanje oko sv.Stola, sudjelovanje u procesiji i klanjanje sv.Sakramentu. Crkva i sama Marija daju Djevičinom kultu bitno euharistijski smisao. Daleko od toga da bi u životu katolika zauzela mjesto Isusa... Marija je najsigurnije sredstvo, preko kojega duše dolaze do intimnog saobraćaja sa Kristom, jedinim Spasiteljem."

To osjeća vrlo živo svaki hodočasnik osobito onda,kad sudjeluje u procesiji sa Presvetim. Od godine 1888. drže se takve procesije svako poslije podne od Uskrsa do konca listopada. Možda ništa toliko u Lurdu ne slavi Isusa-Hostiju kao te procesije, jer pokazuju, kako je moćno Njegovo djelovanje iz tišine dragovoljne zatvorenosti i na duše i na tjelesa ljudi.

Samo ćemo spomenuti nekoliko slučajeva ovog čudesnog odsjeva Božje moći iz sakramenta presvete Euharistije.

Što se tiče tjelesnih ozdravljenja,na prvo mjesto moramo svakako staviti klasični slučaj Gabrijela Gargam-a. Taj je čovjek u svojoj tridesetoj godini teško nastradao: U jednoj je željezničkoj nesreći bio sav izranjen. U nutrinji svojega tijela i izvana bio je jedna velika rana. Nije mogao jesti, pa su ga morali hraniti pomoću cijevi. Kakvo je bilo to hranjenje, možemo najbolje vidjeti iz činjenice,

što je njegova tjelesna težina pala sa 82 kilograma na 35. Sud je u gradu Angouleme osudio željezničko društvo,da imade Gabrijelu Gargam-u kao neizlječivom bolesniku i stopostotnom invalidu platiti odštetu od 60.000 franaka, a k tome davati mu godišnju potporu od 6.000 franaka... Društvo se je opravdano nadalo, da ne će dugo plaćati nametnutu mu potporu....

G.Gargam je bio očajan. Nije krio da ne spada medju vjernike ni onda, kad ga je pohodio njegov stari gimnazijski vjeroučitelj. Ipak su ga uspjeli nagovoriti da podje u Lurd sa narodnim hodočašćem. Kad se je već odlučio na taj korak, nije bilo druge, morao je do kraja ugoditi svojoj majci. Zato se je čak ispovijedio i pričestio. Ali je to učinio sa onako malo vjere, kao što je bio malen komadić sv.hostije, što ga je mogao progutati... Kad je vlak stigao rekla mu je majka, pokazujući veliko raspelo, koje se diže na vrh Kalvarije i vidi iz daleka:"Evo, sinko, Lurda! Pozdravi Krista i moli Ga, da bi se dostojao ozdraviti te." - Za odgovor mladi je čovjek okrenuo glavu, da ni ne vidi raspelo. - Odnijeli su ga u piscine i kupali u čudotvornoj vodi. Ništa. Poslije podne je bila tradicionalna procesija sa Presvetim. Kao i uvijek ranijih godina, procesija je išla iz špilje na trg pred crkvom Svete Krunice. Narod je pratio Krista pjesmom i molitvom u najsvečanijem slavlju. Na trgu su bili poredani bolesnici na svojim krevetima i nosilima. Stotine slučajeva najužasnije bijede i boli. Narod se je razdvajao, a biskup je, noseći Spasitelja, išao od jednoga do drugoga bolesnika. Svećenici su klečali i raširenih ruku vikali gromkim glasom:"Gospodine,bolestan je onaj,koga ljubiš!" - "Gospodine,daj da vidim!" - "Gospodine,daj da čujem!" - "Gospodine,daj da hodam!" - "Gospodine,reci samo jednu riječ i ja ću biti zdrav!" - "Gospodine, vjerujemo - umnoži našu vjeru!" - "Majko Isusova - moli za nas!" - "Naša Gospo Lurdska - moli za nas!" - A narod, tisuće glasova, ponavljao je te zazive svim žarom srca, svom snagom glasa. Rijetko se dogodi, da Gospodin ostane gluh na zazive takve vjere.

Tako nije ostao gluh ni onda, kad je došao do G.Gargama. Par časaka prije ovome je bilo strašno pozlilo. Izgubio je svijest, lice mu je pomodrilo. Dotakoše ga se: Bio je hladan. Netko je rekao:"Treba ga odvesti, ne možemo ga pustiti da ovdje umre. To bi strašno djelovalo na sve bolesnike." Ali neka žena reče:"Pustite ga, za ljubav Božju. Ako umre, pokrit ću mu glavu, i nitko ne će ni opaziti da je umro." - Malo kasnije je ponovo otvorio oči i čuo poklike i vapaje molitelja. Bio je to glas trublje, koji ga je zvao u život. Pokuša se dignuti, ali ga zadrže. "Pomozite mi, - govorio je muklim glasom; - ja mogu hodati; ja to osjećam..." I pred očima hiljada gledalaca, ova "ljudska lješina" s nogama sličnim "slastičarskim valjcima" i stopalima, koja su izgledala kao jedna gomila rana učini pet nestalnih koraka po noćnoj haljini, što su mu je odmah svukli, da mu služi kao sag"(Daily Mail; reportaža jednog očevica, Židova).

Šezdeset je liječnika slijedeći dan prisustvovalo neopisivo ganutljivom prizoru, kad se je u Uredu za utvrdjivanja pojavio čovjek u novom odijelu,strahovito mršav,

ali potpuno zdrav. Ozdravljenje G.Gargama bilo je potpuno: Ne samo duše, nego i tijela. On je nastavio svoj rad, a slobodne je dane i dane godišnjeg odmora dugi niz godina provodio u Lurdu kao jedan od najrevnijih i najpobožnijih bracadiera (dragovoljni bolničari).

Evo i jedan slučaj čudesnog ozdravljenja pred Presv. Euharistijom iz naših dana. To je slučaj Gabrijele Clausel i danas revne bolničarke u Lurdu. Ona je ustala zdrava, nakon što je primila svetu Pričest (svi su mislili:Popudbinu) na krevetu, za koji ju je bio već više godina prikovao osobito teški slučaj zaraznog reumatizma. Jednostavno je ustala, preuzela svoje poslove i počela redoviti život...

Ili slučaj gdjice Ivanke Fratel. Uveli i gnjili ostaci njezinog tijela doneseni su g.1948. u Lurd. Od siječnja g.1938. do kolovoza 1948. na njoj je bilo izvršeno 13 operacija... Uzaludno je bilo liječenje pomoću ultravioletnih zraka i kratkih valova, temperatura joj je u jutro bila 39-40,5 st. a navečer 36,5 pa čak i 35,9 st. Od godine 1940. njezin je tek nikakav, a stalno povraća. Primala je dnevno i do 5 injekcija morfija. - 4 mjeseca prije ozdravljenja pokušala je sreću sa streptomicinom. Bez koristi. Koncem rujna 1948. po treći je put primila sv.Pomast. 4.listopada iste godine otputovala je u Lurd. Sutradan je bez svijesti bila prisutna sv.Misi na oltaru sv.Bernardice. Kad joj je jedan liječnik s velikom mukom uspio dati iskricu sv.Hostije, došla je k svijesti da je u Lurdu. To je nije uzrujalo. Mirno je molila. Nešto kasnije dali su joj malo mlijeka s kavom i nije povratila. To se nije dogodilo već mjesecima. Kad su je poslije sv.Mise odnijeli k Špilji, osjetila je, kako su je dvije ruke uhvatile za ramena, pa je hoće dignuti. Okrenula se je, ali nitko to nije pokušavao... Pomisli da se je prevarila. Malo poslije iste nježne ruke prihvate njezine, te joj ih polože na natečeni trbuh... Osjeti, da je zdrava. I bila je. Liječnici su to odmah ustanovili. S tekom je ručala, zatim mirno spavala. Slijedećeg dana opet ispitivanja i pregledi. Nema otekline na trbuhu...ni traga peritonitisu. Potpuno je zdrava. Tada je težila 44 kg. Kroz slijedećih 15 dana dobila je još 20 kg... Došla je umirući u Lurd, a vratila se zdrava. Godinu dana kasnije stroge su je liječničke komisije ponovno pregledale i ustanovile, da je potpuno zdrava. - Napokon je kardinal Roques (Rok) svečano proglasio ovo ozdravljenje čudesnim, 20.XI.1950.

Euharistijska čudesa, dokaz Isusove prisutnosti medju nama, snažno djeluju na mnoge duše i potresaju ih. Mnogi su gledajući ta čudesa čuli onaj poziv iz Betanije:"Gospodin je tu i čeka te." - Tako na pr. g.Juge (Žuž), kirurg ginekolog iz Marseilla, koji je govorio jednom svećeniku: "Gospodine abbé, svako se jutro pričešćujem, jer sam vidio i pipao čudo..." - Ili na pr.prof.Guinier (Ginié) iz Montpelliera, koji je kleknuo tek nakon što se mnogo godina opirao milosti:"Više od 30 godina bio sam skeptik po svom zvaničnom odgoju, onako kao svi prezaposleni liječnici,koji su indiferentni, pa se ograniče na to, da nešto površno pročitaju, da rastreseno slušaju i onda kad govore najozbiljniji svjedoci; ili ako na mjestu gledaju lurdsku stvarnost,

to čine samo kao na prolazu, ne zaustavljajući se na pojedinostima... Sad se usudjujem reći, što sam vidio, pipao, slušao i napokon naučio u toj klinici čuda..."

Neki je hodočasnik kliknuo: "U Lurdu je neprestano Tijelovo." Zaista, Gospodin neprestano prolazi i liječi duše i tjelesa; a ljudi Ga svečano slave. Ali ne samo u Lurdu: On je isti s nama i medju nama. Klanjajmo Mu se i zazivajmo Ga i mi u svim nevoljama i potrebama duše i tijela živom vjerom i pouzdanjem lurdskih bolesnika i hodočasnika.

Naša Gospo Lurdska, Vrata nebeska, moli za nas!

Dvadeset i deveti dan:

LURDSKA ČUDESA

Sve što nam je Bog poručio u Lurdu po svojoj svetoj Majci, pa i istinitost samih ukazanja, On je sam potvrdio svojim autentičnim potpisom: Čudesima. Čudo je Božje djelo, kojim On potvrdjuje poziv svoje ljubavi. Svoj poziv na pokoru, molitvu i obraćenje, Bog potvrdjuje neprestanim izvanrednim djelima svoje svemogućnosti. U Lurdu može lako vidjeti svaki slijepac: Hic digitus Dei est - Ovdje je prst Božji.

Već smo prošlih dana tokom pripovijedanja lurdskih dogadjaja više puta spominjali i pripovijedali neka čudesna ozdravljenja. Istaknuli smo misao sv.Augustina, da se čudesa dogadjaju posvuda u prirodi, ali na nas ne djeluju, jer smo se na njih naviknuli. I kad nam čudesa Božje prirode više ništa ne govore o svome Stvoritelju i Gospodaru, Bog nam u svojoj dobroti daje druge znakove, koji privlače našu pažnju i potresaju dušom, jer su neobični. Ne zaboravimo ono što uči Vatikanski Sabor, da naime Bog daje ljudima o sebi, svojoj dobroti, svemogućnosti i ljubavi takve dokaze, koji odgovaraju njihovom shvaćanju. Čudo je takvo Božje djelo, koje najjače djeluje na svakoga, znak po kojemu svatko može prepoznati Boga, govor kojega svatko razumije. Omnium intelligentiae accomodatum - dostupno svačijem shvaćanju.

Svi ljudi dobre volje mogu lako u lurdskim čudesima vidjeti znak, kojim Bog potvrdjuje poruku, danu preko siromašne djevojčice: auktoritet sv.Oca Pape, nauku Crkve, zakone, što ih daje ta ista Crkva, jedna, sveta, katolička i apostolska.

Čudesna su ozdravljenja lurdska brzo postala tako glasovita, da su se na zahtjev tarbskog biskupa njima odmah počeli baviti ozbiljni liječnici. Pred biskupskom komisijom, osnovanom neposredno poslije ukazanja, izjavio je dr.Vergez, profesor na medicinskom fakultetu u Montpellieru, za sedam slučajeva ozdravljenja, da se ne dadu protumačiti

naravnim zakonima. Svoja je zapažanja rekao takvim izrazima, da im ni današnja znanost nema što dodati ni oduzeti:"Kad bacimo jedan opći pogled na činjenice ozdravljenja, koja su se dogodila, ostajemo začudjeni, kako lako, spremno i za čas proizlaze iz svoga uzroka; kako su prekršene i izvrnute sve metode liječenja, koje inače vladaju u njihovom slučaju; kako se sve dogadja upravo suprotno predvidjanjima i zakonima znanosti; kako preziru zastarjelost, dubinu i opiranje bolesti; kako su brižljivo sabrane i uredjene sve okolnosti, da nam se pokaže, da je ozdravljenje protiv reda naravi."

Kroz 25.godina povjeravao je biskup ispitivanje čudesnih ozdravljenja dru Vergez-u i dru Dozous-u, prvom obraćeniku. Ali su se čudesa množila, te je trebalo organizirati službenu liječničku kontrolu bolesnika i pregledavanje ozdravljenika. Jedan je liječnik iz Belgije, dr de Saint-Maclou (Sen Maklu), otvorio god.1883. Ured za liječnička utvrdjivanja (Bureau des Constatations). Prve je godine bilo u njemu samo 5 liječnika. Ali je iz zrna gorušice brzo naraslo stablo...

Kad je Saint-Maclou umro g.1892. preuzeo je vodstvo Ureda dr.Gustav Boissarie (Boasari). On je Ured povećao i smjestio ga kraj crkve Svete Krunice. Dr.Boissarie je držao mnoga korisna predavanja po cijeloj Francuskoj,osobito nakon što je Zola napisao svoj roman o Lurdu, pun laži. Lurd je naglo privukao na se pažnju svijeta.

God.1894. došlo je u Ured za utvrdjivanja 160 liječnika, a 1911.g. - 534. U medjuvremenu je pokušao jedan novinar - Jean de Bonnefon - u dnevniku "L'action" kampanju protiv Lurda. Tražio je, da se Lurd zatvori iz higijenskih i zdravstvenih razloga. No dogodilo se nešto, što nije očekivao ni novinar, ni oni, koji su ga naveli na to što je bio poduzeo. Na poziv lyonskog liječnika dra Vincenta (Vensána) ustalo je složno protiv takvih namjera 346 francuskih liječnika. Svi su oni svojim potpisima potvrdili da se u Lurdu dogadjaju nenadana ozdravljenja u velikom broju,djelovanjem,kojemu znanost još ne zna tajnu formulu, i koja ona ne može razumski protumačiti samim naravnim silama."

Zaslužni je dr.Boissarie umro 1917.g. Njegov je treći nasljednik, dr.Vallet, osnovao g.1925. Medjunarodno liječničko udruženje Naše Gospe Lurdske, koje od 1928. izdaje svoj službeni glasnik, a 1939. brojilo je 2.766 članova, pripadnika 21 naroda.

Sada već pokojni predsjednik dr.Francois Leuret(Löré) dodao je 1947.: Uredu za utvrdjivanja još jedan: Ured za znanstvena proučavanja (Bureau des Etudes Scientifiques), opremljen najmodernijim i najsuvremenijim instrumentima i aparatima za proučavanje i ispitivanja.

Sve je to dovelo do velike slave "lurdsku nadnaravnu kliniku", otvorenu svima, vjernicima i nevjernicima, prijateljima i protivnicima. Svi imaju pravo ispitivati i raspravljati s jednim ciljem: Da se dodje do istine.

Nacionalna komisija, osnovana 1947.g. od Mgr Theas-a, tarbskog i lurdskog biskupa, proširena je 1954. u medjunarodnu. Sastavljena je od vrhova liječničke znanosti. Ova komisija daje zadnji sud o čudesnim ozdravljenjima. Slučа-

jevi za koje ona kaže, da se ne mogu naravno protumačiti, podvrgnuti su opet kanonskom ispitivanju dijecezanske komisije one biskupije, kojoj pripada ozdravljenik. Ova se strogo drži uputa danih od Benedikta XIV: 1.Da je bolest bila teška, neizlječiva, ili teško izlječiva. - 2.Da prije ozdravljenja nije bilo nikakvog znatnijeg poboljšanja. - 3.Da nije upotrijebljen nikakav efikasni lijek. - 4.Da je ozdravljenje bilo časovito ili vrlo brzo. - 5.Da je bilo potpuno i trajno. - Ta komisija ima dužnost da utvrdi, da ozdravljenje dolazi od Boga, a ne od mimonaravnog djelovanja sotone...

Poslije rata kanonski je utvrdjeno i proglašeno za čudesna samo 9 ozdravljenja, tako da ih je od početka na taj način proglašeno od Crkve oko 50. To ne znači, da nema drugih ozdravljenja, koja jednako imaju sve potrebite oznake, da se priznaju kao čudesna od liječnika i Crkve. Stotine slučajeva jednostavno nije bilo podvrgnuto dugim i potankim ispitivanjima i istraživanjima - i to je sve.

Dr.Bertrin navodi, da je prije 1914.god. bilo u Lurdu preko 4.000 čudesnih ozdravljenja ili velikih poboljšanja. Od ovih je strogi dr.Leuret zadržao 1.600. Poslije rata je isti liječnik zadržao zapisnike od 259 sigurno utvrdjenih ozdravljenja.

Nemojmo se dakle čuditi, što je od početka do danas pedesetak tisuća liječnika ostavilo u lurdskom Uredu za utvrdjivanja svoje ime i prezime, adresu i vrijeme svoga boravka u Lurdu. Dolaze sa svih strana svijeta i u sve većem broju. God.1952.bilo ih je 1.420. - Slijedeće godine 1953. - 1.240 (to je godina neprestanih štrajkova transportnih radnika u Francuskoj). God.1954.(do listopada) - 1.530.

Tko bi mogao kazati, da je moguća bilo kakva prijevara ili zabluda uz ovakvo učešće liječnika? Nije moguća nikakva prijevara, ali je moguće, da mnoga čudesna ozdravljenja ostanu neispitana. To se dogadja osobito zadnjih godina, kad -piše jedan talijanski novinar- čudo u Lurdu više nije bučni dogadjaj, a mnogi se bolesnici prestraše ispitivanja i istraživanja sa strane liječnika, pa vole, pošto ozdrave, sami uzeti svoja nosila i potajno otići iz Lurda. Stoga je točno netko rekao: "Mnogo je više pravih čudesa ostalo nepoznato, nego li krivih potvrdjeno."

Već su nam poznata tzv.Euharistijska čudesa, a sad ćemo obratiti za čas posebnu pažnju na ona, što se dogadjaju preko upotrebe vode iz slavnog izvora u Špilji.

Odmah je u početku - spominjali smo- utvrdjeno, da je voda iz izvora u Špilji sasvim jednaka svim vodama onoga kraja. Analizu prof.Filhol-a potvrdio je njegov nasljednik na sveučilišnoj katedri dr.Moog god.1934. U najnovije su vrijeme neki mislili, da bi ta voda mogla biti jako radioaktivna, te zato i ljekovita. Tim se je pitanjem još 1915. bavio ing.Nodon iz Bordeaux-a, a 1938.prof.Lepope sa Collège de France, te su došli do istih rezultata: "Što se tiče radioaktivnosti, ta je u lurdskoj vodi sasvim neznatna (tout a fait banale)".

Tako upravo ispitivanja i istraživanja moderne znanosti najsjajnije potvrdjuju: Hic digitus Dei est. Nikakve sile prirode - nego živi Bog! On čini tolika čudesa preko

vode iz Masabjelske Špilje, i to ne samo na vjernicima i ne samo u Lurdu.

Sjetimo se ozdravljenja Petra de Rudder-a, stotine kilometara daleko od Lurda, kod špilje u Oostaekeru blizu Ganda u Belgiji. Špilja je to podignuta prema onoj u Lurdu, u njoj teče i voda donesena iz Lurda... Preko osam godina vukao je siromašni čovjek svoju prelomljenu nogu, punu rana i gnoja, iz koje su liječnici bili izvadili dobar dio smrvljenih kostiju. Tako da je noga visila na komadu kože, a kosti su bile rastavljene za dobra tri centimetra. Hodočastio je k Špilji u Oostaekeru, molio, popio malo vode i... skočio zdrav. Kosti su za čas potpuno srasle, nestalo je zauvijek rana i gnoja...

Ili jedan noviji slučaj: Ozdravljenje bezbožnika. Godine 1957. hodočastio je u Lurd Louis Oliveri, monter iz Nizze. Bilo mu je odvratno to putovanje, ali eto, pošao je da ugodi svojoj ženi... Ozdravio je dok se je kupao u čudotvornoj vodi... Na povratku kući rekao je novinarima: "Nije moja stvar da kažem da li sam bio čudesno izliječen ili ne. Ovo je sve što znam: Pošto sam bio u Lurdu sada sam zdrav; prije sam čitav život poricao Boga, sada čvrsto vjerujem u Njega."

Samo se takvim slučajevima bavi Ured za utvrdjivanja: potpuno sigurnim. Čim postoji i najmanja sumnja, da bi se ozdravljenje moglo protumačiti nekim naravnim procesom, liječnici ga ne priznaju za čudo, a još manje komisije. Dr.Boissarie je govorio jednom svećeniku:"G.abbé,ako vidite da 20.000 ljudi u procesiji pjeva "Magnificat", jer su vidjeli kako trči bolesnik uzet 20 godina, ostanite hladan kao led; čekajte da progovore liječnici. Ako oni kažu, da je to živčano ozdravljenje - tada vi šutite. Takvo je ozdravljenje za Lurd prava trica, ne vrijedi dva sua, i bacite ga u koš."

Samo pravo ozdravljenje, časovito a trajno, neke rane raka, tuberkuloze, organskih bolesti i sl., ozdravljenje koje nije nikada postigao ni jedan liječnik u ni jednoj klinici, niti se može nadati da će postići, - samo je takvo ozdravljenje za lurdske liječnike pravo čudo. A samo je pravo čudo dokaz posredovanja živoga Boga. Samo takvo, ističe sv.Otac Pijo XII. u enciklici "Fulgens corona", "potvrdjuju, da je katolička vjera jedina, koju je Bog dao ljudima i koju odobrava".

Neka i našu vjeru ojačaju lurdska čudesa, neka nam pokažu dobrotu, moć i ljubav našega Boga, te nas potaknu, da Mu se još više približimo po iskrenoj pobožnosti,vjeri, ufanju i ljubavi.

Naša Gospo Lurdska, Utjeho žalosnih, moli za nas!

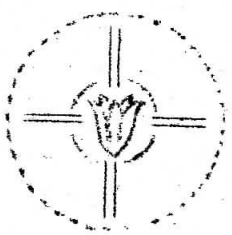

Trideseti dan:

BEZVJERCI U LURDU

Koliko lurdska čudesa zanose vjernike, toliko izazivaju ljude bez vjere. Medju ovakvima ih ima dosta, koji su prihvatili milost vjere, što im se je gotovo silom nametala. Na drugima se opet ispunjuje ono, što se je dogodilo farizejima, koji su gledali Isusova čudesa:"Premda je tolika čudesa činio pred njima, nisu vjerovali u Njega..." (Iv 12).

Iz nekoliko dogadjaja vidjet ćemo kako Lurd djeluje na duše bezvjeraca poput sunca, koje nam daje život, a za neke je ipak uzrok smrti (sunčanica). Medju onima, koji su u Lurdu našli vjeru, život duše, spomenut ćemo samo par najpoznatijih.

To je na pr. Dr.Diday iz Lyona. Godine 1871. izdao je E.Artus (Artüs) knjižicu pod naslovom:"Défi à la libre Pensée", tj. "Izazov slobodne misli". Nakon što je naime njegova nećakinja ozdravila u Lurdu, on je ponudio okladu od 10.000 franaka (to je oko 100.000 predratnih dinara) onome, tko dokaže, da je samo jedno čudo navedeno u knjizi obraćenog književnika H.Lasserea neistinito, ili da se dade naravno protumačiti. O tome su pisale sve francuske novine. Svima je bilo poznato gdje je položena ponudjena okлada i još k tome 5.000 franaka za troškove komisije. Uzalud je g.Artus čekao više godinq - dok se napokon nije javio dr.Diday iz Lyona, uvaženi liječnik i pisac. On je izdao jednu raspravu sa dosta pametnim stvarima, ali inače tako punu mržnje, da su je s pravom nazvali pamfletom. Tvrdio je za Bernardicu, da je luda, a za sva ozdravljenja redom, da su posve naravna. - G.Artus mu je odgovorio vrlo fino: Kad je tako siguran, neka se samo malo potrudi pa prihvati okladu, jer ne prihvatit okladu znači isto što i priznati se poraženim. Ako je zbilja tako siguran u ono što tvrdi, eto mu prilike, da lako zaradi 10.000 franaka. - Dr.Diday nije prihvatio okladu, ali si je dao truda, te počeo mirno i ozbiljno proučavati lurdske dogadjaje. Nije prošlo mnogo vremena, a on je ne samo priznao vrhunaravnost, nego je povukao i zaključke. Postao je iskreni kršćanin, savjesno je obavljao svoje vjerske dužnosti i nije se sakrivao, kad je molio krunicu. Umro je god.1902. zazivajući Bezgrešnu,koju je nekoć bio obasuo pogrdama.

Od novijih ćemo obraćenja samo spomenuti jedno slavno ime: Alexis Carrel, slavni liječnik, dobitnik Nobelove nagrade, pisac knjige "Čovjek-Nepoznanica". Vjeru je našao u Lurdu, kamo je bio dopratio jednu bolesnicu, koja je,prema njegovim vlastitim nalazima, bila neizlječiva. Ali što nije bilo moguće njemu, učinio je Bog: Bolesnica je pred njegovim očima ozdravila. Dr.Carrel je u iskrenoj i pobožnoj vjeri našao mir svoje duše. I umro je kao iskreni katolik.

Kao ova dva liječnika, u Lurdu su i toliki drugi došli do zaključka, do kojega je došao dr.Merz gledajući čudesna ozdravljenja:"Cijelo naše uvjerenje o istočnom grijehu, o značenju trpljenja, o autoritetu - da, sve to šarenilo Katoličke nauke nije puki fantom, izmišljotina, već prava

pravcata istina...Lurdska su čudesa neoborive činjenice, koje nam govore, da izvan Crkve katoličke nema prave Crkve, i da sve one, koji se svojevoljno ogrješuju o načela vjere i ćudoredja, čeka grozna, a možda i vječna osuda."

Ali nisu svi ljudi jednaki. Ni svi bezvjerci. Imade takvih, koji se drugačije vladaju: Jednostavno ne će da se ni iz daleka zabave Lurdom, a kamo li da bi se potrudili i odlučili poći onamo. Sjetimo se slučaja dra Voisin-a, liječnika iz glasovite bolnice Salpetrière. On je u jednom svom predavanju rekao i ovo:"Lurdsko se čudo temelji na vjeri djevojčice, koja je imala halucinacije i koja je zatvorena u samostanu Uršulinki u Neversu." - Čim je Neverski biskup doznao za ovu tvrdnju, odmah je preko novina ("Univers") pozvao slavnog profesora neka izvoli doći u Lurd i Nevers, te se sam uvjeriti da s.Marija-Bernarda nije nikada stupila u samostan Uršulinki; da je sasvim slobodno stupila u samostan Sestara kršćanske ljubavi i pouke; te da ni izdaleka nije luda, nego naprotiv vrlo razborita i osobito mirne ćudi. - Dr.Voisin je zašutio, i nije više rekao ni riječi. Ali nije došao ni u Lurd ni u Nevers. Ipak se je našlo ljudi, koji su se zainteresirali za Bernardičino zdravlje. Jer ne će valjda jedan dr.Voisin lagati... Takvima je odgovorio dr. Robert de Saint-Cyr u jednom pismu upravljenom dru Damoiseau (Damoazó):"Dragi moj kolega! - Niste se mogli bolje obratiti ni na koga, da saznate u kakvom se duševnom stanju nalazi mlada djevojka iz Lurda... Dugo sam vremena liječio ovu mladu sestru... malenu, slabašna tijela, a ima 27 god. Naravi tihe i blage, njeguje bolesnike s velikom razboritošću... zato uživa veliki ugled, i s moje strane potpuno pouzdanje... Sve bi čovjek prije rekao za ovu mladu sestru, samo ne da je luda. Što više, kažem: Njezina tiha, priprosta i blaga narav ne pokazuje ni najmanje sklonosti za takva šta..."

Ovaj je list pogotovo teško pogodio i zauvijek ušutkao dra Voisin-a i njemu slične. Ali ga nije približio ni Lurdu ni vjeri. - No on nije bio jedini te vrste. Naš je biskup pok.Mahnić u svojoj propovijedi u lurdskoj bazilici prigodom prvog hrvatskog narodnog hodočašća iznio ovaj svoj slučaj:"Bio sam u dopisivanju s jednim modernim bezvjercem. U nizu listova rješavao sam i pobijao njegove prigovore proti vjeri. Napokon, kad ga stjerah u tjesnac, ne znajući što bih učinio da bih ga sklonuo na posluh vjeri, predložih: Eto, ja ću doskora u Lurd. Pozivam Vas, da idete sa mnom. Tamo će se odlučiti tko ima pravo. No odgovor je glasio:"U Lurd ne idem!" - Da, nastavlja biskup, gospoda u Lurd ne idu, jer vole ostati u svom bezvjerju. Time gospoda osudjuju sami sebe."

I još jedan, nama bliži primjer. Dr.Vachet (Vaše) i Marcel Bohl javno su se rugali Gabrijelu Gargamu, ozdravljeniku iz god.1901. te ga nazivali lažljivcem. Odgovorio im je Mgr.Josip Belleney pred 30.000 ljudi pred crkvom Svete Krunice u Lurdu i pozvao junake na otvoreni megdan: Neka sami izvole doći, da proučavaju činjenice i ispituju svjedoke. Uzalud. Gospoda su ostala daleko i, dakako, nastavila sipati pogrde na Lurd, čudesa i sve koji vjeruju.

Za sve ove navedene i nespomenute neprijatelje čuda i vjere vrijede oštre riječi, što ih je u svoje vrijeme

gosp. Artus upravio dru Voisin-u:"Dozvolite mi,gospodine, jednu primjedbu, koja se tiče svih onih, što kao i Vi,bilo riječju bilo perom imaju čast govoriti javnosti. Svaki čovjek, koji u ovakvim okolnostima tvrdi ili niječe tako znamenite dogadjaje, a da ih prije nije ispitao i proučio, počinja socijalni zločin, jer zavodi i vara savjest onih nebrojenih društvenih slojeva, koji nemaju vremena ni sposobnosti da sami provedu takvu istragu i koji se u svom neznanju oslanjaju na one, koji smatraju za dužnost, da ih poučavaju."

Kao za liječnike i učenjake, tako ova osuda vrijedi i za novine i novinare, koji znadu kadgod u svojoj zaslijepljenosti najbestidnije lagati. I njihova se rabota može označiti kao: Socijalni zločin.

Spomenut ćemo napokon i treću vrstu bezvjeraca.To su oni, koji dolaze u Lurd, ispituju svjedoke, vide čudesa,a ipak i dalje tvrdoglavo ostaju u svom uvjerenju. To su rod onih, o kojima je napisao sv.Pavao, da im je "bog ovoga svijeta oslijepio mišljenje, da im ne zasvijetli svijetlo evandjelja o slavi Kristovoj"(2.Kor 4,4).

Jedan je od takvih vikao sa govornice u francuskoj narodnoj skupštini, upravo jednoga 11.veljače:"Kad bi se Bog pojavio medju nama, morali bismo odbiti da ga slušamo, da ne sagnemo pred njim ponosno veličanstvo ljudskoga razuma"(Jean Jaurès). A jedan je drugi od takvih rekao ovo:"Kad bih vidio da u Lurdu ozdravljaju svi bolesnici, ipak ne bih nikada povjerovao u čudo."

Najpoznatiji je i najzloglasniji predstavnik ovakvih ljudi, bez sumnje, romanopisac Emil Zola. Ovaj je neprijatelj istine bio u Lurdu god.1892. u jeku hodočašća. Novinarima je govorio, da će u Lurdu nastojati doznati "istinu, golu istinu i ništa drugo". Bio je tako siguran, da ne će naći čuda, da je uvjeravao:"Pokažite mi jednostavnu ogrebotinu u jedan čas zacijeljenu u piscini, to će mi biti dosta, ja ću vjerovati."

Kako je održao riječ, brzo se je vidjelo. Napisao je i izdao roman "Lurd", koji je još i danas za mnoge ljude jedino vrelo za poznavanje lurdskih dogadjaja. Koliko je u tom romanu istine, vidjet ćemo iz nekih činjenica.

Pisac je vidio ozdravljenu djevojčicu Klementinu Trouvé (u romanu Sofija Couteau), kojoj je za čas zacijelila teška rana na peti, upravo dok je nogu močila u čudotvornoj vodi. No njemu se je činilo, da je to ozdravljenje odveć staro (Dogodilo se bilo pred godinu dana). - Kad je malo zatim vidio netom ozdravljenu gdju Gordet, nisu pomogle liječničke svijedodžbe s kojima je dopremljena u Lurd, ni njegovo vlastito ispitivanje same bolesnice i njezinih, koji su je pratili. Čudo nije htio priznati,jer, reče:"Treba počekati, da vrijeme kaže svoje". - Kao da je zaboravio, da malo prije nije htio priznati čudo, jer je ozdravljenje tobože staro.

Ali Providnost kao da je htjela svakojako izazivati g.Zolu, i ne ostaviti mu razloga, s kojim bi se mogao opravdati. Naišao je na bolesnicu, koju u svom romanu opisuje pod imenom Elize Rouquet, a stvarno se zvala Marija Lemarchand (Lemaršán). Imala je rak na licu. Evo kako ju je sam

opisao:"...nakaza sa psećom glavom, s izjedjenom gubicom, na kojoj se pružao kosi prorez njezine rane. Bila je isplazila jezik i njime laptala vodu. Svi su na taj prizor uzdrhtali..." - E dobro, ta je bolesnica, čije je lice bilo jedna užasna rana, za čas ozdravila u Lurdu dne 21.VIII. 1892. Zola ju je vidio prije i poslije ozdravljenja. Ipak u svom romanu ne prizna istinu. Po njemu je Marija Lemarchand (Eliza Kouquet) u Lurdu tek počela ozdravljati! - I još jedno ozdravljenje: Marije Lebranchu (Lebranšü), u romanu Grivotta. I ona je došla u Lurd sa "bijelim vlakom".Zola ju je gledao prije ozdravljenja. A dok je bio u Uredu za utvrdjivanja..."Grivotta je doletjela kao vjetar: Ja sam ozdravila...Ja sam ozdravila..." Nikad više nije bolovala od tuberkuloze, premda je g.Zola napisao u svom romanu (historijskom!), da je još putem na povratku iz Lurda ponovo dobila strašne napadaje i bacala krv.

Pa što, reći ćete, da li je moguće tako lagati, i tako se otvoreno rugati istini? - Taj se drski način pisanja bio duboko dojmio dra Boissarie-a, te je sam u Parizu pohodio Zolu i pitao ga:"Kako se vi usudjujete pisati, da je Marija Lebranchu umrla? Ta Vi dobro znate, da je ona živa i zdrava kao Vi i ja." - Na to je odgovorio drzoviti pisac:"E pa što je meni do toga?... Ja se imam obazirati samo na svoju maštu i na korist mojega djela."

Tako je to dakle. A što je s onim:"Meni je do istine i samo do istine"? Što je s onim:"Ako vidim samo i najmanju ogrebotinu za čas zacijeljenu - poklonit ću se"? - To je, govoreći po ljudsku, nepošteno, a govoreći Isusovim jezikom, grijeh, što se ne oprašta ni na ovom svijetu ni na drugom, - grijeh proti Duhu Svetomu...

Ipak mi nemamo pravo suditi ni E.Zoli ni njemu slične ohole duhove. Možda je i on osjećao kao i Sully Prudhomme, koji je umirući šaptao F.Coppée-u:"Ah, Coppée, kako ste sretni što vjerujete!" Nešto je slično priznao za sebe i sam E.Zola, kad je pohadjao malu Klementinu Trouvé, dok je ležala u bolnici. Jednog je dana govorio i pitao, a mala je samo šutjela. Tada on reče:"Što ti je? Što šutiš?" - A djevojčica odgovori:"Ja molim za Vas." - Imaš pravo, primjeti on, to je meni vrlo potrebno."

Eto pouke i nama, svima nama, dragi vjernici. Ove duše možemo dovesti k svijetlu vjere više molitvom, nego li učenim dokazima, više žrtvom i pokorom, nego najsjajnijim knjigama.

Sjedinimo zato svoje molitve, pokoru i dobra djela sa željama Presvete Djevice. "Moleća svemogućnost"može smekšati i najtvrdja srca, može ozdraviti i najbolesnije duše, kao što može vratiti tjelesno zdravlje iznad svih ljudskih mogućnosti i očekivanja.

Po Mariji dakle k Isusu mi i svi grešnici i nevjernici cijeloga svijeta!

Naša Gospo Lurdska - Uzroče naše radosti,

moli za nas!

Zadnji dan:

"SLAVA NAŠOJ GOSPI LURDSKOJ" !

Kao što pobožnim hodočasnicima dodje čas, kad se moraju rastati sa Djevičinim Gradom, tako je došlo vrijeme, da i mi završimo svoje duhovno hodočašće. Svršetak svibnja zapovijeda nam ovaj rastanak.

Ali, ni jedan se hodočasnik ne vraća iz Lurda onakav, kakav je onamo došao. Vraća se preporodjen, s novim srcem i obnovljenom dušom.

Tako i mi... Ali više nego li pamćenje činjenica i dogadjaja, neka nas kroz naš daljnji život prati oživljavajuća milost Božja. Kao što se je Lurd razvio od prvog ukazanja pred 100 godina do danas poput evandjeoskog zrna gorušice, tako neka raste milost i u našim dušama.

Majka Božja se je u Lurdu poslužila evandjeoskom metodom: Bacila je u svijet i u duše živo zrno, uzeto iz prvih riječi Blage vijesti: Tajnu Bezgrešnog Začeća, milosti pune i blagoslovljene medju ženama, zajedno sa tajnom pokore, također naviještenom na prvim stranicama Evandjelja, propovijedanjem i krštavanjem Isusova Preteče.

Sve smo to gledali i na novi način doživljavali u Lurdu zajedno sa svetom djevojčicom Bernardicom: S njome smo gledali Djevicu u rupi jedne pećine; s njome smo u duhu ljubili posvećenu zemlju i pili čudotvornu vodu, molili krunicu i slušali prastare riječi, koje nas zovu na pokoru i obraćenje. Te su riječi - tako obične i jednostavne - dovele do jednog od najznačajnijih gibanja na našoj planeti, gibanja u hodočašćima, a još više do gibanja milosti.

Promatrali smo Bernardicu, i njezin nam čisti život najbolje pokazuje djelovanje i rast milosti u duši, moć molitve i potrebu pokore. Gledajući svetu i na zemlji nesretnu Marijinu odabranicu, mrtvu svijetu, možda se je i na našoj duši ispunila želja one pučke pjesme iz snježnih Pireneja: "Nek uzdrhće svaka stazica, Kad po njoj podje mrtva djevica ... Nek procvate svaka uzbrdica, Kad njom podje mrtva zaručnica!..." - Kako da ne uzdrhće svaka duša na očigled onakvog predanja Bogu, kako da ne procvate cvijetom kajanja i svetih odluka na pogled onakve nevinosti i junaštva...?

Ali neka se na nama, još više, ispune riječi i želje Presvete Djevice, potvrdjene tolikim čudesima. Lurdska nas čudesa, kao i evandjeoska, vode sakramentima, izvorima Božjega života. Vode nas vjernom vršenju krsnog zavjeta, pokori, drugom krštenju, te Euharistiji, "izvoru svih milosti". Na taj se način savršeno može ispuniti Božja volja, Marijina želja i naša odluka, koju smo naglasili prvoga dana ovih pobožnosti: Da se u nama nastani Gospodin Isus, da Ga Marija u nama ponovo rodi i odgaja.

Ali Presveta Djevica nije došla u Lurd samo za neke duše, ili samo za nas: Bezgrešna je došla zvati grešnike, kao nekoć Njezin Sin. Ona je svima donijela pomoć. Riječima:"Molite za grešnike", dozvala nam je u pamet našu medjusobnu povezanost i našu odgovornost za rast Mističnoga Tijela Isusova.

Ovu je nakanu Djevice Lurdske vrlo dobro shvatio sv. Otac Pijo XII. te je istaknuo u pismu upravljenom francuskim biskupima o stotoj godišnjici ukazanja:"Ma koliko,piše on, bilo prvotno obraćenje pojedinog hodočasnika, ono ovdje nije dovoljno. U ovoj jubilarnoj godini potičemo vas,časna braćo i dragi sinovi, da probudite napor... za obnovu društva. Odgovor na Marijin poziv neka bude ono, što je tražio još Pijo XI. za marijanskih svečanosti u Jubileju otkupljenja:"Da zaslijepljeni duhovi budu rasvijetljeni svijetlom istine i pravde; da oni, koji lutaju u zabludi budu izvedeni na pravi put; da Crkva posvuda dobije pravednu slobodu, i da se svi narodi podignu u dugom razdoblju sloge i istinskog napretka."

Jest, prvotna je dužnost obraćenje samih hodočasnika, onih pravih, kao i nas, koji hodočastimo samo u duhu k Djevici Lurdskoj. Obraćenje u pravom smislu riječi: Da shvatimo, da jedino po molitvi, čistoći duše, pokori, dobrim djelima i svetim sakramentima možemo dobiti obećanje vječne nagrade: Besmrtnu i jedinu ljubav. Nebeska Gospodja nije bila ništa drugo obećala svojoj Bernardici. Bezgrešna ni nama ne daje druge nade:"Učinit ću te sretnom, ali na drugom svijetu..."

Ta besmrtna nada zdrave hodočasnike u Lurdu čisti od grijeha i napunja milošću. Ona i one desetke tisuća bolesnika svake godine puni mirom, strpljenjem i pouzdanjem. "Ljubav Božja, koja se razlijeva našim srcima" nigdje ne čini onakva čudesa kao u Lurdu. Potresnije od onog "Magnificat, braćo moja"...kad naglo prohoda neki hromi, kad progleda slijepi, kad se pred stotinama očiju zacijeli odvratna rana ili isprave krive kosti, - mnogo potresnije djeluje na svaku dušu pjesma bolesnih i umirućih usana. Jer se zaista "nikakva veličina, (piše neki hodočasnik), ne da usporediti s onim "Hosana", što ga pjevaju usne umirućih. To je kantik slave živoga Boga."

Doista za stotine tisuća lurdskih hodočasnika to je objavljenje slave svemogućega živoga Boga, koji obećaje i daje vječni život nakon tjelesnih boli i tjelesne smrti. U Lurdu svatko može vidjeti, kako se "od dana do dana obnavlja naš unutrašnji čovjek, i ako se naš izvanji raspada, jer naša sadašnja časovita laka nevolja donosi nam prekomjernu, izobilnu, vječnu, od svega pretežniju slavu"(2 Kor 4: 16-17). Gotovo više i jače nego li sama čudesa vjernike i nevjernike sili na razmišljanje, molitvu i živi saobraćaj sa živim Bogom ono, što je netko nazvao:"Molitva živih rana i posljednjeg uzdaha". Kao što je Krist u Getsemanskom vrtu pritisnut križem krvava znoja "usrdnije molio", tako i bolesnici u Lurdu pritisnuti teretom svojih boli i rana.

Ali ne zaboravimo: Molitva i trpljenje zajedno sa Isusom. Jedan dirljivi natpis u Lurdskoj bolnici stoga poziva bolesnike neka ne skidaju očiju s Raspela:"Vous qui pleurez - Venez à ce Dieu - Car il pleure. -- Vous qui souffrez - Venez à Lui - Car il guerit. -- Vous qui passez - Venez à Lui - Car il demeure. --- Vi koji plačete, Dodjite k Bogu, koji plače. -- Vi koji trpite, Dodjite k njemu,koji ozdravlja. -- Vi,koji prolazite,Dodjite k onome,koji ostaje.

Isto vrijedi i za nas. Zajedno sa lurdskim hodočasni-

cima i bolesnicima sjedinimo svoje molitve, trpljenje i pokoru sa Onim, koji je za nas trpio, plakao i sada za nas posreduje i zagovara nas kod Oca.

I opet: Ne samo za sebe. Nego, po želji Svete Djevice, koju nam i sv.Otac onako naglašava, za obraćenje svih grešnika cijeloga svijeta. Da se nadje što više plemenitih duša, spremnih da prime milost. Da što više ljudi dodje do sreće i mira duše, kao onaj liječnik, koji je u svoje vrijeme pisao E.Zoli:"Gospodine, ja sam bio bezvjerac kao i Vi. Čudo (de Rudder-ovo) otvorilo mi je oči, koje su sve dotle bile zatvorene svijetlu... Ja sam stao proučavati kršćansku vjeru i molio sam. Dobro! Izjavljujem Vam na svoju poštenu riječ, da nemam više ni najmanje dvojbe. Ja vjerujem potpuno, i primjećujem, da sam sa vjerom našao sreću i duševni mir, kojega nisam nikada prije poznavao"(Dr. Van Hoestenberghe).

Ili kao onaj drugi liječnik, koji je gledao boli i ozdravljenje jedne bolesnice, kljenute punih 35 godina: "Bio sam katolik, ali ne djelom... Sad je gotovo: Ja se predajem i kličem: Živjela naša Gospa Lurdska, koja čini takva čudesa za obraćenje siromašnih nevjernika, kakav sam ja!"

S ovim ćemo riječima i mi završiti: Slava Našoj Gospi Lurdskoj!

Slava Joj, što se je dostojala doći u Masabjelsku Špilju i reći svoje slavno Ime. Slava joj, što je na taj način potvrdila istinitost i nepogrešivost Učiteljstva Crkve... Slava Joj, jer nas je tom objavom sama uvela u tajnu Bezgrešnog Začeća, kojom je sam Bog sebi pripravio put k Utjelovljenju. Iz Tebe, Bezgrešna Djevice, granu sunce pravde, Bog naš Isus Krist.

Slava Našoj Gospi Lurdskoj, jer nam je dozvala u pamet stare evandjeoske opomene i istine o potrebi pokore i molitve, kojima jedino možemo dobiti čistoću duše, u koju jedino silazi dobri Bog, kao nekada u Bezgrešno Začeće. Slava Joj, što nam je došla sama reći, da samo iz zemlje-duše izorane pokorom i zalivene rosom molitve može niknuti cvijet milosti i razviti se plod Božjega života u nama.

Slava Našoj Gospi Lurdskoj za sva čudesna ozdravljenja u Lurdu i po cijelom svijetu. Slava joj za utjehu, koju lije u srca tisuća bolesnih hodočasnika. Slava joj, što čudesima jača našu vjeru, jer lurdska čudesa svjedoče za božanstvano porijeklo i život Crkve katoličke onako jasno, kao što su Isusova čudesa pred dvadeset stoljeća pokazivala Njegovo Božanstvo. "Dodjite i vidite, pa javite... slijepi vide, gluhi čuju, hromi hode, mrtvi ustaju, siromasima se propovijeda Blaga Vijest spasenja..." Dakle: Bog je tu!

Slava Našoj Gospi Lurdskoj, što se je dostojala u jednom kutu naše zemlje podignuti pravu "goru slave Božje usred tmina nevjere"(Pijo XII.). Cijeli svijet vidi, kako "sa svih strana dolaze vjernici u hodočašćima k Masabjelskoj Špilji; tu ponovno oživljuje njihova vjera, razgaljuje se pobožnost, odlučuju, da će se truditi, da svoj život usklade sa kršćanskim zapovijedima"(Fulgens corona).

Slava napokon našoj Gospi Lurdskoj i zbog ovoga kipa, oko kojega smo se mi skupljali i skupljamo se, pred kojim

smo je dozivali i dozivat ćemo je. Nije nam moguće poći u Lurd. Ali je i ovdje Marija, ističemo ponovno, dakle i Njezina briga za nas i Njezina ljubav. Mi ćemo Joj ovdje prikazivati svoje želje i prinositi svoje molitve, - u buduće još žarče i revnije nego do sada, jer smo u duši doživjeli Njezina ukazanja. Još ćemo marljivije i brižljivije pokorom i molitvom čuvati čistoću duše, - jer smo čuli Njezine pozive. Molit ćemo za obraćenje grešnika i cijeloga svijeta, - jer smo potpuno razumjeli, da je to Njezina volja i želja, stoga naša dužnost.

Slava Našoj Gospi Lurdskoj, što nam je dala Lurd. Jer bez Lurda (možemo i mi reći za sebe, što je tvrdio Mgr Theas, lurdski biskup, u Rimu u veljači 1957) mi bismo bili manje djeca Crkve i djeca Pape; bez Lurda bili bismo manje katolici i manje braća.

Slava napokon Gospi Lurdskoj, što je i nama, kao i Bernardici, kao i nebrojenim hodočasnicima i bolesnicima obećala:"Učinit ću vas sretnima... na drugom svijetu."

Jer dakle po Lurdu nalazimo i uvećavamo milost: Slava Gospi Lurdskoj!

Jer po Mariji, našoj zagovornici, zaštitnici i Majci, nalazimo Isusa, - naše posvećenje, pravdu, otkup, vječnu sreću i vječni život:

SLAVA BEZGREŠNOM ZAČEĆU
MAJKE BOŽJE I NAŠE MAJKE
M A R I J E !

K A Z A L O
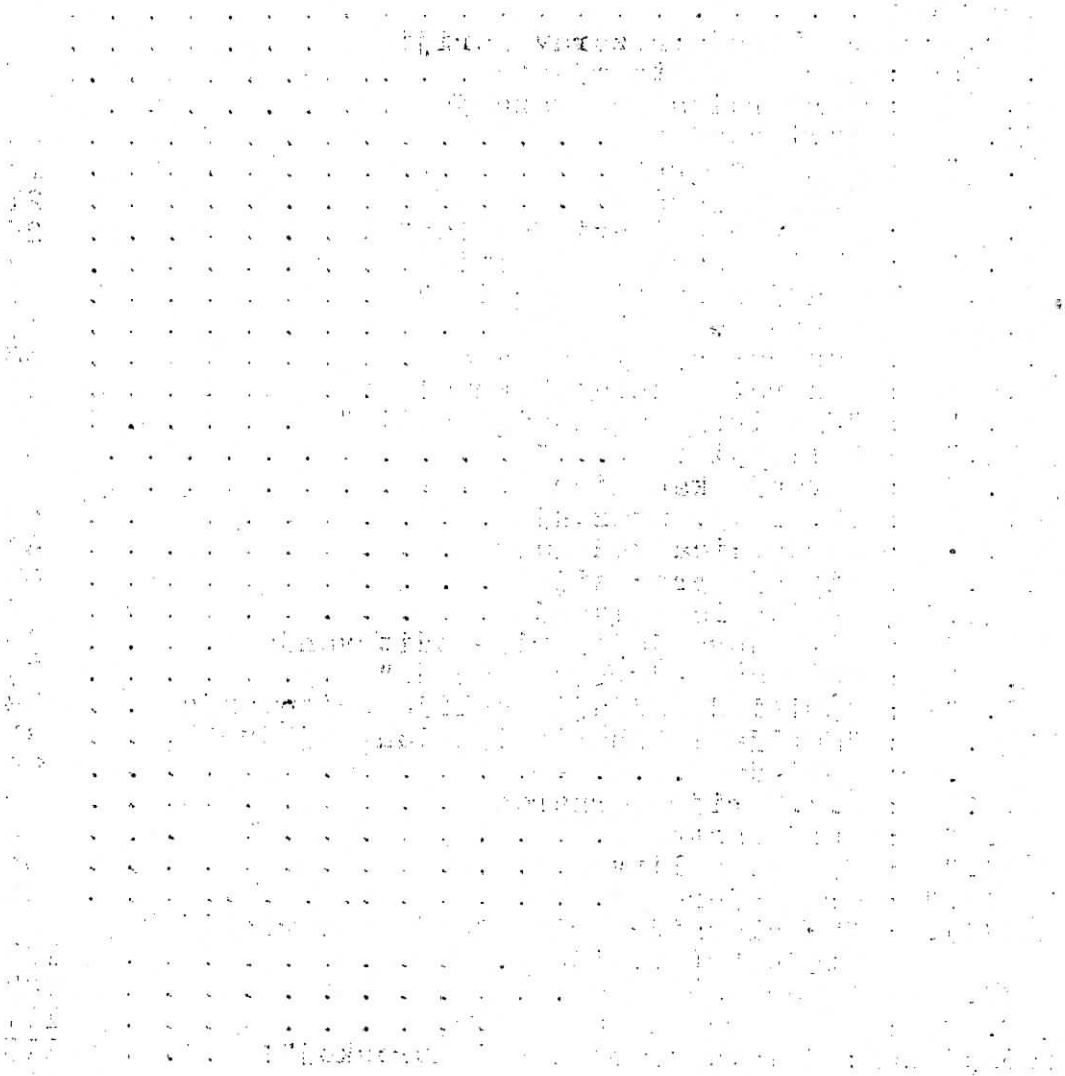
Predgovor 3
Predvečerje svibnja:Pozdrav Mariji 4
I. dan : Lurd - Sveto mjesto 7
II. " : Bernardica do ukazanja 11
III. " : Prvi susret 14
IV. " : Drugi susret 17
V. " : Prve riječi 21
VI. " : "Djavao obilazi kao lav" 25
VII. " : Marija nas uči moliti 28
VIII." : "Dodjoh zvati grešnike" 31
IX. " : Jakost u slabosti 35
X. " : Razočaranje i nagrada 38
XI. " : Pokora! Pokora! Pokora! 42
XII. " : "Haurietis aquas in gaudio" 46
XIII." : "Slijepi vide..." 49
XIV. " : Pitanje kapelice 53
XV. " : 12. i 13. ukazanje 56
XVI. " : Bernardica kod kuće 60
XVII." : Pitanje procesije 63
XVIII." : Veliko iščekivanje 67
XIX. " : Mili dogadjaji prije očitovanja 70
XX. " : "Ja sam Bezgrešno Začeće" 74
XXI. " : Nemili dogadjaji poslije očitovanja . . 78
XXII." : "Marija i Euharistija idu zajedno" . . . 81
XXIII." : Pobjeda 85
XXIV." : Č.s.Marija Bernarda 88
XXV. " : Lurd raste 92
XXVI." : Mjesto molitve 96
XXVII." : Grad vjere 99
XXVIII.": "Najslavnije prijestolje Euharistijske tajne" (Sv.Pijo X.) 103
XXIX." : Lurdska čudesa 107
XXX. " : Bezvjerci u Lurdu 111
Zadnji dan: "Slava našoj Gospi Lurdskoj"! . . . 115